

မိုးမိုး(အင်းလျား)
ငြိမ်းကို
ရှုကပါ

(ပုဂ္ဂလိကအသုံးအတွက်)

မိုးမိုး(အင်းလျား)
ငြိမ်းကံ
ရှုကပါ

(၇၂၈၀၀၀၀၀)

အပိုင်း-၁

လောကဇာတ်ခုံတွင် ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ဆင်နွှဲခြင်းမရှိဘဲ ပွဲကြည့်ပရိသတ်
တစ်ယောက်အဖြစ် ဘေးကနေ ထိုင်ကြည့်ဖူးပါသလား။

အငြိမ့်ပွဲ၊ ဇာတ်ပွဲတို့ကို ကြည့်သောအခါ ပါဝင်ကပြသူများနှင့်
မင်းသားမင်းသမီးများ၊ လူကြွမ်းများ စသည်တို့က လူတွေ
ဖြစ်တတ်ပျက်တတ်သော ဖွယ်၊ ကြွေကွဲလွှဲလွှဲဆွတ်ဖွယ်၊ သနားကြင်နာဖွယ်၊
ပျက်ရယ်ပြုဖွယ်များကို သဏ္ဌာန်လုပ် သရုပ်တူအောင် ကပြကြလေသည်။

ထိုအခါ ပွဲကြည့်ပရိသတ် တို့သည် သောသောညံအောင် ရွယ်ကြ၊ မောကြ၊
မျက်ရည်ထွက်အောင် ဂိုဏ်းယှဉ်ကြ၊ ဒေါသအမျက်ထွက်လိုက်ကြနှင့် ခံစားမှု
အမျိုးမျိုးနောက်ကို လိုက်ပါကြလေကုန်၏။ သို့သော် ထိုသူတို့သည် မိမိကိုယ်တိုင်
လူဘဝဇာတ်ခုံ တွင် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ပါဝင်ကပြနေကြသည့် အဖြစ်ကိုမူ
မေ့လျော့၍နေကြလေသည်။

မိမိတို့ကိုယ်တိုင် အချိုးမကျ အမိုးအမောက်မတွဲသည့် အဖြစ်တွေကိုမေ့ကာ
သူတစ်ပါးကို ရွယ်သမီးသွေးကြ၏။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေသည့်
အဖြစ်ကို သတိမထားမိဘဲ သူတစ်ပါးဒုက္ခကို ကြည့်ကာ ဝမ်းနည်းပက်လက်
ဖြစ်နေကြ၏။

နောက်ဆုံး မိမိတို့ကိုယ်တိုင်က ကောက်ကျစ်ယုတ်မာကာ သူတစ်ပါးအပေါ်
နှိပ်စက်ကလူပြုမှုတတ်သူ ဖြစ်ပါလျက် လူကြွမ်းက မင်းသားကို နှိပ်စက်နေပုံကို
ကြည့်ကာ ဒေါသ တကြီး ဆရေးနေသူများပင် ရှိလေသည်။

တကယ်တော့ ထိုသူတွေ၏ အဖြစ်သည်သာ အလွန်တရာ ရယ်ဖွယ် ကောင်း၍
ရှေ့နောက်မညီသော မုန့်တီးရွှံ့ဖွယ်ကောင်းလှသော အဖြစ်
တွေပင်ဖြစ်လေတော့၏။

မည်သူမဆိုလူဘဝဇာတ်ခုံတွင် တစ်ထောင့် တစ်နေရာမှ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်က
ပါဝင်ကြရစေမည် ဖြစ်ပါသည်။ လောကကြီးကို စိတ်နာသည်ပုံဖြစ်စေ၊ ဟားတိုက်
နေသည်ပုံ ဖြစ်စေ အရွဲ့တိုက်ပြီး ဖြစ်လို့ရာဖြစ်စေ၊ သဘောပိုက်ကာနေ သည့်ပုံ
ဖြစ်စေ တစ်နည်းတစ်ဖုံတော့ ပါဝင် ပတ်သက်နေကြရသည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

နေရာကောင်းရတာ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပြည့်ဝချမ်းသာသူသည် လည်းကောင်း၊
ကံကောင်း အကြောင်းလေ၍ လူ့ဘဝ အောက်ဆုံးလွှာတွင်
ကျရောက်နေသူပင်လျှင်သော်လည်းကောင်း ဘဝဇာတ်လမ်းဆုံးအောင် တော့
အသုံးတော်ခံကြရသည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

လူတို့၏ မသိနားမလည်မှုမာန်မာန ထောင်လွှားမှု၊ မနာလိုဝန်တို့မှု၊ ရက်စက်မှု
ဖန်ပုံချုပ်ချယ်မှု စသော ကြောက်စရာ သဘောထားများ၊ ချစ်ခြင်း၊ သနားခြင်း၊
တွယ်တာခြင်း၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ခြင်း၊ ဖေးမကူညီခြင်း စသော
အရပ်လက္ခဏာများသည် အံ့ဩဖွယ်ရာ ဒွေးရောယှက်တင်လျက် ရှိကာ ဖြစ်ပျက်
ပြောင်းလဲလျက်ရှိသော လူ့ဘဝကြီးတွင် အဆုံးအစမရှိ
ပါဝင်ကျင်လည်လျက်ရှိလေသည်။

သို့သော် လူတို့သည် ထိုအကြောင်း ခြင်းရာများကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်နေရန် ကြာရှည်
အချိန်မပေးနိုင်ကြချေး မိမိ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် စိတ်အလိုအတိုင်းသာ အဆက်မပြတ်
လှုပ်ရှားလျက် ရှိကြလေသည်။

ဤအဖြစ်များကို တွေ့မြင် ကြားသိပြီး ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိသူ တစ်
ယောက်သည်ကား လူ့ဘဝတွင် ဘာမျှ အသုံးမဝင်သော လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် သာ
ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

ကံစီမံရာဟု ဆိုကြမဲ့ ဖြစ်သော်လည်း လူတို့သည် မိမိဘဝ၏
ပြောင်းလဲတိုးတက်မှုအတွက် အနည်းနှင့်အများ ရုန်းကန်ကြရစေမဲ့ ဖြစ်၏။ သို့သော်
ကံပစ်ချရာနေရာမှ လှုပ်ရှားရုန်းကန်ရမှု မရှိဘဲ လူတို့၏ အပြု အမော်
မတူလှသော ဖြစ်ရပ်များကို ဘေးမှနေ၍ အနှစ် နှစ်ဆယ်လုံးလုံး
ထိုင်ကြည့်နေခဲ့ရသူ တစ်ဦးကား အမှန်တကယ်ပင် ရှိခဲ့လေသည်။

ပင်လယ်ကဗွီးပင်တို့သည် လေလာတိုင်း ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှား၍ နေကြ၏။

ကျောက်ခဲအစအနလေးများ လွှမ်းနေသော မြေနီလမ်းပေါ်မှာ စကားပန်း
ဖြူးဖြူးတို့ပြန်ကြနေကြသည်။ မိုးတစ်ပြက်နှစ်ပြက် ရွာထားသဖြင့် မြက်ခင်း
စမ်းစမ်းပေါ်မှာ မိုးစက် မိုးပေါက်ကလေးများ မိတ္တယ်နေကြလေသည်။
မိုးကောင်းကင်သည် အုံ့ဆိုင်းနေရာမှ ပြန်လည်ကြည်လင်စ ပြုလာသည်။

“ငြိမ်း အိမ်ထဲပြန်ဝင်တော့မလား ဟင်”

မရွှေက ငြိမ်း၏ ကုလားထိုင်နောက်မှီကို ကိုင်ရင်း မေးလေသည်။ မရွှေသည်
ငြိမ်း၏ ခုနစ်ယောက်မြောက် အဖော်သဟံပင် ဖြစ်တော့သည်။ ငြိမ်းအပါးတွင်
မည်သူမျှ ကြာရှည်မနေနိုင်ပါပေ။ မည်သူသည်ကား ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်
အဆက်ဖြတ်ကာ ပျော်ရွှင်မှု ဆိတ်သုဉ်းသောအရပ်မှာ ကြာကြာနေနိုင်ပါမည်လဲ။

လူဆိုသည်ကား ချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ၊ ဆင်းရဲသည်ဖြစ်စေ
လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်သော နေရာမျိုးတွင်သာ နေချင်ပေလိမ့်မည်။

“ဝင်ချင် ဝင်တော့လေ၊ တော်ကြာ မိုးက ပြန်ရွာချင် ရွာဦးမှာ”

မရွေ့သည့် ကုလားထိုင်နောက်မှီကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုံကိုင်၍ အိမ် ဘက်သို့
ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ အသာအယာ မှီထားသော ငြိမ်း၏ ခန္ဓာကိုယ်သည်
ရုတ်တရက် ရှေ့သို့ စိုက်ကျသွားလေသည်။ ငြိမ်းသည် လက်နှစ်ဖက် ကို အားယူ၍
ကိုယ်ကို မတ်လိုက်ရသည်။ လေးလံလှချေ၏၊ တကား။ ယခုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ
ကျန်းမာရေးသည် ပိုမိုဆုတ်ယုတ် အားနည်းလျက် ရှိ၏။

ရင်ထဲမှာ ကြပ်၍ လှိုက်မောသော ဝေဒနာသည် ပိုမိုပြင်းထန်လာလေသည်။
ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ကိုပင် ကိုယ်တိုင် တွန်းယူနိုင်ခြင်းမရှိတော့။ မရွေ့သည့်
ကုလားထိုင်ကို အိမ်ဘက်သို့ တွန်းယူသွားလေသည်။ အိမ် ရောက်သောအခါ
ဖိနှပ်ချွတ်မှတစ်ဆင့် အိမ်ဘေး စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း ဆက် တွန်းသွားသည်။
အိမ်ဘေးမှနေ၍ သီးသန့်လုပ်ထားသော လမ်းအတိုင်း အိမ်ထဲသို့ဝင်သည်။

အတွင်းဧည့်ခန်းထဲမှာ မေမေနှင့် ဧည့်သည် မိန်းမတစ်ယောက် စကားပြောနေသံ
ကြားရလေသည်။

“တော်ရုံကိစ္စဆိုရင်လဲ ခုလိုလာပြီး အပူမကပ်ပါဘူး မမရယ် ခုတော့
ဒီသားတစ်ယောက်အတွက်က စိတ်မအေးရလွန်းလို့ပါ။ သူ့အလုပ်အကိုင်
လေးနဲ့သူဆိုတော့ ဣန္ဒြေလဲရ၊ စိတ်လဲ မလေအောင်လို့ပါ။”

“စိတ်ချပါကွယ်၊ တခြားလူတွေမှတ်လို့၊ ကိုကိုကို သေသေချာချာ ပြောလိုက်ပါ့မယ် ”

“တစ်လောက ကျွန်မ မော်လမြိုင်သွားလို့ပါတိတ်လုံချည်လေးတွေ ဆန်းတာနဲ့
မမဖို့ပါ ပိုဆွဲခဲ့တယ်၊ မမက အသားဖြူတော့ ဒီအဆင်လေးတွေနဲ့ လိုက်
တယ်လေဆိုပြီး သတိရတာနဲ့...”

“အိုကွယ်၊ အလကား လုပ်လာတယ်”

“ဝတ်စေချင်လို့ပါ မမရဲ့”

“နောက် ဒါမျိုးတွေ လုပ်မလာနဲ့နော်”

ထိုအမိုးသမီး ဧည့်ခန်းမှအထွက် ငြိမ်းနှင့်ရုတ်တရက်အဆိုတွင် စပ်စုဟန် သနားကရုဏာဟန် မျက်ဝန်းများက ငြိမ်းအတွက် ကြိယန်းများ၍ အဆန်းမဟုတ်တော့ပြီ။ အချို့ကလည်း သနားကရုဏာသက်ဟန် ပြုကြသည်။ အချို့ကလည်း ရှက်ရွံ့အားနာဟန် ပြုကြသည်။ များသော အားဖြင့်တော့ မကောင်းတတ်၍ ဟန်ဆောင် မေးမြန်းကြသည်က များလေသည်။

ကြာလာတော့လည်း ငြိမ်းသည် လူတွေ၏ သဘောကို မစောကြော ဘဲနှင့် သိလာရသည်။ မသိချင်ပေမယ့်လည်း မြင်နေရသည် မဟုတ်လား။

ဧည့်သည် အမျိုးသမီးသည် မေမေ့ကို ကားပေါ်မှ လှမ်း၍ လက်ဝှေ့ ယမ်း နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားလေသည်။ ကားသည် မြို့ဝင် မရောက်တတ်သေး၊ မေမေသည် သဆန်ကာတပ်တံခါးကို ဆွဲပိတ်ရင်း စိတ်ညစ်ညူးဟန်ဖြင့် စကားတင်း ဆိုလေပြီ။

‘ဟင်း၊ လူတွေကလဲ ခက်ပါတယ်၊ သူတို့ အပူမှန်သမျှ အိမ်ကိုယူလာ တော့တာပဲ၊ သားက အလုပ်မရှိဘဲ တေပေနေတော့ အလုပ်ရစေချင်သတဲ့၊ ဘီအေ ရိုးရိုးလေး အောင်ရုံနဲ့ တစ်ခါတည်း အရာရှိ တန်းဖြစ်ချင်တာတော့ ဘယ်သူက တတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ၊ လူတွေကိုက ခက်ပါတယ်လေ’

မေမေသည် အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာခြင်း တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ် လာလေသည်။ နားထောင်သူ ရှိသည်ဖြစ်စေ မရှိသည်ဖြစ်စေ တစ်ယောက် တည်း စကားပြောတတ်သည်က မေမေ အကျင့်ပင် ဖြစ်လေ၏။ မေမေသည် စားပွဲစုန်းတွင် တင်ထားသော ပါတိတ်လုံချည်ကို ကောက်ကိုင်ရင်း အိမ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားမည် ပြုပြီးမှ ငြိမ်း ရှိရာဘက်သို့ လျှောက်လာလေသည်။

“သမီး ဒီနေ့ ဘယ်နှယ်နေလဲဟင်၊ ရင်ကျပ်တာ သက်သာရဲ့လား၊ လမ်းကော မလျှောက်တော့ဘူးလား”

မေမေသည် တစ်အိမ်လုံးမှာ ဖေဖေကလွဲလျှင် ငြိမ်းကို အချိုသာဆုံး စကားပြောတတ်လေသည်။

“သက်သာပါတယ် မေမေ၊ လမ်းကော့ မလျှောက်ချင်တော့ဘဲ မိုးရွာထားလို့၊ လမ်းတွေကလဲ စိုနေတယ်”

‘ဒီနေ့ညနေ ဒေါက်တာဆန်းထူးလဲ လာမှာပဲ၊ မရွှေရေ သမီး နွားနို့တိုက်လိုက်တော့’

မေမေသည် ပါတိတ်လိုချင်အထုပ်ကို ကိုင်ရင်း အိပ်ခန်းတွင်း ဝင်သွားလေသည်။
တကယ်တော့ မေမေသည် သူ ဘာမျှ မတတ်နိုင်သော ကိစ္စအတွက်
မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ပေးလာသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခု လက်ခံထားလိုက်ပေပြီး
ရှေ့ဆက်၍ မေမေပြန်ကြားမည့် စကားတွေလည်း ငြိမ်းက သိပြီး ဖြစ်သည်။

“ခက်တာပဲကွယ်၊ ကိုကိုကလဲ အတတ်နိုင်ဆုံး ပြောပေးတာပဲ၊ ဒါပေ မယ့် ခုဟာက
သူ့လူနဲ့သူ ပြည့်ပြီးသားဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ ကြားဝင် မရဘူး ဖြစ်နေတယ်၊
ဒါပေမယ့် စိတ်မပျက်ပါနဲ့လေ၊ နောက်တစ်ခါ နေရာ ပေါ်လာရင်တော့ မုချ
ရရပါစေ့မယ်၊ အခုတော့ လာပြောတာကလဲ နည်း နည်းလေး နောက်ကျသွားတယ်
မဟုတ်လား”

ဤသို့ဖြင့် တစ်ဖက်လူသည့် ကျွန်ုပ်သွားရမည်ပင်။ မကျေနပ်လို့ ကော
ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ “ကောင်းပါပြီ မမရယ်၊ နောက်တစ်ခါ ခေါ်ရင် သာ
ဦးစားပေးပါနော်” ဟု အရှုံးထဲမှ အမြတ်ရအောင် ပြောရုံသာ တတ်နိုင်
ပေလိမ့်မည်။

ငြိမ်းသည် မေမေ နောက်ကျောကို ကြည့်ကာ ဖေဖေ၏ အရှိန်အဝါ ဖြင့် မေမေ
လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ မည်မျှရခဲ့ပြီကို စဉ်းစားနေမိလေသည်။

“ကဲ၊ ငြိမ်း နားနီသောက်ရအောင်နော်” မရွှေက ငြိမ်း၏ လက်များကို
အသာဆုပ်ကိုင်ရင်း ခေါ်လေသည်။

ငြိမ်းအတွက်တော့ အစားအသောက်နှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊
ဆေးဝါးနှင့်ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ငြင်းဆိုခွင့် မရှိပါ ပေ။
အချိန်မှန်စား အချိန်မှန် အိပ်ရခြင်းတည်း ဟူသော စကားနှစ်ရပ်မှာ
လည်ပတ်ခဲ့ရသည်မှာ ဆယ်နှစ်နီးပါး ရှိခဲ့ပေပြီ။ ထိုအတွက် လှိုလောက၏
အပြင်ဘက်ကို ရောက်ခဲ့ရသည်မှာလည်း ဆယ်နှစ်နီးပါး ရှိခဲ့ရပေပြီ။ ဖေဖေ နှင့်
မေမေတို့၏ ပြည့်စုံချမ်းသာခြင်းသည် သူ့ကို ဆက်လက် အသက်ရှင် နေနိုင်ရန်
ဖန်တီးပေးခဲ့၏။ သို့သော် သူ့ဘဝကို ဆက်လက် ရှင်သန်စေရန် ကိုမူ
မတတ်နိုင်ခဲ့ပါပေ။ အသက်ရှင်လျက် ဘဝဆုံးရသော အဖြစ်မျိုးမှ
စည်းစိမ်ချမ်းသာသည်ပင် မကယ်နိုင်ခဲ့ပေတကား။

မရွှေက သူ့ကို ခေါင်းနှစ်ဖက်မှ ဆွဲမကာ ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ချပေးလေ သည်။
ချိုင်းထောက် နှစ်ခုကိုယူကာ အလွန်သင့် တပ်ဆင်ပေးသည်။ သိုင်း ကြိုးများဖြင့်
ရစ်သိုင်းထားသော ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ကြမ်းပေါ်သို့ ချပေး သည်။ ငြိမ်းသည်
သူ့ဘာသာ အားယူကာ ထမင်းစားခန်းဆီသို့ တရွေ့ ရွေ့လျှောက်သွားလေသည်။
မေမေ ပြောသလိုပင် သည်နှစ်ထဲမှာ ငြိမ်း၏ ကျန်းမာရေးက
သိသိသာသာကျဆင်းခဲ့သည်။ ခန့်ခွစွာနှင့် ခေတမိဆေးဝါး တို့ကြောင့် ငြိမ်း၏

အသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်သည် သည်မျှကြာကြာ မဲ့မြီနေရ သည်ကို
ငြိမ်းကိုယ်တိုင်ကလည်း သိပါ၏။

လူ့ဘဝအပြင်ဘက်မှ လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် သည်မျှကြာကြာ
အသက်ရှင်နေခဲ့ရခြင်းသည် ပြည့်စုံ လုံလောက်ပြီဟုသာ အောက်မေ့မိလေသည်။
သူ တွေ့မြင်နေရသော လူတွေ၏ဘဝမှာလည်း ဘာမျှ အားကျမက်မောစရာမရှိ။
လူတွေသည် အသက် ရှင်နေနိုင်ရေးအတွက် နေ့တစ်နေ့ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ရင်း
ပင်ပန်းနွမ်းနယ် နေကြလေသည်။ လူတွေ ဘာအတွက် အသက်ရှင်နေကြသနည်း။
အသက် ရှင်နေနိုင်ရေးအတွက် အသက်ရှင်နေခြင်းသာ ဖြစ်တော့သည်တကား။

မရွှေသည် နွားနို့နှင့် ပေါင်မုန့်ပန်းကန်များကို ရှေ့သို့ တိုးပေးလေသည်။

"စားလေ ငြိမ်းခွတစ်လော ငြိမ်း အစားလဲ သိပ်နည်းတာပဲ စားနိုင်မှ ကျန်းမာမယ်
မဟုတ်လားကွယ်"

ငြိမ်းသည် ဘာမျှမပြောဘဲ သူ့အတွက် တစ်နေ့တာတွင် အစား မှီဝဲရမည်ဖြစ်သော
အစာများကို ကြိုးစား၍ ကုန်အောင် စားသောက်သည်။ သည်လိုမှ
မစားသောက်လျှင်လည်း ချောမောသံများ၊ တိုက်တွန်းသံများ၊ ဆူပူသံများကို
မကြားမဖြစ် ကြားရဦးမည် ဖြစ်လေသည်။ ငြိမ်း၏ အိမ်သားများသည် ငြိမ်း၏
ကျန်းမာရေးအတွက် အားလုံးမှာ တာဝန်ရှိသည် ဟူသော အချက်ကို
တညီတညွတ်တည်း လက်ခံထားကြလေသည်။

ငြိမ်း စားသောက်ပြီးသောအခါ မခင်ကြည်သည် နို့နှင့် မုန့်ပန်းကန်များကို
လာရောက်သိမ်းဆည်းလေ၏။ မခင်ကြည်သည် ငြိမ်း၏မျက်နှာကို မော်မကြည့်ဘဲ
ပန်းကန်များကို အသံမမြည်အောင် ဂရုစိုက်၍ အသာအယာ ယူသွားလေသည်။
မခင်ကြည်တစ်ယောက် ငြိမ်းနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင် အောင် ရှောင်နေသည်မှာ
ကြာပါပြီကော။

မခင်ကြည်သည် ငြိမ်းတို့ အိမ်တွင်ရှိသော အိမ်ဖော်များအနက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်
အတောင့်တင်းဆိုးနှင့် ဖေဖေ၏ ဂရုစိုက်မှုကို အခံယူရဆုံး ဖြစ်ချေသည်တကား။
မေမေသည် မခင်ကြည်ကို အိမ်တွင်ထားလိုခြင်း မရှိသည်မှာ ထင်ရှား၏ သို့သော်
မခင်ကြည်သည် ဖေဖေနှင့် ဆွေနှီးမျိုးစပ်တော်သည် ဆိုသော အချက်နှင့်
မေမေသည် ဖေဖေဩဇာကို မလွန်ဆန်နိုင် ခြင်းတို့သည် မခင်ကြည်တစ်ယောက်
သည်အိမ်မှာ မဲ့နေခြင်း၏ အကြောင်း ရင်းများ ဖြစ်လေ၏။

'ဟင် သမီး၊ စားလို့ ပြီးသွားပလား၊ ကုန်အောင် စားရဲ့လား၊ မခင်ကြည် က
သမီးစားလို့ မပြီးသေးဘဲ သိမ်းသွားတာလား ဟင်'

“ပြီးပါပြီ မေမေ၊ သမီး စားလို့ ကုန်ပါတယ်”

ငြိမ်းသည် အိမ်တွင် စကားအနည်းဆုံး ဖြစ်လေ၏။ ငယ်စဉ်ကတော့ ငြိမ်းသည် သားသမီးများ အားလုံးတွင် စကားအပြောဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆိုခြင်းကို မေမေ မကြာမကြာ ပြောလွန်း၍ သိနေရလေသည်။

ငြိမ်း၏ ငယ်စဉ်ဘဝက ပန်းလေးတစ်ပွင့်လို လှုပ်ရှားမြူးကြွ၍နေခဲ့ သည်ဆိုတာ မှန်းဆ၍ပင် သိနိုင်၏။ လူတစ်ယောက်အတွက် လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားသွားလာနိုင်တာလောက် တန်ဖိုးကြီးတာ ဘာရှိဦးမှာလဲ။ ချမ်းသာ ခြင်းနှင့် လွတ်လပ်ခြင်းသည်လည်း နှိုင်းယှဉ်၍ မရစကောင်းပါပေ။ ငယ်စဉ် ကလေးဘဝက လွတ်လပ်စွာ နေခဲ့ရပြီး ယခုအခါ ချမ်းသာစွာ နေခဲ့ရသော် လည်း ငယ်စဉ်ဘဝကိုသာ တမ်းတ မက်မောမိလေ၏။

ထိုစဉ်အခါက စိုးရိမ် ပူပန်ခြင်း၊ ထိတ်လန့် အားငယ်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်း စိတ်ပျက်ခြင်း တို့ကိုလည်း ၊ မခံစားတတ်သေးပေ။ ယခုတော့ အရာရာကို အကျိုးအကြောင်း ဆင်ခြင် တတ်ခြင်းသည်ပင် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေရပေသည်။ အကယ်၍သာ ငြိမ်းသည် ရှစ်နှစ်သမီးအရွယ်က အကြောသေ ချညှန့် ရောဂါကို မရရှိခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ငြိမ်းသည် သာမန်ကလေးငယ်တို့လိုပင် ပြေးလွှား ဆော့ကစားရင်း ငယ်စဉ်ဘဝကို ကုန်ဆုံးစေခဲ့ပေလိမ့်မည်။

ထို့နောက် သာမန်လူတို့လိုပင် လှုပ်ရှား ရုန်းကန်ရင်းဖြင့် လူ့ဘဝတွင် ပါဝင် ကျင်လည် ပေလိမ့်မည်။

အကယ်၍သာ ငြိမ်းသည် ပြည့်စုံချမ်းသာသော မိဘများ၏ ဝမ်းတွင် မဝင်စားခဲ့ရဘူးဆိုလျှင်လည်း ရောဂါ၏ ဖိစီးနှိပ်စက်မှုဖြင့် ငယ်စဉ်ကပင် လူ့ဘဝကို ကျောခိုင်းခဲ့ရပေလိမ့်မည်။

အပိုင်း-၂

အသုံးချ၍မရသော ခြေထောက်အစုံကို ပိုင်ဆိုင်ထားခြင်းဖြင့် ' အသိုင်းအဝိုင်း၏ အပြင်ဘက်ကို တစ်စတစ်စ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း၊

ဆေးဝါးများနှင့် အင်အားရှိသော အစားအစာများကို စားသုံးခြင်း၊ အသက်ဆက်လာနိုင်ခြင်း၊ စာရေးတတ် ဖတ်တတ်ခြင်းနှင့် လိုအပ် မှန်သမျှကို အသင့်ရယူနိုင်ခြင်းတို့သည် ငြိမ်းအတွက် လူ့ဘဝ၏ အပြင်ဘက် မှနေ၍ လူတွေကို ကြည့်မြင်သုံးသပ်နေစေဖို့ အကြောင်းတရားကို ဖန်တီး ပေးသကဲ့သို့သာ ဖြစ်နေပေတော့၏။

သို့သော် ငြိမ်းသည် လူတွေကို နှုတ်မှ ဖွင့်ဟဝေဖန်ရန် အခွင့်အရေး မရှိပါပေ။ ငြိမ်းသည် ပွဲကြည့် ပရိသတ်မျှ သာတည်း။

"ဟော ငြိမ်းတောင် စားလို့ ပြီးသွားပလား၊ စားလို့ ကောင်းရဲ့လား ငြိမ်းရဲ့၊ မြန်လိုက်တာ"

မရွေ့သည် ငြိမ်း၏ သက်တော်စောင့်သဖွယ်ပင် ဖြစ်တော့၏။ ငြိမ်း၏ အစားအသောက် အနေအထိုင်မှအစ ဆေး အချိန်မုန့်သောက်ရန် အတွက်ပါ တာဝန်ယူ ပြုစုရလေသည်။ ငြိမ်း ငယ်စဉ်ကတော့ ငြိမ်းအတွက် သူနာပြုဆရာမပါမက စာပြပေးရသည့် ဆရာမတစ်ယောက်ပါ ရှိခဲ့သေး သည်။ ငယ်စဉ်ကဟု ဆိုရသော်လည်း ငြိမ်းမှာ လူ့လောကအပြင်ဘက်သို့ ရောက်ခဲ့ရပြီ။

ငြိမ်း၏ ဘဝဆုံးရှုံးခဲ့ရမှုတွင် ဖေဖေက သူတာဝန်မကင်းဟု အမြဲပင်နှောင့်တရွလျက် ရှိလေသည်။ ငြိမ်း၏ ကုသိုလ်ကံပဲဟု ဆိုရလေမလား၊ မိဘနှစ်ဦး၏ အရိပ်အာဝါသအောက်မှာ အေးချမ်းစွာ ခိုလှုံရမည့်အရွယ် တွင်မှ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့က အဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်လေ။

သည်တုန်းက မေမေသည် ငြိမ်းကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမည့်အစား လူမစေ စာမပါး - သော ဖေဖေအတွက် သောကတွေ ဝေနေခဲ့သည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ လက်ထပ်ပြီး စိမ်းနှင့် ငြိမ်းလို့ နှစ်ယောက်ကို မွေးပြီးချိန်မှာ ဖေဖေ ရန်ကုန် ကို ပြန်ဆင်းသွားသည်။ မေမေသည် သူ့မိဘများရှိရာ ညောင်လေးပင် မှာ ကျန်ရစ်လေသည်။ မွေးချင် မရှင်းလင်းသော နောက်ကြောင်းများ၊ ရှိနေ၍ မေမေ လိုက်မသွားရဲ။ ကာလ အတန်ကြာသည်အထိ ဖေဖေက လာမခေါ် နိုင်သောအခါ မေမေ သောကမီး လောင်မြိုက်ကာ မစားနိုင် မအိပ်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ငြိမ်းကို မွေးရသည့်အခါတွင်လည်း ကျွေးမွေးပြုစု နိုင်သည့် အင်အား မေမေမှာ မရှိတော့

ငြိမ်းသည် မေမေ့အမျိုးတွေ၏ တစ်ယောက်တစ်လက် ချီပိုး ထိန်းကြောင်းမူအောက်မှာ ကြိုးပြင်းခဲ့ရလေသည်။ ဖေဖေက ငြိမ်းတို့ သားအမိတို့ကို ခေါ်ယူသည့်အချိန်တွင် ငြိမ်းမှာ အားအင်ချည့်နဲ့သော ကလေးငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်၍ နေခဲ့ပေပြီ။ ဖေဖေသည် လူအုပ်ချက်မှန်သမျှကို အပြည့်အဝ ဖြည့်စွမ်းက ငြိမ်းကို ပိုးမွေးသလို မွေးခဲ့ရာပါ၏။ သို့သော် ငြိမ်းအတွက်ကား အရာရာသည် နောက်ကျ ခဲ့လေပြီ။

ငြိမ်း၏ သွယ်လှ ပျော့ပျောင်းသော လက်ချောင်းလေးများ၊ စူးရှ တောက်မြှောင်သော မျက်လုံးအစုံနှင့် ထိုးထွင်း ထက်မြက်သော အသံဉာဏ် တို့သည် ငြိမ်းဘဝ အသက်ရှည်ရေးအတွက် များစွာ အထောက်အကူပြုခဲ့ လေသည်။

သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ထိုအရာတွေကို ပိုင်ဆိုင်ရခြင်း အတွက်ပင် ဝန်လေးသလို ဖြစ်မိပြန်လေသည်။ လောကတွင် ဘာကိုမျှ မသိမမြင် ရခြင်းသည်ပင် စည်းစိမ်ချမ်းသာတစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မည်လားဟု ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်မိပြန်လေသည်။ မိမိသည် လူအသိုင်းအဝိုင်း၏ အပြင်ဘက်ကို ရောက်နေ၍သာ ထိုသို့ တွေးမိလေသလားဟုလည်း ကြံမဖန် များစွာ ဆန်းစစ်မိပြန်သည်။ သို့သော် မကြာမီမှာပင် ထိုအတွေးများအားလုံး ပျက်ပြယ်သွားပြန်လေသည်။ အချိန်မှန်စွာ အချိန်မှန်အိပ်ခြင်းနှင့် ဆေး နှိပ်ခြင်းတည်း ဟူသော သံသရာမှာ နစ်မြုပ် ပျောက်ကွယ် သွားပြန်ပေ၏။

“ငြိမ်း ဘာတွေ စဉ်းစားနေလဲဟင်၊ စားလို့ကောင်းရဲ့ လားလို့ မရွှေ့ မေးနေတာ”

“ဪ ကောင်းပါတယ် မရွှေ့၊ ကောင်းတယ် မကောင်းဘူး ဆိုတာလဲ ငြိမ်းအတွက် ဘာများထူးလို့လဲ”

“လုပ်ပြီ၊ ငြိမ်းကဖြင့် ပြောတော့မယ်၊ စကားများ မပြောလိုက်နဲ့ ပြောပြန်ရင်လဲ စကားလုံးတွေက သိပ်ကြီးကျယ်တာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ မရွှေ့ တုံ့တောင် နားမလည်ဘူး”

မရွှေ့သည် ငြိမ်း၏ လက်များ ပါးစပ်များကို စိတ်ရှည်စွာ သုတ်သင် ပေးနေလေသည်။

“ကဲ ငြိမ်း၊ တစ်ရေးတစ်မောအိပ်မလား၊ သီချင်းနားထောင်ဦးမလား၊ စာဖတ်မလား”

“အဲဒါတွေလဲ တစ်ခုမှ မလုပ်ချင်တော့ဘူး မရွှေ၊ ငြိမ်း ဒီအတိုင်းပဲ ထိုင်နေချင်တယ်”

မရွှေသည် ငြိမ်းကို စိုးရိမ်သောမျက်လုံးများနှင့် ကြည့်လေသည်။ မရွှေသည် ငြိမ်းကို စောင့်ကြည့်ရန်အတွက် လခ တစ်ရာငါးဆယ် ရထားသူ ဖြစ်လေသည်။ မရွှေသည် ထမင်းမချက်ရ၊ အဝတ်မလျော်ရ။ ထိုအတွက် မခင်ကြည်က မကျေနပ်ဟန်ပြခြင်းကို ငြိမ်းရော မရွှေပါ သိကြသည်။ သို့သော် မခင်ကြည်သည် ငြိမ်းကို အတိုက်အခံ မပြုရပေ။

“ငြိမ်း အပြင်ထွက်ထိုင်ချင်ရင် ကုလားထိုင် ပြန်ထုတ်ပေးမယ်လေ၊ အိမ်ထဲမှာတော့ ထိုင်မနေချင်ပါနဲ့ ငြိမ်းရယ်၊ ငြီးငွေ့စရာကြီး”

“ငြိမ်းဘဝက”

“အိုကွယ် မရွှေစကားမှားသွားလို့ပါ၊ အပြင်မှာဆိုတော့ လေကောင်း ၊ လေသန့်လဲ ရတယ် မဟုတ်လားကွယ်”

မရွှေသည် ငြိမ်းအတွက် အသင့်တော်ဆုံးအဖော်ပင် ဖြစ်၏။ အိမ်ရှိ လူအားလုံးတွင် မရွှေသည် ငြိမ်းကို နားအလည်ဆုံးပင် ဖြစ်လေသည်။ ပြီးတော့ မရွှေက ပညာတတ်သည်။ အသိပညာရှိသည်။ မခင်ကြည်လို - စိတ်ဓာတ် မသေးသိမ်ပေ။ မရွှေသည် ငြိမ်း၏ အဘွားက တောမှ ပို့လွှက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မရွှေသည် ခုနစ်တန်းအထိ ပညာသင်ဖူးလေသည်။ မရွှေတို့နေသည့် ဖခင်မှာ နယ်မြေ မအေးချမ်း၍ အဘွားတို့ဆီ ခိုလှုံလာ သော မရွှေကို ငြိမ်းအတွက် ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ခွတစ်လော ငြိမ်းလဲ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်မသိပါဘူး မရွှေရယ်၊ စိတ်လဲ သိပ်တိုတာပဲ၊ အားလဲ ငယ်တယ်၊ ငြိမ်းလေ ကိုယ်တိုင်က ဘဝ အကျိုးပေး မကောင်းလို့ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ စိတ်မဆိုးခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ငြိမ်းရဲ့ ဘဝဟာ သွားချင်ရာ မသွားရတာကလွဲလို့ အားလုံး ပြည့်စုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မရွှေရယ်၊ ခွတစ်လော ငြိမ်း စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်မှုတွေ များနေတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်ကောင်းမလဲနော်”

မရွှေသည် စကားတွေ ရှည်လျားစွာ ပြောတတ်လာသော ငြိမ်းကို အံ့သြစွာ ကြည့်နေမိလေသည်။ မရွှေ သည်အိမ်ကို ရောက်လာသည်မှာ လေးနှစ်ခန့် ရှိပြီ။ ငြိမ်းသည် စကားနည်းလှသည်။ မည်သူ့အပေါ်တွင်မှ ဆိုးသည် ကောင်းသည် မဆိုစဖူး။ ယခုတစ်လောမှာမှ ငြိမ်းသည် ကျန်းမာ ရေး ချုံ့ယွင်းလာပြီး စကားလည်း ရှည်လျားစွာ ပြောတတ်လာလေသည်။ သို့သော် ငြိမ်း၏ အသံက တိုးတိတ်လှချေ၏။

“ငြိမ်းက အိမ်ထဲမှာချည်းနေပြီး စိတ်ညစ်စရာတွေ လျှောက်တွေး တုကိုးကွယ်၊
ဒါကြောင့် ပြောတာ၊ တစ်ခါတလေ အပြင်လေး ဘာလေး ထွက်လည်ရအောင်လို့၊
ပန်းခြံကို သွားလည်ကြရင် မကောင်းဘူးလားကွယ်။ ငြိမ်း ဖေဖေကလဲ ငြိမ်းကို
အလင်းရောင်နဲ့ လေကောင်းလေသန့်ရတဲ့ နေရာ ပို့ပေးရမယ်လို့
ပြောထားတယ်လေ”

“ဟင့်အင်း၊ ငြိမ်း ကယ်မှ မသွားချင်တော့ဘူး”

ငြိမ်းတစ်ယောက် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းစပြုပြီလားဟု မရွှေ ခိုးရိမ်မိ လေသည်။
ငြိမ်းအတွက်ကား စိတ်ဆောင်ထားပါမှ တော်ကာကျပေမည်။ စိတ်ဓာတ်ကျလျှင်
လူပါ ဗုန်းဗုန်းလဲသွားမှာ ခိုးရသည်။

“ဒီလိုဆိုလဲ ငြိမ်းရယ် ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြရအောင်လား”

အိမ်တွင် ငြိမ်းအတွက် ရုပ်ရှင်ပြစက်တစ်လုံး ဝယ်ပေးထားလေ သည်။
တစ်ခါတစ်ရံ ဇာတ်ထုပ်အသစ်များရလျှင် ငြိမ်းအတွက်ပါ အဖော် ရအောင်
တစ်အိမ်သားလုံး ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

“ငြိမ်းအတွက် ဒါတွေကို မသုံးချင်တော့ဘူး မရွှေရယ်၊ မမမိက ပြော တယ်၊
ဒီအိမ်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းအားလုံးဟာ သူ့မာမိ ပစ္စည်းတွေချည်းပဲတဲ့”

“အိုကွယ်၊ သူ့စကားများ ဂရုစိုက်လို့၊ ပြီးတော့ သူက
မမမြင့်ကိုသာတိုက်ခိုက်ချင်နေတာပါ။ ငြိမ်းကိုတော့ သူချစ်သားပဲ”

“ငြိမ်းတော့လေ၊ တစ်ခါတစ်ခါ တွေးမိတယ်၊ ငြိမ်းတို့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ နေရတာ
မတရားဖူးလားလို့”

“မဟုတ်တာပဲ ငြိမ်းရယ်၊ ပြီးခဲ့တာတွေလဲ ပြီးပါပြီ၊ သေတဲ့လူလဲ သေပါပြီ၊ ဖြစ်သင့်
ဖြစ်ထိုက်လို့ ဖြစ်လာတာတွေချည်းပဲ၊ ငြိမ်းတို့မေမေ အနစ်နာခံခဲ့တာတွေလဲ
အများကြီး”

မရွှေသည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေတော့ဘဲ ငြိမ်းကို တွဲကာ ကုလားထိုင်ပေါ်
ပြန်တင်ပေးလေသည်။ ပြီးတော့ မြဲအပြင်ဖက်ကို ပြန်တွန်း လာခဲ့သည်။
နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင်ဖက်တွင် မေမေနှင့် မခင်ကြည်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို

အတိုက်အခံ ပြောနေကြလေသည်။ မေမေသည် ထမင်း ဟင်းကို ကိုယ်တိုင် ဝင်မချက်သော်လည်း သူ့အစီအမံအတိုင်းလုပ်မှ ကြိုက် သည်။ မခင်ကြည်က မေမေ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း မလုပ်ဘဲ သူသဘောကျ သလို လုပ်ပစ်တတ်သည်။ ထိုအတွက် မေမေနှင့် မခင်ကြည်တို့ မကြာခဏ စကားအချေအတင် ပြောရတတ်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီးက ငါးခြောက်ကြော်ရင် ငရုတ်သီးစပ်မှ ကြိုက်တာ မမမြင့်ရဲ့”

မခင်ကြည်၏ မခံချင်ဖွယ်စကား။

“ငါးရုံးခြောက်ကို ပြုတ်ပြီး ကြက်သွန်ကြော်နိုင်နိုင်နဲ့ အချိုကြော်တာ ကိုလဲ ကိုကိုက ကြိုက်တာပဲ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားအကြောင်း ကိုယ်သိတာပေါ့”

မေမေ၏ စစ်ကြေညာသောစကား။ မေမေနှင့် မခင်ကြည်သည် ဤသို့ ပင် မကြာခဏ ကတောက်ကဆု ဖြစ်တတ်ကြမြဲ ဖြစ်လေသည်။ မခင်ကြည် ကလည်း ဖေဖေ၏ ငယ်မေးမြီပေါက် ဖြစ်သည်မှ အခွင့်အရေး ယူသည်။ မေမေကလည်း သူ့ဩဇာ မနှာခံသည်ကို နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်။ သည်တော့လည်း အမတွင်းတိုက်ပွဲက အစဉ်ဖြစ်နေရသည်။ သည်ကြား ထဲမှာ သူတို့မသိသော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ငြိမ်းတစ်ယောက်တည်း ခံစားနေ ရလေသည်။ လူတွေ၏ ဖောက်ပြန်မှုကို မြင်ရပါလျက် ဘာမျှ မသိသလို ဟန်ဆောင်နေရသည့်အဖြစ်ကို ငြိမ်းရင်ထဲမှာ ကြိတ်၍ ခံစားနေရသည်။

မရွေသည် ကုလားထိုင် လက်တွန်းလှည်းကို အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်တွန်းသွား လေသည်။ အပြင်ဘက်တွင်မူ မိုးကောင်းကင်သည် ပြန်၍ လင်းစပြူပေပြီ။

မိုးသွားမိုးရိပ်တို့သည် ရွာမယောင်ပြုကာ အဝေးသို့ လွင့်ပြယ်သွားကြသည်။ ပန်းအိုးထဲမှ နင်းဆီပွင့်အိုတို့သည် မိုးဒဏ်ကြောင့် ကြွေကျကာ ပွင့်ဖတ်တွေ ပြန့်ကျနေလေသည်။

“ဘာကိုမှ နက်နက်နဲနဲ တွေးမနေနဲ့ ငြိမ်းရဲ့၊ လူဆိုတာ အစစအရာရာ ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ ပြည့်စုံတဲ့သူတိုင်းလဲ စိတ်က ချမ်းသာ ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝ ကောင်းမွန်တဲ့သူတိုင်းလဲ ပစ္စည်းဥစ္စာ မချမ်းသာတတ်ဘူး၊ တချို့ကျတော့လဲ မတရားမှုနဲ့ပဲ စီးပွား ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေပြန်ရော၊ ဒီတော့ တရားတယ် မတရားဘူး ဆိုတာလဲ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲကွယ်”

မရွှေကတော့ ငြိမ်းတစ်ယောက် စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းသွားမှာကို အလွန် ခိုးရိမ်နေမိလေသည်။ ငြိမ်း တွေဝေငွေခိုင်နေခြင်းကို မကြိုက်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေစေချင်သည်။ သာမန်လူလို တွေးပြီး သာမန်လူလို ပြောစေချင်သည်။ ငြိမ်းသည် ကိုယ်ခန္ဓာက ချို့ယွင်းသော်လည်း အသိ ဉာဏ်က မချို့ယွင်း။ ထို့ထက် သူတကာထက်ပိုကာ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းနေ သည့် အဖြစ်မျိုးတွေကိုပင် မကြာခဏ ကြုံရတတ်သည်။ ငြိမ်း၏ ဖေဖေက တော့ ငြိမ်းသာ ကျန်းမာရေး မချို့ယွင်းဘူးဆိုလျှင် အလွန် ထူးချွန် ထွက်မြက် သော ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ပြောလေ့ရှိလေသည်။ သို့သော် ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းချ်များ အသိဉာဏ် ပိုထွက်မြက်နေသလားဟု တွေးတောစရာ ဖြစ်နေလေ၏။ မရွှေကတော့ ငြိမ်းကို သည့်ထက်ပိုပြီး မသိစေချင်တော့ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘာမျှ မသိရခြင်းက ပိုကောင်းသည် မဟုတ်ပါလား။

ငြိမ်းသည် သူတို့ခြံဝင်းအပြင်ဘက် မြေနိမ့်ပိုင်းရှိ တဲတန်းလျားမှ ကလေးငယ်တွေ စုစုတံသော ရွှံ့မြေပေါ်မှာ ပြေးလွှား ဆော့ကစားနေသည်ကို ငင်းကြည့်နေမိလေသည်။ သူ ငယ်စဉ်ကလည်း ရွှံ့မြေပေါ်မှာ ပြေးလွှား ဆော့ကစားခဲ့ဖူးပါရဲ့။ သည်တုန်းက ခြေထောက် နှစ်ချောင်း သည် အဘယ်မျှ တန်ဖိုးထိုက်သည်ကို သူ မသိခဲ့။

“ဘာပဲပြောပြော ငြိမ်းရဲ့ ဘဝမှာ ဘာမှ လှိုလေသေး မရှိပါဘူးကွယ်။ ငြိမ်းအတွက် လိုအပ်တာမှန်သမျှ အားလုံး ပြည့်စုံလှန်းပါးပဲ။ ငြိမ်းရဲ့ ဖေဖေ ကလဲ ငြိမ်းကို ဘယ်လောက် ချစ်သလဲ၊ ငြိမ်းမှာ မိဘနှစ်ပါးနဲ့လဲ ပြည့်ပြည့် စုံစုံ နေရတယ်၊ မရွှေရဲ့ ဖေဖေ ဆိုရင်လေ မရွှေရှေ့ တင် သူပုန်တွေက သတ်သွားတာကို မြင်ရတာ၊ အိုကွယ်၊ ဒါတွေ မပြောတော့ပါဘူး၊ ငြိမ်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမယ်”

“ငြိမ်းရဲ့ ဘဝကို ငြိမ်း ကျေနပ်ပါတယ် မရွှေရယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ငြိမ်းမှာ ဘာမှ လိုလေသေးမရှိပါဘူး၊ စိမ်းက ဆိုရင်တောင် တစ်ခါတလေ ငြိမ်းကို မနာလိုဖြစ်မိတယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် မရွှေရယ်၊ လူတွေကို ကြည့်ရတာ၊ သူတို့ ပြောတာ ဆိုတာတွေ ဖြစ်တာ ပျက်တာတွေကို မြင်ရတာ သိပ်စိတ် ပျက်တယ်”

မရွှေသည် ငြိမ်း၏ ရှည်လျားနက်မှောင်သော ဆံပင်များကို ဓားဖြင့် ပြီးကာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် စည်းနှောင်ပေးလေသည်။

“ငြိမ်းက ငြိမ်းဖေဖေကို...”

“အို၊ ငြိမ်း ဖေဖေအပေါ် ဘယ်လိုမှ အပြစ်မတင်ချင်ပါဘူး၊ ဘယ်သူ့ ကိုမှလဲ အပြစ်မတင်ချင်ပါဘူး မရွှေရယ်၊ ငြိမ်းအတွက်လဲ ဘာမှ ပြဿနာ မတက်စေချင်ဘူး”

“မရွှေ သိတယ်၊ ငြိမ်းရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီဆိုတာ၊ အဲဒါကိုလဲ မရွှေ ရုပ်မိသလိုပဲ”

“တော်ပါတော့၊ ဒီအကြောင်းတွေ မပြောကြပါနဲ့နော်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ငြိမ်းလဲ မေ့ထားလိုက်တော့၊ ကဲ လမ်းလေးဘာလေး လျှောက်ရအောင်”

မရွှေသည် ငြိမ်းကို ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ချပေးလေသည်။ ငြိမ်းသည် ချိုင်းထောက်များကို အားပြု၍ သိုင်းကြီးများ ရစ်သိုင်းထားသော ချောထောက် နှစ်ဖက်ကို ရွှေ့လျားစေလေသည်။ ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးသည် ငြိမ်းအတွက် လမ်းလျှောက်ရန် နေရာကောင်းစွာရပေသည်။ ငြိမ်း အိမ် မထွက်သည်မှာ ကြာပြီ။ ယခင်ကတော့ ဖေဖေသည် ငြိမ်းကို အိမ် ထွက်စေရန် အမျိုးမျိုး ဖန်တီးပေးလေသည်။ ဘုရား၊ ပန်းခြံ၊ တံရွာနဲ့ စသည်တို့သို့ ကားဖြင့် ပို့ပေးသည်။ အားလျှင် သူကိုယ်တိုင် ရုပ်ရှင်ရုံကို ခေါ်သွားကာ ချိပိုး၍ ရံထဲ ခေါ်သွင်းသည်။ သို့သော် နောင်အခါတွင် ငြိမ်း၏ အကြောက်အကန့် ငြင်းဆန်မှုကြောင့် အပြင်ကို မထွက်ရတော့။ ဖေဖေက ရုပ်ရှင်ပြစက်တစ်လုံး ငြိမ်းအတွက် ဝယ်ပေးပြန်လေသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း စိမ်းက ငြိမ်းကို မနာလိုဘူးဟု ပြောလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ငြိမ်းသည် ခြံဝအထိရောက်အောင် တစ်လှမ်းချင်း အားယူ၍ လျှောက်ခဲ့ လေသည်။ အိမ်ရှေ့မြေနှစ်ပိုင်းမှ ရွှံ့မြေပေါ်တွင် ကလေးတွေ ဆော့ကစား နေဆဲဖြစ်၏။ ငြိမ်းတို့ အိမ်ကြီးသည် ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင်ရှိကာ ဆင်ခြေလျှော မြေနိမ့်ပိုင်းတွင် တဲအိမ်လေးပေါင်း များစွာရှိလေသည်။ ငြိမ်းတို့ ခြံကြီး၏ ပိုင်နက်အတွင်းမှာပင် ထို တဲအိမ်များက ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်လေ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် သည်ခြံဝင်းကြီးသည် မမိမိပြောသလိုပင် မမိမိ တို့၏ မိခင် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော မိဘ ဘိုးဘွား အမွေအနှစ်များပင် ဖြစ်လေ သည်။ မြေနိမ့်ပိုင်းမှ မြေအချို့ကို အလုပ်သမား မိသားစုများ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါး သော ဆွေမျိုးများကို ငှားရမ်းထားရှိခြင်းဖြင့် တစ်စတစ်စ ဆုံးပါးခဲ့ရသောမြေကွက်များပင် ဖြစ်လေ၏။ ဖေဖေတစ်ယောက် နယ်လှည့်၍ အမှုထမ်းနေစဉ် မမိမိတို့၏ မိခင်သည် ပြဿနာအဖုံဖုံကို တစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသဖြင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသော ပစ္စည်းဥစ္စာများစွာတွင် ဤမြေနေရာများ လည်း အပါအဝင် ဖြစ်ပေမည်။ မမိမိ၏မိခင် ဆိုသည်မှာလည်း ဖေဖေ၏ တရားဝင် မယားကြီးပင် ဖြစ်ခဲ့လေသတည်း။

အစကတော့ သည်ခြံဝင်းအတွင်းမှာ နေထိုင်နေကြသော လူအများစု သည် နောက်မှ ရောက်ရှိလာသော သိခင်မအသစ်ကို လက်ခံလိုဟန် မပြ ကြချေ။ သို့သော် ဖေဖေ၏ ဩဇာအာဏာ ကြီးမားလာခြင်းနှင့် မေမေ၏ စည်းရုံးရေး ကောင်းမှုကြောင့် တဖြည်းဖြည်း အဆင်ပြေလာလေသည်။ သည်အထဲမှာ

ငြိမ်းအပေါ် သနားကရုဏာသက်ခြင်းနှင့် ချစ်ခင်ခြင်းတို့ လည်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပါဝင်နိုင်သည်။ မရွှေ့ကတော့ ဤသို့ပင် ဟူဆ ၏ ငြိမ်း၏ အပြစ်ကင်း၍ နူးညံ့ညင်သာသော မျက်နှာလေးသည် ပကတိ ကြွေကသနားဖွယ်ရာလေးပင် မဟုတ်ပါလား။ အကယ်၍ ငြိမ်းသည် ယခုလို ကိုယ်အင်္ဂါ ချို့ယွင်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့လျှင် လည်း တကယ်ပင် နူးညံ့ညင်သာ၍ မေတ္တာတရားဖြင့် ပြည့်ဝသော မိန်းမလှ လေးတစ်ယောက် ဖြစ်မည်မလွဲဟု မရွှေ့ယုံကြည်လေသည်။

“ကလေးတွေ ခွံ့ ထဲမှာ ဆော့နေတာမြင်ရတော့ ငြိမ်းတိုင်ယင်ယံက မဒေါက် ချောင်းထဲမှာ ဆော့ကစားခဲ့တာ သတိရတယ် မရွှေ့ရဲ့ သိလား၊ ငြိမ်းကို မွေးပြီးစက မေမေက ကလေးနှစ်ယောက် မထိန်းနိုင်ဘူးဆိုပြီးတော့ ငြိမ်းကို မဒေါက်က အမျိုးတော့ဆီ ပို့ထားတယ်လေ၊ မေမေက ဖေဖေ ပြန်မလာလို့ စိတ်ညစ်နေတဲ့ အချိန်ပေါ့။ မေမေက ငြိမ်းကို လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး မရွှေ့ရဲ့၊ အနှိပ်သည်နဲ့ နှစ်ခါတောင် ဖျက်ချတာ မပျက်လို့တဲ့”

“အိုကွယ်၊ ငြိမ်းကလဲ ဘာတွေ ပြောနေပြန်တာလဲကွယ်၊ ငြိမ်းတို့ မေမေက စိတ်ညစ်တုန်းမို့ လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်ခဲ့မိတဲ့အကြောင်း ပြောတာပါ။ နောက်တော့လဲ ငြိမ်းကို ချစ်လိုက်တာမို့ ဖူးမှတ်လို့ ကုလား၊ ပြည် ဖေဖေကဆိုရင် ငြိမ်းအတွက်ကြောင့် ငြိမ်းတို့မိသားစုကို ရန်ကုန်ကို မြန်မြန် ခေါ်လာတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်လေ၊ ငြိမ်းကလဲ မေမေ့ကို တစ်ခါမှ အပြစ် ပါဘူး၊ အပြစ်ကိုသာ ပြောပြတာပါ၊ ဒါပေမယ့် မရွှေ့ရဲ့ တောမှာနေတာ ပျော်စရာသိပ်ကောင်းတာပဲ၊ အဲဒီလို ချောင်းထဲမှာ ခေါင်းအိုးတော် ပျော်စရာကောင်းတာ မရွှေ့ရဲ့ ”

“ကွယ်၊ မရွှေ့တော့ တောမှာ မပျော်ပါဘူး၊ အဲဒီ ရွှေကျင် မ တစ်ဝိုက်မှာပဲပေါ့၊ နေ့ဆိုရင် သူပုန်တွေက...”

ခြုံထဲကို ကားတစ်စီးဝင်လာ၍ သူတို့ စကားပြတ်သွားကြသည်။ ကားသည် ငြိမ်းအတွက် သီးသန့် ဝယ်ပေးခဲ့သော ဗောက်စိဝက်ဂွန် ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ စမ်းအတွက် ဖြစ်နေပေပြီ။ မရွှေ့သည် ငြိမ်းကို တွဲ၍ ခြံတံခါးနှင့် လွတ်ရာကို ခေါ်ယူခဲ့သည်။ ခြံစောဦးမြွက် ခွင့်ပြီးသား ခြံတံခါးကို ဘေးသို့ အနည်းငယ် ထပ်ဆွဲပေးလိုက်လေသည်။ စမ်းသည် ကားလေးကို ညင်သာ ကျင်လည်စွာမောင်း၍ ဝင်သွားလေသည်။

ကားကို နေရာတကျထားပြီးမှ ငြိမ်းတို့ရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။ သားအိတ် ကို ပခုံးတစ်ဖက်မှာ လွယ်ပြီး လက်တစ်ဖက်က သော့လေးကို ပြောက် လာသည်။ စမ်း၏ အဝတ်အစားများသည် ခေတ်မီဆန်းပြားတာကလည်း သွက်လက်

ဖျတ်လတ်လှသည်။ စိမ်းက ဖေဖေနှင့်တူ၍ အသားပြီး အရပ်မြင့်သော်လည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က လှ၍ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်း သည်။ စိမ်း၏ အကျင့်စရိုက်ကတော့ မေမေနှင့် တူလှပေသည်။

လောကတွင် ကိုယ့်ဖို့သာသိလျက် မိမိ ကောင်းစားရေးအတွက်ဆိုလျှင် မာနကိုဝင် နှိမ်ချတတ်သော၊ သူတစ်ပါးအပေါ်မှာ ဖိစီးနှိပ်စက်မှု မိမိ အဆင့်မြင့်မားရမည်ဆိုလျှင်လည်း ဖိစီးနှိပ်စက်ရန် ဝန်မလေးတတ်သော လူစားမျိုးတွေပင် ဖြစ်ရလေ၏။ ဖေဖေကတော့ ကြိုနိုင်သန်မာသော လုပ်ရည်နှင့် မလိုက်အောင် ပင် မညံ့သင် သော သဘောရှိသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေသည် မမ၏ အပြုအစု အယူအယအောက်တွင် ဝပ်စင်းခွဲခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့် မည်။

မေမေကလည်း ဖေဖေအပေါ်တွင်တော့ အလွန် ပျော့ပျောင်း ညင်သာသော အသွင်ကိုသာ ဆောင်ခဲ့သည်လေ။ မေမေ၏ ပရိယာယ် မာယာ ကွန်ရက်များမှာ ရုန်းမထွက်နိုင်ခဲ့။ မယားကြီးကို စွန့်ပစ်ကာရှင်းခြင်း ငှာ မတတ်သောသူသော်လည်း သူ့စိုက်နှင့် ဆိုးပါးသွားသည့်အခါတွင်တော့ သားကြီး သမီးကြီးများ မျက်နှာကို မထောက်ခဲ့သော ဖေဖေ။ သူ့ထားရာ မနေခဲ့သော မေမေကို အနစ်နာခံလှသည်ဟု ယူဆကာ စည်းစိမ်ဥစ္စာ မှန်သမျှ ပုံအပ်၍ တစ်ထီးတစ်နန်း မြှောက်စားခဲ့တော့သည်။

တကယ်တော့ သူ့ညီလို အခြေအနေမျိုးရောက်အောင် မေမေက သည်းခံစောင့်ဆိုင်း နေခဲ့သည့် ဆိုတာ မသိ။ ရာထူးလက်ရှိ ဖေဖေက မယားကြီးကို ကာရှင်းပင်လျှင် အလုပ်ကို ထိခိုက်မည်ဆိုတာ မေမေ နားမလည်တာမှ မဟုတ်ပါဘဲ။ အကဲငြိမ်းကိုယ်တိုင် ဒီအကြောင်းအရာတွေကို သိမိခဲ့သည် မဟုတ်။ မေမေတို့ ပြောပြောနေသံကြား၍ သိလာရခြင်းများ သို့သော် ငြိမ်းသည် သူသိတာ နားလည်တာတွေကို ထုတ်ဖော် ဖွင့်ဟခွင့် အလျဉ်းမရှိပါပေ။ ငြိမ်းသည် ပွဲကြည့်ပရိသတ်မျှသာတည်း။

“အမယ်ငြိမ်းက လမ်းတွေ ဘာတွေ လျှောက်လို့ပါလား၊ ကောင်းတယ်၊ ဒါမှ အရင်ကလို ပြန်ကျွန်းမာလာမှာ ဒေါက်တာဆန်းထူး ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ မလှုပ်မရှားဘဲ အိမ်တွင်းအောင်းနေရင် ခုထက် အခြေအနေ ပိုဆိုးသွား နိုင်တယ် ဆိုတာလေး ဒေါက်တာ့စကားကို နားထောင်ဖို့ သင့်တယ်၊ ဆရာက ပညာတော်သလို စာသင်ရာမှာလဲ သိပ်ကောင်းတာပဲ ငြိမ်းရဲ့၊ သိလား”

အပိုင်း-၃

စိမ်းသည် ဆေးကျောင်းတက်နေသူတစ်ဦးပင် ဖြစ်လေသည်။

ရန်ကုန်ရောက်စကတော့ စိမ်းနှင့် ငြိမ်း ကျောင်းအတူတူ တ သေးသည်။ အသက် နှစ်နှစ်သာ ကွာသော်လည်း တစ်တန်းတည်းမှာပင် အတူတူ တက်ခဲ့ရသည်။ စိမ်း၏ ဉာဏ်ရည်က ငြိမ်းကို လိုက်မမီတာ ဆရာ ဆရာမ အားလုံး အသိပင်။ သို့သော် ငြိမ်းမှာ ချူချာ ချည်နုသဖြင့် သွားလာရာမှာ နှောင့်နှေးတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် စိမ်းသည် စိတ်မရှည် လှစွာဖြင့် မညာမတာပြုတတ်သည်များကို ငြိမ်း မမေ့နိုင်သေးပေ။ ဒုတိယ တန်း စာမေးပွဲဖြေပြီးသည့်နှစ်မှာ ငြိမ်း အပြင်းအထန် ဖျား၍ ကျောင်းမှ ထွက်လိုက်ရသည်။ ငြိမ်းတစ်ယောက် ပြန်လည် နေကောင်းလာသည့်တိုင် ငြိမ်း၏ ခြေထောက်များက လုံးဝ ချည်နဲ့လေပြီ။

“ငြိမ်းက ဘယ်သူ့စကားကိုများ နားမထောင်ဘဲ နေခဲ့လို့လဲ စိမ်းရယ်”

“လုပ်ပြီ ငြိမ်းကဖြင့် နှုတ်ကမူ စကားက တတ်ရတဲ့အထဲ ဟောဒီ မရွှေကြီး ရောက်လာမှ ဝိုတောင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပြောတတ်လာ သေးတယ်”

“အလိုတော် မရွှေက ငြိမ်းကို ဘာမှ သင်ပေးနိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိမ်းရဲ့ ညီမကသာ အတွေးတွေ ခေါင်ပြီး စကားဆန်းတွေ ပြောတတ်လွန်း လို့ မရွှေက အံ့သြနေရတာ”

“အမလေး စကားဆန်းပြောတတ်တာတော့ မပြောနဲ့၊ ငယ်ငယ်က ဆိုရင် ဖေဖေကတောင် လက်မြှောက်ရတာ၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေကလဲ ညှာသမီးကို သိပ်ချစ် သိပ်အထင်ကြီးတာ မရွှေရဲ့၊ ငြိမ်းသာ ကျန်းကျန်းမာမာ ဆိုရင်လေ နိုင်ငံခြားတွေ ဘာတွေ သွားပြီး ဒေါက်တာဘွဲ့တွေ ယူဦးမှာတဲ့ စိမ်းကိုတော့ ဖေဖေက အထင်ကြီးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟင်း”

“စိမ်းလဲ ခု ဆရာဝန်ဖြစ်တော့မယ် မဟုတ်လားကွယ်”

“အမယ် ဒါပေမယ့် စိမ်းကို အထင်မကြီးပါဘူး ဖေဖေက စာကျက် နိုင်လွန်းလို့သာ စာမေးပွဲ အောင်တာတဲ့၊ ပြောသေးတယ်”

“အိုကွယ် ဒါကတော့ ငြိမ်းက”

မရွှေသည် သူ့စကားကို ဆက်မပြောတော့ပေ။ မရွှေသည် ငြိမ်း၏ ရှေ့တွင် စကားပြော အလွန်ဆင်ခြင်လေသည်။ ငြိမ်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေမည့် စကားမျိုးကို အထူးရှောင်ရှားလေသည်။ ဥပမာ ငြိမ်း၏ ကျန်းမာရေး၊ ငြိမ်း၏ ဘဝနှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်သော စကားများ။ စိမ်းကတော့ ဘာကိုမျှ နာနက်နဲ့ မတွေးတတ်သူပီပီ သူပြောချင်ရာကို ပြောလေသည်။ ပြီးတော့ စိမ်းသည် ငြိမ်းကို သူထက် အင်အားနည်းသူဟု မြင်ချင်မှမြင်သည်။

“သွားတော့မယ်ကွာ၊ ဒီနေ့ ကျောင်းမှာ ပရက်တိကယ်ဆင်းရတာ သိပ်ပင်ပန်းတာပဲ”

စိမ်းသည် လက်ကိုင်အိတ်ကို ဝှေ့ယမ်းရင်း အိမ်ဘက်သို့ ပြန်ပြေးသွား လေသည်။ မကြာမီ စိမ်း၏ မကျေမနပ် ပြောဆိုသံများ မခင်ကြည်နှင့် စကားနီငို လှသံများကို ကြားကြရတော့မည်ဟု မရွှေရော ငြိမ်းကပါ တစ်ပြိုင်နက်တည်း တွေးမိလေသည်။ မခင်ကြည်က စိမ်းကိုတော့ နည်းနည်းလန့်သည်။ သူ့အိမ် မှာ သူလုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့မရတာ စိမ်းတစ်ယောက်ပဲရှိသည်။ အကယ်၍ ငြိမ်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်အဖြစ်မျိုး စိမ်းနှင့်သာ တွေ့လိုက်ရမည်ဆိုလျှင်။

မိုးစက်မိုးပေါက်တိုသည် တဖွဲဖွဲ ပြန်လည်ရွာသွန်းစ ပြုလေသည်။ ငြိမ်း အပြင်မထွက်သည့်မှာ တစ်ပတ်ခန့် ရှိသွားပြီ။ သူ့နေ ငြိမ်း၏ အခြေအနေ တိုးတက်လာသည်ကိုဖေဖေ မြင်စေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဖေဖေ လာသည်အထိ အပြင်မှာ စောင့်နေမည်ဟု စိတ်ကူးမိသေး၏။ သို့သော် မိုးစက်တွေ သိပ်သည်း လာသဖြင့် မရွှေက ငြိမ်းကို ကုလားထိုင် ရှိရာသို့ တွဲခေါ်လာလေသည်။

“ခနလေး နေစမ်းပါရစေဦး မရွှေရယ်၊ မိုးက သိပ်မရွာသေးပါဘူး”

“ခုနုတုန်းကတော့ အပြင် မထွက်ချင်တော့ဘူး ဆိုပြီးတော့၊ မိုးရေမိရင် ဖျားနေဦးမယ်၊ ငြိမ်းကို မဖျားမနာအောင် ဂရုစိုက်ရမယ်လို့ ငြိမ်းဖေဖေက ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

မရွှေက စိတ်မရှည်သလို ပြောလိုက်လေသည်။ မရွှေ စိတ်တို ဆိုတာကတော့ အလွန်နည်းပါးလှသည်။ ငြိမ်းအတွက် မိုးရေချိန် ပြောခြင်းသော ဖြစ်ကြောင်း ငြိမ်း ကောင်းစွာ နားလည်လေသည်။ ယခင် လူတွေကတော့ ငြိမ်းနားမှာ နေရသည်ကို သည်မျှ စိတ်မရှည်ကြပေ။ သူတို့က ငွေကြေးအတွက် အလုပ်လုပ်သည့်သဘောသာ ဖြစ်လေ၏။ မရွှေလိုတော့ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပေါင်းဖက်ကာ ဆွေးဆွေးနွေးနွေး ပြုမနေကြပေ။ ငြိမ်းမှာ မျက်နှာလေးကို ကြည့်လျှင် သနားစရာ ချစ်စရာလေး ဖြစ်သော်လည်း သေးကွေး ချည့်နဲ့ လှသော ကိုယ်ခန္ဓာလေးကို ဆေးကြောသန့်စင်ပေးရခြင်း၊ အညစ်အကြေး ခွန့်ရာမှာ ကရိကထ ခံရခြင်းတို့ကိုတော့ ကြာရှည်သည့်မခံနိုင်ကြချေ။ တစ်ခါက

ငြိမ်းအတွက် ဘေးပေးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကဆိုလျှင် အဝတ်အစား ချွတ်လိုက်သော ငြိမ်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကိုကြည့်ကာ ထိတ်လန့် ရှိရှာသွားသည်ကို ဖုံးမရအောင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေသည်။

ငြိမ်းသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ မရွှေ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ တိတ် ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာလေသည်။ အိမ်ထဲတွင်မူ စတိရီယို ကက်ဆက်မှ ခေတ်သစ်တေးဂီတသံများသည် ကျယ်လောင်စွာ ပျံ့လွင့်နေလေသည်။ ငြိမ်းအတွက် တိပ်ရက်ကော်ဒါတစ်လုံး ရှိပြီးဖြစ်သော်လည်း စိမ်းက ပူဆာ၍ ကက်ဆက်တစ်လုံး ထပ်ဝယ်ပေးထားရသည်။ စိမ်းသည် ကက်ဆက်သံကို တစ်အိမ်လုံးမှ ကြားရအောင် ခပ်ကာတော့ နေရာအနှံ့ တပ်ထားလေသည်။ အိမ်တွင် ငြိမ်းသည် အခွင့်အရေးအရဆုံး ဖြစ်သော်လည်း အခွင့်အရေး အယူဆုံးသော သူသည်ကား စိမ်းပင် ဖြစ်လေ၏။

"မရွှေ အပြင်မှာ မိုးရွာနေပြီလေ မမြင်ဘူးလား၊ ငြိမ်း အအေးမိ မယ်၊ မြန်မြန် ဝင်ခဲ့ကြ၊ ရှယ်လီ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ရှယ်လီကော၊ ကိုကို ပြန်လာခန်းပြ၊ ဟင်းတွေ အဆင်သင့် နွေးထားကြ၊ ဟဲ့ ကြားကြရဲ့ လား၊ ဪ၊ ဒီကက်ဆက်သံကြီးကလဲလေ၊ ဆူလိုက်တာ နားကို ငြီးနေတာပဲ။ ဘာသံကိုမှ မကြားရတော့ဘူး"

ဖေဖေပြန်ရောက်ကာနီးပြီဖြစ်သဖြင့် မေမေ၏ လောဆော်သံများ ကို ကြားရပြန်လေသည်။ ဖေဖေသည် အရေးတကြီး ကိစ္စမရှိဘူးဆိုလျှင် အိမ်ကို စောစောပြန်လာလေ့ရှိသည်။ သို့သော် ထမင်းစားသောက်ပြီးလျှင် ပြန်ထွက်သွားတတ်သည်။ ရုံးကိစ္စ အရေးကြီးလျှင်တော့ ဖေဖေအိမ်ကို အတော် ညဉ့်နက်မှ ပြန်ရောက်တတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင်လည်း ဖေဖေ ကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ အခြားလူကစေခိုင်း၍ ဖြစ်စေ အိမ်ကို ဖုန်းဆက် အကြောင်း ကြားတတ်သည်။ ဖေဖေသည် သူ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်တွင် မေမေ အိမ်မှာ ရှိနေမှု ကြိုက်လေသည်။ သို့သော် ဖေဖေကို ကြုံနေတတ်သူကတော့ မေမေ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါ။

မကြာခင်မှာပင် ခြံရှေ့ကို ဖေဖေ၏ ဖယ်မလီယာ အစိမ်းရင့်ရောင်ကားလေး ဆိုက်ရောက်လာလေသည်။ ခြံတံခါးကိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဦးမြဲဖေက စောင့်၍ ဖွင့်ပေးပြီး အိမ်ရှေ့ တံခါးဝတွင်တော့ မေမေက အသင့် စောင့်နေလေသည်။ ဖေဖေ အိမ်ထဲရောက်ပြီးသည်နှင့် ဘယ်အချိန်က ရောက်နှင့်နေသည်မသိသော မခင်ကြည်က ဖေဖေလက်ထဲမှ ဖိုင်ကဲ့နှင့် စာရွက်စာတန်းများကို လှမ်းယူပြီး ဖြစ်နေလေသည်။ ဖေဖေသည် တံခါးဝ နားမှ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ပင်ပန်းနွမ်းလျှာနံ့ဖြင့် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ မေမေ သည် ဒူးထောက်၍ ဖေ ခြေထောက်မှ ဖန်ပုံများကို တယူတယ ချွတ်ပေး လေတော့သည်။ ဖေဖေသည် အိမ်ဦးနတ်သာမက အရှင်သခင်တစ်ပါး သဖွယ်ပင်တည်း။

ဖေဖေ ပထမဆုံး နှုတ်ဆက် မေးမြန်းတတ်သူကတော့ ငြိမ်းမှလွဲ၍ အခြားသူ

မဖြစ်နိုင်ချေ။ ငြိမ်းသည် ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထိုင်၍ ဖေဖေကို ထိုင်စောင့်နေလေသည်။ မခင်ကြည်သည် ဖေဖေ၏ ဖိနပ်ကို နေရာတကျထားပြီး ငြိမ်းရှေ့မှာ မျက်လှာကိုချလျက် မီးဖို သို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။ အားလုံးကတော့ မခင်ကြည်သည် ယခင် မိသားစုနှင့် အတူနေစဉ်ကအတိုင်း အကျင့်ပါကာ ဖေဖေ ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်၊ ပြုစုပေးနေသည်ဟု နားလည်ထားကြလေသည်။ သို့သော် ငြိမ်းက မခင်ကြည်၏ မျက်လုံးများကို စိတ်မချနိုင်တော့ပေ။ ဖေဖေကမူ ကုမပျက်ပင် ငြိမ်းရှိရာသို့ လျှောက်လာကာ သူ၏ မြင့်မားသောအရပ်ကြီးနှင့် ငြိမ်း မိုး၍ ကြည့်ပြီး ဝတ္တရားတစ်ရပ်သဖွယ် ဂရုတစိုက် မေးမြန်းလေတော့သည်။

“ဒီနေ့ သမီး လမ်းလျှောက်တယ် ဖေဖေ”

ငြိမ်းက ဖေဖေအရင် ဦးအောင်ဖြေလေသည်။ ငြိမ်း အသက်ရှင်နေ့ ရခြင်းသည် ငြိမ်းအတွက်သာမက ဖေဖေအတွက်ပါ အပါအဝင် ဖြစ်သည် ဟု ငြိမ်းက နားလည်ထားလေသည်။

“ဒီလိုမူပေါ့ သမီးရဲ့ ၊ တကယ်တော့ သမီးရဲ့ အခြေအနေက အများ ကြီးကောင်းတာ၊ တချို့ဆိုရင် အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်ကလေး လဲနေတာ သမီးရဲ့ ၊ သမီးမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လမ်းမလျှောက်နိုင်တာကလွဲရင် အားလုံး လုပ်နိုင်ပါတယ်ကွယ်၊ ဘဝဆိုတာ အရှုံးမပေးရဘူး သမီး၊ ကြံကြံခံ ခမ်းပါ”

ဖေဖေကတော့ ငြိမ်းကို ဤသို့ပင် အစဉ် အားပေးမြဲ ဖြစ်လေသည်။ လူ့ဘဝကို ကြံကြံခံ ရင်ဆိုင်ခြင်း၏ ဟိုမှာဘက်တွင် မည်သည့်အကျိုးတရား များ ရှိပါသေးသလဲ ဆိုတာကိုတော့ ဖေဖေကို မေးကြည့်ချင်သေးသည်။ ဖေဖေကိုကြည့်လျှင်မူ အစဉ် နူးကြား တက်ကြွသောအသွင်ကို မြင်ရတာ သည်မို့ ဖေဖေက ဘဝကို ခင်တွယ်သည်ဆိုတာ သိလောက်ပါရဲ့။ ပြီးတော့ဖေဖေသည် အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်း၏ အရိပ်အယောင်တွေကို မတွေ့ဘဲ တပ်မက်သာယာမှုတွေ ရှိနေဆဲဆိုတာလည်း သိနိုင်ပြန်လေသည်။ ဖေဖေ၏။ နူးညံ့ညင်သာမှုသည် တစ်ဖက်သားအတွက် ကြည်နူးနှစ်သိဖွယ်ရာတွေ ကိုလည်း ပေးစွမ်းနိုင်တတ် ရှိနေသေး၏။ မေမေကတော့ မမျှော်လင့်သော ဓနုဥစ္စာတွေကို ရွှေရှင်စားနေရ၍ ဖေဖေ၏ ညွတ်ပျောင်းတတ်သော စိတ် သဘာဝကို မေ့နေလေပြီလား မသိပေ။

“သမီးက ကိုကိုကို ထွက်တောင်ကြိုနေတာ ကိုကိုရဲ့ ၊ မိုးတွေရွာလာလို့ အိမ်ထဲကို မနည်း ဝင်ခိုင်းထားရတယ်”

“ကောင်းတယ် သမီး၊ ဒါမှ သမီးရဲ့ ခြေထောက်တွေ ပြန်ပြီးသန်မာ လာမှာ”

ဖေဖေက ငြိမ်း၏ ခြေထောက်များကို အကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ် လိမ့်မည်ဟုများ

မျှော်လင့်ထားသူလား မပြောတတ်တော့ပေ။ ငြိမ်းသည် ဘာမျှ မပြောဘဲ အသာငြိမ်နေလိုက်လေသည်။ ဖေဖေသည့် ငြိမ်း၏ပန်း လေးများကို အသာအယာ ဆုပ်ညှစ်လိုက်ပြီး သူ့လက်မှ လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ထမင်း အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား မခင်ကြည်၊ ထမင်းစားပြီးရင် သွားစရာ ရှိသေးတယ်”

“ပြင်ပြီးပါပြီ အစ်ကိုကြီး”

ဖေဖေသည် ထမင်းစားရန် သူ့ သီးသန့်စားပွဲဆီ ကူးသွားလေသည်။ ဖေဖေ ထမင်းစားနေစဉ် မေမေက အနားမှာ ထိုင်ကာ သူ့ပြောစရာရှိသည် များကို တတွတ်တွတ် ပြောကြားလေတော့သည်။

“သူ့အမေကမြင့်တို့နဲ့ ညောင်လေးပင်မှာ တစ်ကျောင်းတည်းအတူ နေလာကြတာ ကိုကိုရဲ့၊ သူငယ်လေးကလဲ ဒီအလုပ်မှ ဒီအလုပ် သိပ်လုပ်ချင်

နေလို့ပါတဲ့ ကိုကိုရယ်။ အဲဒါ ကြည့်ကျက်ပြီး လုပ်ပေးလိုက်ပါဦး၊ လာလာ နားပူနေလွန်းလို့”

‘လုပ်လို့ရရင်လဲ လုပ်ပေးမှာပေါ့ မြင့်ရာ၊ ကိုယ် မတတ်နိုင်တာတော့ ဘယ်လုပ်ပေးနိုင်မလဲ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော် မြင့်၊ ကိုယ် လုပ်ပေးနိုင်သည် ဖြစ်စေ လုပ်မပေးနိုင်သည်ဖြစ်စေ လက်ဆောင်တွေ ဘာတွေ ပေးတာ မယူလေနဲ့နော်၊ ကိုကို ဒါပဲ ပြောထားမယ်”

“မယူပါဘူး ကိုကိုရယ်”

ဖေဖေ၏ နောက်တစ်ခေါက် အိမ်မှထွက်သွားသည့် အချိန်သည် အကုန်အသတ် မရှိပေ။ အလုပ်ကိစ္စအတွက်လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလည်း ပါချင် ပါမည်။ ကျန်းမာရေးအတွက်လည်း အချိန် ဖြုန်းချင် ဖြုန်းပေလိမ့်မည်။ မေမေအတွက်ကတော့ ဖေဖေ အိမ်မှာမရှိခြင်း သည် အကြောင်းမဟုတ်တော့။ ဖေဖေ အိမ်မှာရှိသည့်အချိန်မှာ တတ်နိုင်သမျှ ပြုစုရန်နှင့် ပြောစရာရှိသည့်ကိစ္စများကို တစ်လုံးစုံ နှစ်လုံးစုံ ဖြစ်စေ နားဝင်ရန် ပြောဖို့ပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျန်သည့်အချိန်များတွင်တော့ မေမေ ကိုယ်တိုင် လည်း မအားလပ်နိုင်ပေ။ မေမေသည် သူ့အတွက် ကိုယ်ပိုင်အိမ်တစ်လုံး ဆောက်နိုင်ရန် ကြိုးပမ်းလျက် ရှိလေသည်။ လက်ရှိအိမ်ကြီးသည် ငြိမ်းတို့ မောင်နှမတစ်ယောက်နှင့် မမမိတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ခွဲဝေယူရမည့် အမွေဆိုင် အိမ်ကြီးပင်တည်း။ ငြိမ်းတို့ဘက်ကတော့ စိမ်းရယ်၊ ငြိမ်းရယ်၊ လင်းလင်း ရယ် သွားယောက်။ မမမိတို့ဘက်က မမမိရယ်၊ ကိုလတ်ရယ်။ တကယ်တော့ ဤသို့ ဖြစ်လာခြင်းမှာ

အန်တီစိန်၏ အရေးဆိုမှုများကြောင့်ပင်။

ဖေဖေ အပြင်ထွက်မသွားမီမှာပင် လင်းလင်းတစ်ယောက် ကျောင်းမှ ပြန်ရောက်လာလေသည်။ လင်းလင်းကို ဒရိုင်ဘာ ဦးလေးချစ်က ကျောင်းသွားကြိုလာရသည်။ လင်းလင်းသည် ဖေဖေနှင့် မေမေတို့၏ အထွေးဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးကလေးပင် ဖြစ်လေသည်။ လင်းလင်းကို ငြိမ်းတို့တတွေ ရန်ကုန်ရောက်ပြီးမှ မွေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မေမေ၏ အားအထားရဆုံး သားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပေ၏။ ဖေဖေ၏ တစ်ဦးတည်းသော သားလေးလည်း ဖြစ်ပေ၏။

ကိုလတ်က အန်တီစိန်၏ တစ်ဦးတည်းသောသားသာ ဖြစ်၏။ သို့သော် သားသမီး မထွန်းကားသေးသော ဖေဖေတို့က အမေစားအမေခံ အဖြစ် အတိအလင်း မွေးစားခဲ့သော သားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကိုလတ် ကို မွေးပြီးမှ မမမိကို မွေးသည်။ သည်တော့လည်း အန်တီစိန် အရေးဆို လာမှုမှာ တရားမျှတသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။ လက်ရှိ အခြေအနေတွင် လည်း အန်တီစိန်သည် မမမိကို အုပ်ထိန်းနေသူ။ အန်တီစိန်သည် ဤအိမ် ကြီးသခင် မမမိ၏မိခင် ဒေါ်ကြည်ကြည်ရှိန်၏ ညီမအရင်းပေတည်း။

ငြိမ်းသည် ရှုပ်ထွေးပေလီလှသော ဤအိမ်ကြီးမဟာအကြောင်းကို တွေးတောနေမိလေသည်။ တစ်ချိန်က ဩဇာအာဏာ မြင့်မားခဲ့သော စက်ရှင်မင်းကြီးနှင့် ပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာသော သူဌေးသမီးတို့သည့် ဤအိမ်ကြီး၏ အရှင်သခင်များ ဖြစ်ခဲ့ပေမည်။ သို့သော် သူတို့၏ သမီးနှစ်ယောက် သည်ကား တဝအကျိုးပေး ကောင်းသော်လည်း ယောက်ျားကံ မကောင်းဟုဆိုရ ပေမည်။ သမီးကြီး ကြည်ကြည်ရှိန်သည် သူ့အတွက် မင်္ဂလာဦး လက်ဆောင်အဖြစ် အမေ့ပေးထားခဲ့သော ဤအိမ်ကြီးပေါ်မှာ နယ်လှည့် အမှုထမ်းနေသော ခင်ပွန်းသည်ကို စောင့်မျှော်ရင်း တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရရှာသည်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် မိဘ အရိပ်အာဝါသအောက်မှာ သက်သက် သာသာခိုလှုံကာ ယောက်ျားနောက်ကို နေပုမိုးရွာမရောင် လိုက်ရန် ဝန်လေး ခဲ့မိလေသော် ရလဒ်များပင်။ သူခင်ပွန်း ရွန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်လာချိန် ဝယ် နှလုံးရောဂါသည် သူ့ကို ဖမ်း အနိုင်ယူခဲ့လေပြီ။

သမီးငယ်ဖြစ်သူ ကြည်ကြည်စိန်သည် အိမ်ထောင်ကျပြီး တစ်နှစ် အကြာမှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားခဲ့၏။ သားဖြစ်သူ ကိုကိုလတ် အစမထံမှာ အပြီးအပိုင်ပေးကာ သူကတော့ ယောက္ခမတွေ့ရှိရာ ပြင်ဦး မှာ သောင်တင်ခဲ့သည်။ အစမဖြစ်သူတစ်ယောက် ဆုံးပါးလေပြီဟုတော့ သူ အပြုံးအလွှား လာခဲ့ပါသေး၏။ သို့သော် မယားပစ္စည်းကို လှူ ရမည်ဆိုတော့ ဘာမျှ မတတ်နိုင်၊ ငယ်ကြောက် ဖြစ်ခဲ့ရသော ခဲအို မလွန်ဆန်ရဲ။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်ကလည်း အပျော့ဆွနှင့် ဆွဲအားကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ကွန်ရက်မှာ တိုးဝင်၍ နေပြီမို့ သည်တစ်ပွဲမှာ သူ အရှုံးပေးရလေပြီ။ သို့သော် နေသေးသပ ချုံထဲက။ သူ့စိတ်က အခဲတွေ့နိုင်ပေး နောက်ဆုံးတော့ သားနှင့် တူမကို သူ

ထိန်းသိမ်းသွားမည်ဟု အကြောင်းပြကာ မရဒသက ချိုင်ရလေ၏။

ငြိမ်းကတော့ မဆီမဆိုင် သူတစ်ပါး၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာဖြင့် အသက် ရှင်နေရသော ဘဝကို တွေးမိတိုင်း လိပ်ပြာမသန်ပေ။ သို့သော် ငြိမ်းသည် လူ့အသိုက်အဝန်း၏ ပြဿနာများကို ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ဖြေရှင်းရန် အခွင့် အရေး တစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါပေ။ ငြိမ်းသည် လူ့ဘဝ၏ အဖြစ်အပျက်တွေကို

ကိုယ်ပိုင်အသိဉာဏ်ဖြင့် တွေးခေါ်မြော်မြင်နိုင်သည့် အချိန်တွင် အတောင်ပံ ရိုက်ခံထားရသောငှာကလို့ ဘဝ လောင်အမဲတွင်းသို့ ကျရောက်ခဲ့ရပေ။

သည်တော့လည်း ဖြစ်ပျက်နေသမျှ အကြောင်းခြင်းရာတွေကို ကြည့်မြင် သုံးသပ်ရန်မှတစ်ပါး ဘာများ တတ်နိုင်တော့မည်နည်း။

“ဖေဖေ လင်းလင်း ကျောင်းမှာ အင်္ဂလိပ်စာ သင်ရပြီ သိလား

လင်းလင်းသည် ကားပေါ်မှဆင်းလာပြီး ဖေဖေကို ပြေးချီဖက်ကာ ကနွဲကလျ ပြောနေလေသည်။ ဖေဖေသည် သားဖြစ်သူကို ပွေ့ချီမြှော ကစားလိုက်ကာ နဖူးပြင်ကို အားရပါးရ နမ်းရပ်လိုက်လေသည်။

“ဒါပေမယ့် ဖေဖေရာ၊ ဆရာမ သင်တာတွေက သား သင်ပြီးသား တွေချည်းပဲ ဆိုတော့ သိပ်လွယ်တာပေါ့”

“လွယ်တယ်ဆိုပြီး ပေါ့မနေနဲ့ သားရဲ့၊ ကြိုးစားနေခိုင်းသား၊ ကိုကိုလတ် လို နိုင်ငံခြားကိုသွားရအောင်၊ စာတွေ အများကြီးတတ်အောင်

“မမစိမ်းလို ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်အောင်”

“မင်း မမစိမ်းက တော်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဆရာဝန် ဖြစ်ရုံနဲ့ မပြီးဘူး၊ တော်တဲ့ဆရာဝန် ဖြစ်ရမယ်ကွ”

“ဒေါက်တာဆန်းထူးလိုလား ဖေဖေ”

‘ဒါပေါ့ သားရဲ့ သား ဆရာဝန်ဖြစ်ရင် မမငြိမ်းကို လမ်းလျှောက်လို့ရအောင်

ဆေးကု ပေးမယ်နော် ဖေဖေ "

“ဒါပေါ့ကွ”

သားအဖနှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ မေမေက များစွာ ကျေနပ်နေဟန် ရှိသည်။
စိမ်းကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှကြည့်ကာ မဲ့ပြီးပြီးလေသည်။ စိမ်း တစ်ယောက်
အန်တီဝိန်ကို မခံချင်၍ ကိုလတ်လို ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် အတွင်း
ကြိုးစားနေသည်ဆိုတာ အားလုံးက သိကြသည်။ သို့သော် ကိုလတ် ကိုတော့ စိမ်း
ဘယ်နည်းနဲ့မှ မမိနိုင်ပါဘူးဟု ငြိမ်းက တွေးသည်။ လင်းလင်း လည်း
မမိနိုင်ပါဘူး။ ကိုလတ်သာ ဝါရင့် သမားတော်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ရင်လည်း
ဒေါက်တာသန်းထူးထက်တောင် တော်ဦးမှာ။ ငြိမ်း သိသမျှ လူအားလုံးထဲတွင်တော့
ကိုလတ်သည်သာ အတော်ဆုံး ဖြစ်လေသည်။ ကိုလတ်၏
စိတ်သဘောထားမြင့်မြတ်မှုနှင့် ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်မှုကို မမမိတို့ စိမ်းတို့
မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လိုက်မမိနိုင်ပေ။

ကိုလတ်ကို မွေးထုတ် လိုက်သော အန်တီဝိန် ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ကိုလတ်လို
သဘောထား ဖြူစင်ဖြောင့်စင်းခြင်း မရှိ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဖေဖေက သူ့သားသမီး
အရင်းအချာ များထက် ကိုလတ်ကို ပိုအားထားသည့်။ ဒါကို မေမေရော
အန်တီဝိန်ပါ သိကြသည်။ ကိုလတ်အတွက် အန်တီဝိန်ဘက်က တအားတက်ရဟန်
လေသည်။ ဖေဖေတစ်ယောက် သားယောက်ျားလေးကို ပိုခင်တွယ်သည် ထင်သော
မေမေကလည်း လင်းလင်းကို မွေးလာသည့်အတွက် အားတက် ခဲ့ပြန်သည်။
မေမေသည် ဖေဖေ ထားရာ နေခဲ့ရသောဘဝမှ ရုန်းထွက်ခဲ့ ရပြီမို့
သည်တစ်ကြိမ်မှာတော့ အစစအရာရာကို အသင့်ပြင်ဆင်ထား တူပေသည်။

ဖေဖေ ပြန်ထွက်သွားချိန်မှာ မိုးစက်မိုးပေါက်တို့ တဖွဲဖွဲ ကျနေဆဲရှိ ၏။ စိမ်းနှင့်
မေမေတို့သည် ညနေစာအတွက် ပြင်ဆင်နေကြလေသည်။ ငြိမ်းသည်
ထမင်းစားလိုစိတ် မရှိသေး၍ ကုလားထိုင်ကို ကိုယ်တိုင်ဆွဲလှည့်ကာ အိမ်ရှေ့သို့
လိုမ့်ယူလာခဲ့လေသည်။ မရွှေ့သည် ငြိမ်းကို ထားခဲ့လို့ ရသည့်အခိုက်မှာ သူ့အတွက်
စားစရာ လုပ်စရာများကို အပြေးအလွှား သွားလုပ်လေ့ ရှိပေသည်။

“သမီး ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ၊ ထမင်းစားတော့မယ်လေ”

“မစားချင်ဘူး မေမေ၊ ဒေါက်တာဆန်းထူး လာပြီးမှပဲ စားပါ တော့မယ်”

“ငြိမ်းက ကိုလတ်အကြောင်း ပြောလိုက်လို့ ကိုလတ်ကို သတိရသွားပြီ ထင်တယ်”

စိမ်း၏ စကားကို ငြိမ်းက ပြန်လည် မချေပတော့ပေ။

“ကိုလတ်ကို ငြိမ်းက အမြဲသတိရနေတာပဲ” ဟု ပြောလျှင်လည်း စိမ်းနှင့် မေမေက မသိသော် လည်းကောင်း၊ သိသိသာသာသော် လည်းကောင်း မဲကြ ပေဦးမည်။ သူတို့က ကိုလတ်ကို ရန်သူ ဘက်တော်သားဟုသာ သတ်မှတ်ထားကြသည်လေ။ ကိုလတ်မှာ မိခင်ဖြစ်သူ၏ အလိုကိုလိုက်၍ ဟန်ဆောင် နေသည့်တိုင် ငြိမ်းတို့မိသားစုအပေါ် ဘယ်တော့မှ မကောင်း ကြံစည်လိမ့် မည် မဟုတ်ဟု ငြိမ်းက ယုံကြည်သည်။ ပြီးတော့ ကိုလတ်သည် ဘယ်သူ့ အပေါ်မှာလည်း မကောင်း ကြံစည်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ဘာပဲပြောပြော ကိုလတ်က ငြိမ်းကိုတော့ ချစ်ပါတယ်လေ” စိမ်းက သူ့ဘာသာ ဖြည့်စွက်ကာ ပြောလိုက်သေးသည်။ တကယ်တော့ ဟိုဘက် သည်ဘက် အင်အားပြိုင်ကြသည့်ပွဲမှာ အန်တီစိန်နှင့် မမမိက - တစ်ဖက် မေမေနှင့် စိမ်းက တစ်ဖက် ပြိုင်ကြသည့်ပွဲပါပဲ။ ကျန်လူတွေကတော့ ဘေးလူတွေသာ ဖြစ်ပါသည်။ သည်အထဲမှာ ငြိမ်းကိုတော့ ထည့်တွက် ဖို့ပင် လိုမည်မထင်။ သို့သော် မေမေတို့က ငြိမ်းကို သူတို့ဘက်က အလွန် အင်အားကောင်းသော လူတစ်ယောက်အဖြစ် အသုံးချချင်ကြသည်။ ကိုလတ် ကလည်း ဒါတွေကို နားလည်မှာပါပဲ။ ထို့ကြောင့်လည်း အန်တီစိန်က ဘယ်လောက်ပင်တားတား ကိုလတ်က ငြိမ်းတို့ အိမ်ကို အဝင်အထွက် လုပ် သည်။ မမမိ ရောက်လာလျှင် ရောက်လာခိုက်မို့ အစွမ်းရှိသမျှ ပုတ်ခတ် တိုက်ခတ်သွားတတ်သော်လည်း ကိုလတ်က ငြိမ်းချမ်းရေးသမားပါ။

တကယ်ဆို မေမေတို့က ကိုလတ်ကို ကျွေးဇူးတင်ဖို့ပင် ကောင်းသေး၏။ ကိုလတ်သာ ဝင်ရောက် ဖျန်ဖြေခြင်းမရှိလျှင် မေမေတို့ အန်တီစိန်တို့သည် တုတ်တစ်ပျက် ဓားတစ်ပျက်နှင့် ထသည်ကြဖို့သာ ရှိသည်။ ကိုလတ်ကသာ အန်တီစိန် အရေးဆိုသလို သူ နိုင်ငံခြားမသွားခင် သည်အိမ်ကြီးကို ရောင်းချ ခဲ့ဝေဖို့ သဘောတူမည်ဆိုလျှင် အနည်းဆုံး ဖေဖေ မေမေ တို့မှာ လူသိရှင်ကြား အရှက်တကွဲဖြစ်ရမည်။ ဖေဖေမှာက အပြစ်ရှိသူဆိုတော့ အစကတည်းက လိပ်ပြာလုံသူ မဟုတ်ချေ။ ကိုလတ်တို့ မိမိတို့အပေါ် အကြင်နာ မရှိတော့ဘူး ဟု ပြောခရမည်ကို ဖေဖေ အကြောက်ဆုံးတည်း။

အပိုင်း-၄

“ကိုလတ်က ဘယ်သူ့ကိုရော မုန်းနေလို့လဲ စိမ်းရယ်”

ကိုလတ်ဘက်က သည်လောက်တော့ အကာအကွယ်ပေးမှု ဖြစ်မည်။ ငြိမ်းသည် သူတို့ကို ကျောခိုင်းကာ ကုလားထိုင်ဘီးများကို အား ပါးရှိ လိမ့်ယူလာခဲ့လေသည်။ ကိုလတ်အကြောင်း စဉ်းစားရသည်နှင့် သူ့မှာ အင်အားတွေ ပြည့်ဖို့လောသလိုပင်။ သို့သော် ကုလားထိုင်သည် ဖြည်းလေးစွာပင် ရွေ့လျားနိုင်လေ၏။

“ငြိမ်း ခဏ နေပါဦးလားကွယ်၊ မရွှေ့ ထမင်းစားလိုက်ချင်လို့” “စားလေ မရွှေ့၊ ငြိမ်း အိမ်ရှေ့မှာ စောင့်နေပါမယ်”

ငြိမ်းသည် မေမေတို့နားတွင် နေချင်စိတ်မရှိဟု မရွှေ့က နားလည်ကာ ကုလားထိုင်ကို အိမ်ရှေ့သို့ရောက်အောင် တွန်းပို့ပေးလေသည်။ ပြီးတော့ သည် ကိုလတ်ဆီသို့လူအကြောင်းကို ပြောလိုက်လျှင် ငြိမ်းတစ်ယောက် ငေးငေးဝင်ဝင်ဖြစ်သွားတတ်သည်ကို မရွှေ့က သတိထားမိနေသည်။ ကိုလတ်ကို မရွှေ့ တစ်ခါ နှစ်ခါပဲ မြင်ဖူးလှက်သည်။ မရွှေ့ သည်အိမ်ကြီး ကို ရောက်ပြီး မကြာမီမှာပင် ကိုလတ် နိုင်ငံခြားသို့ သွားကြောင်း သိရပေ သည်။ ငြိမ်းကတော့ သူ့အစကို ကိုလတ်ကို အမြဲပင် အမုန်းတင်လေ့ရှိ သည်။ လူတွေနှင့် ပတ်သက်၍ ငြိမ်း အထင်ကြီးတာဆိုလျှင် ကိုလတ် တစ်ယောက်ပဲ ရှိလိမ့်မည်ဟု မရွှေ့ ထင်သည်။ သူ့ကို ဆေးကုနေသော သမားတော်ကြီး ဒေါက်တာဆန်းထူးကိုပင် ငြိမ်းသည် ကိုလတ်လောက် အထင်မကြီးပေ။

မရွှေ့သည် ငြိမ်းကို အိမ်ရှေ့ နေထိုင်ခန်းထဲရှိ ဆိုဖာပေါ်တွင် ပြောင်းထိုင် ပေးခဲ့သည်။ ကက်ဆက်ထဲမှာ ငြိမ်းနစ်သက်သော အေးဆေးညင်သာသ တေးသီချင်းလေးကို ပြောင်း၍ ဖွင့်ပေးခဲ့ပြီး အသံကိုလည်း နှိမ့်ပေးခဲ့သည်။

ငြိမ်း စာဖတ်လိုက ဖတ်နိုင်ရန်အတွက် စာကြည့်စားပွဲငယ်ကိုရွှေ့ကာ မဂ္ဂဇင်း တစ်အုပ်ကို အသင့်လှန်ပေးခဲ့သည်။ မရွှေ့သည် ငြိမ်းအပေါ်တွင် အခြွေအရံ တစ်ယောက်သဖွယ်သာမက သူ့နာပြုဆရာမ တစ်ယောက်လို၊ မိခင် တစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်တတ်ပေသည်။ ။

ငြိမ်းက စားပွဲပေါ်မှ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိသော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်နေမိလေသည်။ ကိုလတ်ကတော့ စာဖတ်ခြင်းကို အလွန်အားပေးခဲ့သည်။ သည်အိမ်မှာ ကိုလတ်၏ စာအုပ်တွေ အများ၊ ကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ကတော့ ငြိမ်းကို စာတွေ သိပ် မဖတ်စေချင်ပေ။ ဦးနှောက်၏ အာရုံကို

မပွင်ပန်းစေလိုပေ။ ယခုတော့ ငြိမ်း ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘာကိုမျှ ဖတ်ချင်စိတ် မရှိတော့ပေ။ စာဖတ်ပြီး ခံစားချက်ချင်း ဖလှယ်ရမည့် ကိုလတ်မှ မရှိတော့တာဘဲ။ အိမ်မှာ အားလုံး ကတော့ စာဖတ်ကြပါရဲ့။ သို့သော် တစ်ယောက်တစ်ဘာသာစီဖြစ်သည်။ ဖေဖေက တိုင်းမိစ်တို့၊ နယူးစိဝိစ်တို့ပဲ ဖတ်သည်။ မေမေက မဂ္ဂဇင်းကို ဟိုလုန် သည်လုန် လုန်သည်။ စိမ်းက အချစ်ဝတ္ထု ကြိုက်သည်။ သို့သော် စိစိလမ်းလမ်း မဖတ်။ သူ ဆေးစာအုပ်ကြီးတွေကိုပဲ ဟိတ်ဟန်ထုတ်ပြီး ဖတ်သည်။ မရွှေကတော့ ရုပ်ပြဇာတ်လမ်း အလွန်ကြိုက်သည်။ မခင်ကြည် တို့ ရှယ်လီတို့ကတော့ ဘာစာအုပ်မျှ ကိုင်လေ့မရှိပေ။

ငြိမ်းလဲ ကိုလတ် ရှိတုန်းကတော့ အချစ်ဝတ္ထုတွေ၊ ဘဝ ဝတ္ထုတွေ ဖတ်ခဲ့ပါရဲ့။ အားမာန်တက်စေမည့် ဘဝကို ကြုံကြုံခဲ့သော အကြောင်းအရာ မျိုးတွေကိုလည်း ကိုလတ်က တကူးတက ရှာပေးခဲ့သည်။ ယခုတော့ စာ မဖတ်ဖြစ်သည်မှာ ကြာပြီ။ စာအုပ်ကိုင်ရသည်မှာလည်း ငြိမ်း၏ လက်တွေ့ က အင်အားနည်းနေပြန်လေသည်။ အချိန်တိုင်းမှာ ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ တွေးတော ငေးမောရသည့် အလုပ်ကိုသာ လုပ်နေမိလေသည်။

ငြိမ်းက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ပုံပုံလေး ထိုင်နေချိန်မှာ ဒေါက်တာ ဆန်းထူး၏ ကားလေး အိမ်ရှေ့ကို ဆိုက်လာလေသည်။

'ဟေး ငြိမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ ငြိမ်းက ခုလိုလေး ထိုင်နေတော့ တကယ် ချစ်စရာ ကောင်းတာပဲ၊ ဒီနေ့ ကြည့်ရတာ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ပါပဲလား

ငြိမ်းသည် မရွှေ ထားပေးခဲ့သည့်အတိုင်း ဆိုဖာပေါ်မှာ ထတီကို ခြေဖျားဖုံးအောင် ထိုင်နေရာမှ ခြေထောက်များကို လက်ဖြင့် အသာမချီအောက်ချဖို့ ကြိုးစားလိုက်မိလေသည်။ ငြိမ်းရဲ့ ဘဝမှာ ဘာကိုမျှ ဖုံးအုပ် ဟန်ဆောင်လို့စိတ် မရှိပါဘူး။ မဖြစ်နိုင်တာကို တွေးပြီးတော့လဲ စိတ်ကူးယဉ် မနေချင်ပေ။ ငြိမ်းသည် သည့်တစ်သက်မှာ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ပြန်ပြီး လူ့စဉ်မမီ နိုင်တော့ဆိုတာ ရဲရဲဝံ့ လက်ခံထားလေသည်။ ငြိမ်း အလွန် အထင်ကြီး သည့် ကိုလတ်ကလည်း ငြိမ်းဘဝကို ကယ်တင်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

ဒေါက်တာဆန်းထူးသည် ယောက်ျားပီသသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် နှင့် ရွည့်မွန်သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ ပျော်ပျော်နေတတ်ကာ သူတစ်ပါး စိတ်သက်သာစေမည့် စကားမျိုးကိုလည်း ပြောတတ်သေးသည်။ အနောက် တိုင်းဆန်ပြီး မိန်းမကို ညှာတာ ဦးစားပေးသည့် အပြုအမူကလည်း နှစ်လို ဖွယ် ကောင်းသည်။ ဖေဖေက မိန်းမတို့၏ အပြုအမူကို အရသာခံတတ်၍ ဒေါက်တာဆန်းထူးက မိန်းမတို့၏ အကြိုက်ကိုဆောင်တတ်သော ယောက်ျား မျိုး ဖြစ်ပေသည်။

“ငြိမ်း ထမင်းစားပြီးပြီလား၊ စိမ်းတို့ မေမေတို့ကော”

‘ငြိမ်း မဆာလို့ မစားသေးပါဘူး၊ မေမေတို့တော့ ထမင်းစားနေကြ တယ်၊
ဖေဖေကတော့ အပြင်ပြန်ထွက်သွားပြီလေ”

“ဟေး၊ ငြိမ်းရဲ့ ဖေဖေကတော့ နဂိုကတည်းက တစ်နေရာတည်းမှာ
ကြာကြာနေတတ်တဲ့သူမှ မဟုတ်ဘဲကွာ၊ ဒီကောင်ကြီးက အလုပ်လုပ်ချင်
လုပ်ရ မလုပ်ရရင်လဲ တခြားဟာတစ်ခုခု လုပ်နေရမှ နေတတ်တာကွ၊ ဟား ဟား
ဟား”

ဒေါက်တာဆန်းထူးသည် သူ့ဝသီအတိုင်း တဟားဟား ရယ်လိုက် လေသည်။
ဒေါက်တာဆန်းထူး၏ အသံကို ကြား၍ မေမေနှင့် စိမ်းတို့သည် ထမင်းကို
မြန်မြန်စားပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာကြလေသည်။ ဒေါက်တာ ဆန်းထူးသည်
ဖေဖေနှင့် ကျောင်းနေဖက် ဖြစ်ဖူးသည်။ ဖေဖေက မိုလ် သင်တန်းတက်ခဲ့စဉ်
ဒေါက်တာဆန်းထူးက ဆေးကျောင်းတက်ခဲ့သည့်ဟု ဆိုသည်။ ယခုအခါ
ဖေဖေသည် ဌာနတစ်ခုမှ အကြီးအကဲတစ်ဦး ဖြစ်သလို
ဒေါက်တာဆန်းထူးသည်လည်း ဝါရင့် သမားတော်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်၍
နေပေပြီ။ ဒေါက်တာဆန်းထူးက အသောက်အစားကင်း၍ ပျော်ပျော်နေ
တတ်သောကြောင့်ပဲလား မသိ။ ပို၍ နုပျိုဟန်ရှိပေသည်။

“ဟော ဒေါက်တာတောင် ရောက်နေပြီကိုး၊ သမီးကတော့လေ ဒေါက်တာ အလာကို
ထမင်းမစားဘဲနဲ့တောင် စောင့်နေတာ”

မေမေ၏ ထိုသို့သော အပြောများကို ငြိမ်း စိတ်ပျက်မိတာ အမှန်ပင်။
ငြိမ်းကိုယ်တိုင်က မဆာလို့ မစားသေးပါဘူးဟု ပြောထားပါလျက် မေမေက
အပိုလုပ်၍ ပြောလိုက်သည်မှာ ဘယ်လောက် ရှက်ဖို့ ကောင်းပါသလဲ။

“ဟုတ်မယ် ဟုတ်မယ်၊ ငြိမ်းက ခု တစ်ရက် နှစ်ရက် အတွင်းမှာ အတော်ကို
လန်းဆန်းလာတယ်နော်၊ ကြည့်စမ်း အသားတွေလဲ ပြန့်ပြည့် လာသလိုပဲ”

ဒေါက်တာဆန်းထူး ညာပြောမှန်းကို ငြိမ်းက သိနေသည်။

အင်းလေ၊ ဒါလဲ သူ့အလုပ်ပဲပေါ့။ ငြိမ်း ယခုလို ဗုန်းဗုန်းလဲမသွားဘဲ
သွားနိုင်လာနိုင် လာတာလည်း ဒေါက်တာဆန်းထူး၏ ကျေးဇူး မကင်းပေ။ ငြိမ်း၏
အလို အတိုင်းသာဖြင့် ခြေထောက်တွေသာမက လက်တွေပါ
ချည့်နဲ့ကုန်တာကြာရောပေါ့။

ခြေထောက်ကော လက်ပါ လှုပ်ရှားလေ့ကျင့်နေရန် ဒေါက်တာ ဆန်းထူးက အမြဲ သတိပေးခဲ့သည်။ အိမ်ကို တစ်ရက်ခြားဆိုသလိုလာ ငြိမ်း၏ ကျန်းမာရေးကို စစ်ဆေးပေးမြဲလည်း ဖြစ်သည်။ ။

မရွှေသည် ထမင်းစားပွဲမှ အလျင်အမြန် ထလာဟန် တူလေသည်။ လက်ကို လက်သုတ်ပဝါဖြင့်သုတ်ရင်း ထွက်လာလေသည်။ ပြီးလျှင် စကား အပိုတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ငြိမ်းကို တုံ့ထွက် ဆေးထိုးဖို့ အသင့်ပြင်ဆင်ပေး လေသည်။ ငြိမ်းကတော့ သူ့ဘဝကို သူ့နားလည်ကာ ဘာကိုမှ မငြင်းဆန်ဘဲ ပြုစုသမျှကို ခံယူလေသည်။ တွက်ယ့်ဆုလျှင်မူ ငြိမ်း အနေဖြင့် ဆေးဝါး ကုသမှုတွေကို ဆက်လက်ခံယူလိုစိတ် မရှိတော့ပေ။ သို့သော် သည်လို အားငယ်စိတ်တွေ ဝင်တာကို ကိုလတ် သိလျှင် ကြိုက်မည် မဟုတ်ပေ။ အနည်းဆုံး ကိုလတ် ပြန်လာသည်အထိတော့ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိနေဖို့လို သည်။ ကိုလတ်က ဒေါက်တာဆန်းထူးလိုအထွေထွေရောဂါအထူးကို ဘွဲ့ကို ယူလာမည်တော့ မဟုတ်ပေ။ ကိုလတ်က ကလေးသူငယ် အထူးကုသာ လုပ်မည်တဲ့။ ငြိမ်းတို့ နိုင်ငံမှာ ကလေးသူငယ်တွေ လူစဉ်မမီရတာတွေ သိပ်ကို ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းသည်တဲ့။

အင်္ကျီလုပ်လိုက်သောအခါ ငြိမ်း၏ ဖြူဖျော့ ကြိုလိုသော ခန္ဓာကိုယ် လေးသည် ပွင့်ဖတ်ဖြူဖြူလေး ကြွေကျတော့မည့်အသွင် ရှိနေလေသည်။ ဒေါက်တာဆန်းထူးနှင့် မရွှေသည် ငြိမ်းကို မည်သည့်ပုံစံနှင့် မြင်ရသည့် ဖြစ်စေ၊ မည်သည့်အခါမျှ စိတ်ပျက်လိုဟန် မပြချေ။ သူတို့သည် မျက်နှာ မပျက်ဘဲ ဘာမျှ မဖြစ်သလို နေတတ်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ရင်ကျပ်တာ သက်သာရဲ့လား”

“ညဘက်ကျရင်တော့ ကျပ်တုန်းပဲ၊ အသက်ရှူလို့ မဝဘူး” “သိပ်ကျပ်နေရင် ဖုန်းဆက်နော်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လဲ ဆေးရုံကိုသွား

မရွှေသည် သက်သည့်ကြားမှ စိုးရိမ်သည့်အသွင် ပေါ်လာလေ သည်။ မေမနှင့် စိမ်းကတော့ ငြိမ်းကို စစ်ဆေးလျှင် အခန်းထဲကို လိုက်မလာ တတ်ပေ။ ဖေဖေရှိလျှင်တော့ သူ၏ မြင့်မားသော အရပ်ကြီးနှင့် ကိုယ်ကို ကိုင်းက ဒေါက်တာဆန်းထူးကို ပြန်၍ ဆရာလုပ်နေတတ်သည်။

ငြိမ်း ညဘက်မှာ ထမင်းမစားချင်လို့ တစ်ခုခုတော့ ဝင်အောင် စား”

ငြိမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။ မရွှေသည် ငြိမ်းကိုတွဲပြီး ကုလားထိုင်ပေါ် ပြန်တင်ပေးလေသည်။ မေမေသည် အပြင်ဘက်တွင် ရပ်၍ စောင့်နေသည်။

စိမ်းက ဒေါက်တာ ဆန်းထူး စားရန် တစ်ခုခု စီစဉ်နေပုံရသည်။

မရွှေသည် ငြိမ်းကို အိမ်ရှေ့ ဆိုဖာပေါ်သို့ ပြန်ချပေးလေသည်။ ငြိမ်း လူကောင်းတစ်ယောက်လို ထိုင်နေသည်ကို မရွှေက သဘောကျသည်။ မရွှေသည် ငြိမ်းနှင့် ပတ်သက်လျှင် မပြစ်နိုင်သော မျှော်လင့်ချက်တွေ ထားချင်သည်။

ဒေါက်တာဆန်းထူးသည် မေမေနှင့်အတူ ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ငြိမ်း၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေး ကြည့်သည့်များကို ငြိမ်း ဘယ်တော့မျှ နားထောင်လေ့မရှိပေ။ မေမေတို့က လည်း ငြိမ်းကို နားမထောင်စေချင်ပေ။ မရွှေကလည်း ဘယ်သောအခါမျှ တစ်စုံတစ်ရာ မေးမြန်းခြင်းမပြု။ မေမေနှင့် စိမ်းသည် ဒေါက်တာဆန်းထူး နှင့် အတန်ကြာအောင် စကားပြောနေကြသေးသည်။ ဒေါက်တာဆန်းထူးက စကားပြောကောင်းသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ညဉ့်နက်သွားပြီး ဖေဖေပြန်ရောက်မှ ပြန်ရသည့်အခါလည်း ရှိသည်။ ဖေဖေက ဒေါက်တာဆန်းထူးကို ဆရာဝန် တစ်ယောက်လိုထက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုပင် ဆက်ဆံလေ့ရှိသည်။

ဒေါက်တာဆန်းထူးမှာ မိန်းမနှင့် ကလေးတစ်ယောက်ရှိသည်ဟု သိ သော်လည်း တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးပေ။ မေမေနှင့် စိမ်းကတော့ ဒေါက်တာဆန်းထူး၏ မိန်းမသည် အပြောအဆို ရင်းစိုင်းပြီး စိတ်ထား ပုပ်သည်ဟု အမြဲပင် အတင်းပြောလေ့ ရှိပေသည်။

ဒေါက်တာဆန်းထူး ပြန်သွားချိန်မှာ မှောင်စပျိုး၍ နေပေပြီ။ ခြံကြီးသည် ကျယ်ဝန်းတိတ်ဆိတ်လှသဖြင့် နေဝင်သည်နှင့် မှောင်မိုက်ကာ ချောက်ချားဖွယ်ဖြစ်၍ သွားတတ်ပေသည်။ မြေနီမိုင်း တဲအိမ်များရှိနေခြင်းသည် တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ အားကိုးရသည်။ ပြင်ပ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ဖို့ မလွယ်တော့ပေ။ ရှိသမျှ လူတွေမှာလည်း မမေ တို့၏ ဆွေမျိုးမကင်းသူများမို့ သည်အိမ်နှင့် ခြံကိုတော့ သစ္စာစောင့်သစ္စာ စောင့်ရှောက်ကြသည်။

ထိုနေ့ညက ဖေဖေသည် အတော်ကြီးညဉ့်နက်မှ ပြန်ရောက်လေ သည်။ ဖေဖေ အပြင်မှာ မည်မျှ မိုးချုပ်အောင် နေသည်ဖြစ်စေ ဒီရိုက်ဘာ ဦးလေးချစ်သည် စိတ်ရှည်စွာ စောင့်၍ နေတတ်လေသည်။ ဦးလေးချစ်နှင့် မခင်ကြည်သည် ဖေဖေအချစ်တော်များပင် ဖြစ်လေသည်။ ဦးလေးချစ်သည် ဖေဖေကို အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်တွင် ချပေးပြီးမှ ကားကို ဝိုဒေါင်ထဲသွင်း ကာ သူ့အိမ်သို့ ပြန်သွားလေသည်။ ဦးလေးချစ်၏ အမိကလည်း သည်ခြံဝင်း ထဲမှာပင် ရှိနေသည်။ ငြိမ်းသည် အိပ်မပျော်သေး၍ ဖေဖေ အိမ်ထဲဝင်လာ သူ့ကို ကြားနေရသည်။ သည့်အချိန်မှာ ဖေဖေကို တံခါးစောင့်ဖွင့်ပေးမည့် သူမှာ မခင်ကြည်သာ ရှိသည်။ မေမေကတော့ တစ်ခါတစ်ရံ အိပ်ချင်မူးတူ နှင့် ထလာတတ်သည်။

ယခုလိုပင် မိုးတွေရွာသည့်တစ်နေ့က ဖေဖေသည် မိုးချုပ် မော့ဇွဲဦးမှ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ငြိမ်းသည် အိပ်မပျော်၍ အိပ်ခန်းထဲမှာစာဖတ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေပြန်လာသံကြားတော့ ချိုင်းထောက်ကို အားပြု၍ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ငြိမ်းနှင့် တစ်ခန်းတည်းအိပ်သော မရွှေကတော့ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းသည့်ဒဏ်ဖြင့် အိပ်မောကျနေပေပြီ။ ဖေဖေကို အိမ်ရှေ့မှာ မမြင်ရ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖေဖေ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်ကာ အဆာပြေ တစ်ခုခုစားတတ်သည်။

ငြိမ်း၏အသံကို ဖေဖေ မကြားရသည့်မှာ အဆန်း မဟုတ်တော့ချေ။ ချိုင်းထောက်နှင့် ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ကို အသံမမြည်အောင် ဖေဖေပဲ စီမံ ပေးခဲ့သည့် မဟုတ်ပါလား။ ငြိမ်းက အခန်းဝတွင် အံ့သြတွေဝေစွာရပ်နေဆဲ ငြိမ်းဘက် မျက်နှာလှည့်ထားသော မခင်ကြည်သည် ဖေဖေ ရင်ခွင်ထဲမှ ရုတ်တရက် ရုန်းထွက်လိုက်လေသည်။ ငြိမ်းကို ကျောပေးထားရာမှ လှည့် ကြည့်လာသော ဖေဖေမျက်နှာကို မမြင်ဝံ့ မမြင်ရဲ၍ ငြိမ်းသည် နေရာမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ မခင်ကြည်သည် ငြိမ်းနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်မအောင် ရှောင်နေလေ၏။ ဖေဖေကတော့ ငြိမ်းသည် မညီညီမျှ အန္တရာယ်ပေးလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ချစ်ပါလား။ ဖေဖေအပေါ် ထားရှိသည့် ငြိမ်း၏ ချစ်ခင်တွယ်တာမှုကို အားကိုး၍ ပဲလားတော့ မသိ။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မညီညီမျှ ဖြေရှင်းမှုပြုမလာပါချေ။ သမီးဖြစ်သူကို ရင်ဆိုင်ရန် ဝန်လေးသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ငြိမ်းသည့် ဖေဖေ ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာသော နေ့များကို ချောက်ချား စွာ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ တစ်ခါတစ်ရံ မေမေ၏ ဆီးကြို နှုတ်ဆက်သံကြားရလျှင် ငြိမ်း စိတ်ချမ်းသာသည်။ မေမေအသံကို မကြားရသည့်အခါများတွင်တော့ စောင့်ကို တင်းတင်းမြိုကာ အိပ်ပျော်ရန်အတင်း ကြိုးစားမိလေတော့သည်။ ငြိမ်းအတွက်တော့ အချစ်နှင့် သွေးသား ဟူသည် တည်ကြည်မှုမရှိဟု စွဲမှတ်ရမည်သို့သာ ရှိလေတော့သည်။

ငြိမ်းဘဝတွင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာအကြောင်း တွေးတောဖွယ်ရာအရေး မရှိပါချေ။ သိယောဇဉ်နှင့် ပတ်သက်လျှင်တော့ ပြောစရာနည်းနည်း ရှိသည်။ အားလုံးထဲတွင် ဖေဖေနှင့် ကိုလတ်ကို သိယောဇဉ်အကြီးဆုံးထားမိသည်။ ဖေဖေနှင့် ကိုလတ်သာ မရှိလျှင် ငြိမ်းဘဝသည် သည် ကြာကြာ ရင်သန်နေမည် မဟုတ်ချေ။ ဖေဖေသာ ငြိမ်းကို သည်မျှ ဂရုမစိုက် ဘူးဆီလျှင် ငြိမ်း အသက်ရှည်အောင် ကိုလတ်တို့ မေမေတို့ပင် စွမ်းဆောင် နိုင်မည် မဟုတ်။ ဒေါက်တာဆန်းထူးလည်း တတ်နိုင်မည် မဟုတ်။ နောက်ဆုံး မရွှေပင် ရောက်လာစရာ အကြောင်းမရှိ။ ဖေဖေသည် ငြိမ်းကို မွေးဖွား ပေးသူဖြစ်၍ ကိုလတ်သည် ငြိမ်းကို ပြုစုပျိုးထောင်သူသဖွယ် ဖြစ်တော့၏။

နားကို ပိတ်ဆို့ထားရာမှ အသာအယာ ပြန်ဖွင့်လိုက်သောအခါ ပထမဆုံး မရွှေ၏ ဟောက်သံကို ကြားရလေသည်။ နောက်တော့ တစ်အိမ် လုံးတွင် တိတ်ဆိတ်နေတာကို သိရသည်။ ငြိမ်းသည် တကယ့်တကယ် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်

အိပ်ပျော်ရန် အစက ပြန်၍ ကြိုးစားရလေသည်။ မှန် ပြတင်းတွင်
မိုးစက်ကလေးများ လာရောက်ထိမှုနည်း ပေါက်ကွဲမှုကိစ္စအောက်သို့
လျှောကျသွားသည်ကို မြင်ရလေ၏။ အလင်းရောင် ဖျော့ဖျော့ အောက်မှာ မချေ
အိပ်မောကျနေသည်ကိုကြည့်၍ တစ်ရေး လန့်နိုးလာလျှင် သူ့ကို တွေ့မြင်သွားပြီး
စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမည်ကို စိုးကာ အိပ်ပျော် ရန်
အတင်းကြိုးစားရလေသည်။

အိပ်မပျော်ခင် တိုးတိုးလေး ဆုတောင်းမိသည်။
သည်ည အိပ်မက် မမက်ပါစေနင့်။

“အစ်ကိုကြီးသိတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ စိန်စိန်မှာ ဒီသွားတစ်ယောက်ပဲ အားကိုး နေရတာ
တကယ့်တော့လဲ စိန်စိန်လား ဆိုပေမယ့် အစ်ကိုကြီးတို့သားပါ။ ဒါပေမဲ့
အစ်ကိုကြီးက...”

“ဒါတွေ ပြောမနေနဲ့ စိန်စိန်၊ နှင် ဘာလုပ်ချင်သလဲ ပြော၊ အဲမဖြစ် နိုင်တာတွေတော့
မပြောနဲ့၊ ဒီအိမ်နဲ့ခြံကို ရောင်းပြီး သားသမီးတွေကို ခွဲဝေပေးဖို့ဆိုတာကတော့
ငါသေမှပဲ ဖြစ်နိုင်မယ်”

“စိန်စိန်က အစ်ကိုကြီးကိုလဲ မသေစေချင်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးမရှိမှ
အမေအတွက် မောင်နှမတွေ လုကြယက်ကြ သတ်ကြ ဖြတ်ကြ ဆိုတာမျိုးလဲ
မဖြစ်စေချင်ပါဘူး”

“တော်တော့ စိန်စိန်၊ နှင်တို့က ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေကြသလား၊
ငါ့သားသမီးတွေက ဒီလောက်တောင် မိုက်မဲလိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ဘူး”

“အို၊ မိမိတို့ ကိုလတ်တို့ကလဲ ဒီလို ဖြစ်မယ်လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်
အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီးမိန်းမကိုတော့ စိန်စိန် စိတ်မချနိုင်ဘူး”

“ဒီစကားကို နှင်ပြောခဲ့တာ အခါတစ်ရာ မကတော့ဘူး စိန်စိန်၊ အေး ငါကလဲ
ပြောမယ်၊ ငါ အသက်ထင်ရှား ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ သေသွားသည်ဖြစ်စေ၊
ဒီအိမ်နဲ့ခြံရော အိမ်ထဲက ပစ္စည်းတွေရော ဘယ်သူနဲ့ ဘယ် မပတ်သက်စေရဘူး၊
အဲဒါ နှင် စိတ်ချ၊ ကိုလတ် ပြန်လာရင် ဒီကို ပြီးပြတ်အောင် ရှေ့နေ ရှေ့ရပ်တွေနဲ့
ငါ စီစဉ်ပေးမယ်၊ ကံ ကျေနပ်ပြီလား”

“ကိုလတ် ပြန်လာရင် သူ့အတွက် ဆေးခန်းဖွင့်ပေးဖို့ အဆင်သင့်
ပြင်ထားရမယ်လေ အစ်ကိုကြီး”

“ဒီသားရဲ့ လုပ်စာကို စားရမှ နင် ထမင်းဝေတော့မှာလား စိန်စိန်”

“ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ သူ ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်ကို သီးသန့် လုပ်နိုင်အောင်ပါ”

“နုတော့ဘတွေကို ကိုလတ်အပေါ် လွဲမချွန် စိန်စိန်၊ ကိုလတ် အကြောင်းကို ငါသိသလို နင်လဲ သိတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ကိုလတ် ပြန်လာ ရင် ဒီအိမ်ကိစ္စကို ကိုလတ်က ကန့်ကွက်မှာကို ခိုးရမိပြီး နင် ဒီလောက် လောနေတာ မဟုတ်လား”

ဖေဖေအသံက ဒေါသသံ ကဲလာပြီး အန်တီစိန်၏ အသံသည် ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ အန်တီစိန် ဖြစ်စေ၊ မမမိဖြစ်စေ သည် အိမ်ကို တစ်လလျှင် တစ်ခေါက်မျှ မှန်မှန်ရောက်လာတတ်သည်။ သူတို့ လာသည်ကိစ္စက သည်ခြံဝင်းထဲရှိ အိမ်များမှ အိမ်လူများကို ကောက်ခံရန် အတွက် ဖြစ်လေသည်။ ရသမျှ အိမ်လူအားလုံးကို အန်တီစိန်က သိမ်း ဆည်း၍ မမမိနှင့် ကိုလတ်တို့၏ ကျောင်းစရိတ်အတွက် အသုံးပြုလေ သည်။ တကယ်တော့ အန်တီစိန်နှင့် မမမိ၏ မေမေတို့သည် အိမ်ထောင် မကျွမ်းကပင် ရသင့် ရထိုက်သော အမွေအနှစ်များကို ခွဲဝေပြီး ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် အန်တီစိန်သည် မမမိနှင့် ကိုလတ်တို့၏ နောင်ရေး အတွက် ဆိုကာ သူ တတ်နိုင်သမျှ အရေးဆိုနေခြင်း ဖြစ်လေ၏။ အန်တီစိန်၏တကယ်ရည်ရွယ်ချက်မှာ သူ့အိမ်၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို ငြိမ်းတို့တတွေ မခံစားစေလိုသော စေတနာသာလျှင် ဖြစ်တော့၏။

“ဒီမှာ စိန်စိန်၊ နှင့်အစ်မရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို နင် ဒီလောက်တောင် လိုချင်တယ်ဆိုရင်လဲ ဒီအိမ်နဲ့ပဲ ချွေးဖြတ်ပြီး မိမိနဲ့ ကိုလတ်အတွက် ငါ အမ်းပေးလိုက်မယ်၊ အေး ဒီလိုပြောလို့ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံပေါနေလို့လို့ မအောက်မေ့နဲ့၊ နှင့်အစ်မ မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း ငါ့မှာ ကားတစ်စီးပဲ အဖတ်တင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိဘူး၊ ငါ ဖြစ်အောင် ရှာကြံပေးမယ်၊ ဒါဟာလဲ ငါ ဒီအိမ်ကြီးကို မကစောလွန်းလို့ မဟုတ်ဘူး၊ နင် အရေးဆိုလွန်း လို့ နှင့် စိတ်တိုင်းကျ ကလေးတွေကို အညီအမျှပေးမယ် ဆိုပေမယ့် တကယ် တော့ ဒီအိမ်ဟာ ငါနဲ့ ရှိရှိရှိနဲ့ ခန်းဝင်ပစ္စည်းပဲ၊ ငါ မပေးလဲ ရတယ်။

ဒါပေမယ့် ထားပါတော့၊ ခုချိန်မှာတော့ ငါ မသေမချင်း ငါ့သားသမီးတွေနဲ့ ဒီအိမ်မှာပဲ အခြေမပျက် နေချင်တယ်၊ အထူးသဖြင့် ငြိမ်းအတွက်”

သူတို့ပြောသမျှ အားလုံးကို ကြားသိရသော ငြိမ်းသည် ဖေဖေ ကိုယ်စား ရင်ထဲမှာ မောသွားလေသည်။ သူ့အပေါ်ထားရှိသည့် ဖေဖေ စေတနာတွေ ကို သိရသည့်အတွက်လည်း ဖေဖေကို ကျေးဇူးတင်မိပြန်သည်။ ငြိမ်းနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်တော့ အန်တီစိန်နှင့် မမမိသည် ပုတခတ် ပြောဆိုခြင်း

ကိုတတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ကြဉ်လေသည်။ ဤသည်မှာလည်း ဖေဖေ့ကို အားနာ
သောကြောင့်သော် လည်းကောင်း၊ အားနည်းသူကို ညှာတာသင့်သည် ဟူသော
ယဉ်ကျေးမှုကြောင့်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“အစ်ကိုကြီး စိန်စိန်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ စိန်စိန်လဲ ကိုလတ်ကို အဖေ မရှိကတည်းက
တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်နေရတာ၊ ခုလဲ မိမိနဲ့ ကိုလတ် ကို စိန်စိန်ပဲ
တာဝန်ယူထားတာ မဟုတ်လား၊ စိန်စိန်မှာလဲ ကျောက်ကွန်း အိမ်ကလွဲရင် ဘာမှ
မရှိတော့ပါဘူး၊ ကားကိုတောင် မိမိနဲ့ ကိုလတ်အတွက်မရှိမဖြစ်လို့ ထားရတာ၊
စိန်စိန်တို့မှာ ဒီခြံထဲက အိမ်လခတွေအပင် ဘယ်မှာ ဝင်ငွေရှိလို့လဲ၊ ဒါတောင်
မှန်မှန်တောင်းလို့ ရတာ မဟုတ် တချို့လဲ လက်လှူ ရောင်းသွားကြလို့
နောက်လူတွေကို မနည်း တောင်းနေရတာ၊ စိန်စိန်တို့ ညီအစ်မကိုက ကံဆိုးပါတယ်
အစ်ကိုကြီး”

နောက်ဆုံးတော့ အန်တီစိန်၏ နည်းပရိယာယ်က ထိုနည်းအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။
တကယ်တော့ အန်တီစိန်မှာ ဝင်ငွေမရှိတော့ဘူး ဆိုသည့် မှာ မပြစ်နိုင်ပေ။
ပြင်ဦးလွင်က ယောက္ခမတွေနှင့် စပ်တူလုပ်ထားသည့် လုပ်ငန်းတွေရှိသည်။
ယောက္ခမကလည်း ချွေးမ မှဆိုးမနှင့် မြေးဖြစ်သူကို အစစအရာရာ
ကူညီပံ့ပိုးလျက်ရှိသေးသည်။ အန်တီစိန်ကတော့ သူတတ်နိုင် သမျှ အစွမ်းကုန်
တိုက်ယူလျက် ရှိချေသည်။ အန်တီစိန် ရွှေကုန်လာလျှင် မေမေက
ရှောင်နေလေ့ရှိသည်။ မေမေသည် အန်တီစိန်တို့ သားအိမ် တတွေ အကြောင်းကို
ဖေဖေရှေ့တွင် အဆိုးအကောင်း တစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှ ပြောလေ့မရှိပေ။
ဤသည်ကလည်း မေမေ၏ နည်းပရိယာယ်တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်ချေ၏တကား။

“စိန်စိန် ပြန်တော့မယ် အစ်ကိုကြီး၊ ဘာမဆို အစ်ကိုကြီး ကြိုက်သလို
ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါတယ်၊ စိန်စိန်ကတော့ ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်အတွက်
အတတ်နိုင်ဆုံး ဆောင်ရွက်ပေးမှာပါပဲ”

အန်တီစိန်သည် ငိုသံတစ်ဝက်နောက် ပြောပြောဆိုဆို နေရာမှ လေသည်။
ဖေဖေအသံကိုတော့ မကြားရတော့ပေ။ မိန်းမတွေနှင့် ပတ်သက် လာလျှင်
သနားတတ်၊ ယုံလွယ်တတ်သည်ကတော့ ဖေဖေ အားနည်းချက် ပင်
ဖြစ်လေသည်။

“ဟင် စိန်စိန် ပြန်တော့မလို့လား၊ နေဦးလေ၊ ဒီမှာ ကော်ဖီနှပ်ထားတုန်း”

မခင်ကြည် အသံကို ကြားရလေသည်။ မခင်ကြည်နှင့် အန်တီစိန် တို့
သင့်မြတ်သည်ကတော့ ယုံမှားစရာ မရှိပေ။ သည်အိမ်၏ အတွင်းရေး မှန်သမျှကို
အန်တီစိန်က လုံးဝဥသို သိနေသည်မှာလည်း အဆန်းမဟုတ် ချေ။ မခင်ကြည်က
သူ့လူ ကိုယ့်ဘက်သားသဖွယ်တည်း။ တကယ့်တကယ် မခင်ကြည်၏ သရုပ်မှန်ကို

သိရလျှင်တော့ အန်တီစိန်သည် မခင်ကြည်ကို ယခုလိုပင် ယုံကြည်စိတ်ချ အားထားနိုင်ပါမည်လား မသိနိုင်တော့ပေ။

“ပြန်တော့မယ် မခင်ကြည်ရယ်၊ မသောက်တော့ပါဘူး၊ မခင်ကြည်လဲ ဒီအိမ်က မဆွန့်ဘူးနော်၊ ကိုယ့်အတွက်လဲ အဆင်ပြေအောင် ကြည့်နေပေါ့၊ မခင်ကြည်ရယ်၊ အစ်ကိုကြီးအပေါ် ဒီလောက်လဲ သံယောဇဉ် ထားမနေ ပါနဲ့၊ အစ်ကိုကြီးကတော့ ဘယ်လိုမှ နားချလို့ မရတော့ဘူး မခင်ကြည်ရေ”

အန်တီစိန်နှင့် မခင်ကြည်သည် ငြိမ်းရှိနေသည်ကို မသိဘဲ တိုးတိုး ကြိတ်ကြိတ် ပြောဆိုရင်း ထွက်လာကြလေသည်။ ငြိမ်းသည် ထမင်းစားခန်း နှင့် ကပ်နေသော အိမ်တေးစင်ကြယ်ခန်းနှင့် ဆက်ထားသည့် လမ်းကြားလေး ပေါ်မှာ ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ရင်း သူတို့တတွေ၏ စကားများကို ကြားရ တတ်စမြဲပင် ဖြစ်လေသည်။

“ငယ်ငယ်ကတည်းက အစ်ကိုကြီးတို့အိမ်မှာ နေလာခဲ့ပြီး အိမ်ထောင် ကျတဲ့အထိလဲ လိုက်နေခဲ့တာ၊ ခုလို သူတစ်ပါး ချယ်လှယ်တိုင်း ခံနေရတဲ့ ဘဝမှာ သာတောင် ခံတတ်မချနိုင်သေးတယ်၊ မမရှိနဲ့ ရှိတုန်းကဆို တစ်အိမ်လုံး ကိုယ့်လက် ကိုယ့်ခြေ လုပ်ခဲ့ရတာ၊ ခုများတော့ မပြောနဲ့တော့ စိန်စိန် ရေ၊ အစ်ကိုကြီး သံယောဇဉ်ကြောင့်သာ အောင့်အည်း သည်းခံနေရတာ”

“စိန်စိန်လဲ ဒီအိမ်မှာ မခင်ကြည်တစ်ယောက် ရှိနေသေးလို့သာ တော်သေးတာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် မလွယ်ဘူး၊ စိန်စိန်တို့တောင် အိမ်ရိပ် မနင်းရတော့မယ့် အဖြစ်မျိုးတွေ ကြုံချင် ကြဦးမှာ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခန်းဆီးအကွယ်မှ ထွက်လာပြီးမှ ၈ မြင့်သွားကြလေသည်။ အန်တီစိန်ကတော့ ဟန်မပျက် ဆက်သွားလေသည်။ မခင်ကြည်ကမူ ငြိမ်းကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် အလွန် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“ကဲ စိန်စိန် သွားတော့နော်၊ နောက်ဖေးမှာ လုပ်စရာတွေရှိသေးတယ်။

“အင်း အင်း၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးလဲ ဂရုစိုက်ဦးနော်၊ မခင်ကြည်။ သူတို့အလုပ်တွေချည်း ခါးချည့်အောင် ဖိလုပ်မနေနဲ့”

အန်တီစိန်က သူတစ်ပါးထိခိုက်စေမည့် စကားကိုသာ ပြောဆိုလျက် အိမ်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ မခင်ကြည်ကတော့ အလွန် ရိုးသား ကျိုးနွံသော အမူအရာကိုပြုလျက် နောက်ဖေးဆောင်သို့ ခေါင်းငုံ့ကာ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။

ငြိမ်းမှာ လူတွေ၏ ရှေ့နောက် မညီလှသော အဖြစ် တွေကို ကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာ
လှိုက်မောပြီး ကျန်ခဲ့လေသည်။

ဖေဖေသည် နောက်ဖေး ထမင်းစားခန်းထဲမှာပင် ငေးဝိုင် တွေဝေ လျက်
ရှိနေသေး၏။ ငြိမ်းသည် ဖေဖေ ထိုင်နေသည့် နေရာအထိ အရောက် သွားနိုင်ရန်
ကုလားထိုင်ကို အားယူ၍ လှိမ့်တွန်းနေမိသည်။ မရွှေသည်တောမှ ဆွေမျိုးများဆီ
ငွေနှင့် စားစရာများ လူကြွယ်ရန်အတွက် အပြင်သို့ ခဏ ထွက်သွားနေရက်
ဖြစ်သည်။ ဖေဖေသည် ငြိမ်းကို မမြင်ပေ။ ငြိမ်းသည် ကုလားထိုင်ဘီးများကို
အားကုန် လှိမ့်ယူသွားသော်လည်း အရာမရောက် လှပေ။ ငြိမ်းကို နောက်ဖေးခန်းမှ
ထွက်လာသော ရှယ်လီက မြင်သွားပြီး အပြေးရောက်လာကာ ကုလားထိုင်ကို
တွန်းပေးလေ၏။ ရှယ်လီသည် အေးဆေးသော ကရင်မလေးဖြစ်ပြီး
မီးဖိုဆောင်တွင် မခင်ကြည်ကို ကူညီ သည်။ များသောအားဖြင့်တော့ ရှယ်လီ
တစ်ယောက်သာ အလုပ်နှင့် မပြတ်အောင် လုပ်နေရသည်ကို မြင်ရတတ်လေသည်။

အပိုင်း-၅

“ဟင် သမီး၊ ဖေဖေ သမီးကို မမြင်မိဘူး၊ မေ့ ပြန်မရောက်သေးဘူးလား သမီး”

“မရောက်သေးဘူး ဖေဖေ၊ သူလဲ တစ်ခါတလေ အပြင်ထွက်ရတာ ဆိုတော့ ကြာမှာပေါ့တယ်တော့ သမီးနားမှာ ဒီလောက် ကြာအောင် သည်းခံပြီးနေတာ မရွှေ တစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်နော် ဖေဖေ

“ဟုတ်တာပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေက မရွှေကို လခတိုးပေး ဖို့တောင် စိတ်ကူးနေတာ”

ဖေဖေသည် ငြိမ်းနှင့် စကားပြောလျှင် အလွန်ညင်သာပြီး တရင်း တနှီးလည်း ရှိတတ်သည်။ ဖေဖေသည် ငြိမ်းကို မြင်လိုက်သည်နှင့် သူ့ရင် ထဲမှာရှိသော စိတ်ဆင်းရဲမှုကို ဖုံးကွယ်ကာ ကြင်နာယုယသော အပြုံးကို ဆင်ပြီးသား ဖြစ်နေလေသည်။ ငြိမ်း၏ ရင်ထဲမှာ ဖေဖေကို ချစ်ခင်သွားတတ်သောစိတ်နှင့် နှမြောတသသောစိတ်တို့ ဒွန်တွဲလျက် ရှိလေသည်။ ဖေဖေ သည် ဖြူစင်ဖြောင့်မတ်သောလည်း တည်ကြည် ခိုင်မာခြင်း မရှိပေ။ ဖေဖေ အပေါ် သံသယပွားရသည်ကို ငြိမ်း စိတ်ဆင်းရဲလှသည်။ ဖေဖေသည် ဘာမဟုတ်သည့် မိန်းမတွေ့၏ ဝိုင်းဝန်း နှိပ်စက်မှုကို ခံနေရရှာပါလားဟု တွေးကာ သနားလည်း သနားမိပြန်လေသည်။

“သမီးအတွက် ဒီလောက်လဲ အပင်ပန်းမခံပါနဲ့ ဖေဖေရယ်”

ငြိမ်း၏စကားကြောင့် ဖေဖေသည် မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားလေ သည်။ ဖေဖေသည် သူ ငြိမ်းအတွက် ညာတာထောက်ထားသမျှကို ငြိမ်း သိစေချင်ဟန် မတူပေ။ ဤသည်မှာတော့ ဖခင်တစ်ဦး၏ စေတနာဟု ငြိမ်း သိနားလည်ပါ၏။ ငြိမ်းကလည်း သူ့အတွက် ဖေဖေကို သည်မျှ စိတ်မဆင်းရဲ စေချင်ပေ။ တကယ်တော့လည်း ဖေဖေ စည်းစိမ်ဥစ္စာများစွာကို ငြိမ်း အသက် ရှင်နေနိုင်ရေးအတွက် သုံးခဲပြီးပြီးဖေဖေက လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်ခန့်အထိ ငြိမ်းကို လူကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်နေခဲ့ဆဲ ဖြစ်၏။

ဖေဖေသည် ငြိမ်းဘဝကို အခြားလူတွေထက် နှိမ်ကျမနေစေရန် အစွမ်းကုန် ဖြည့်စွမ်းပေးခဲ့သည်။ ငြိမ်း ကျောင်းမတက်နိုင်သော်လည်း ၊ ရသည်။ စာဖတ်ရသည်။ ငြိမ်း၏ ဦးနှောက်သည် လူကောင်း မနိမ့်ခဲ့ပေ။ သို့သော် ဖေဖေ ပင်ပန်းတာပါပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ငြိမ်းကို လူထဲ ဆွဲထုတ်လို့ မရတာ တစ်ခုတည်းနှင့်ပင် ဖေဖေ ရှုံးခဲ့ရသည်။

“သမီး ဒီမှာ ထိုင်မလားဟင်”

ဖေဖေသည် ငြိမ်းကို သူနှင့်အတူထိုင်ရန် အရေးတယူ ဖိတ် လသည်။
ငြိမ်းကလည်း လိုလိုလားလားပင် ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။ အိမ်မှာ စိမ်းတို့
မေမေတို့ မရှိခြင်းသည် တစ်မျိုး လွတ်လပ်၏။ စိမ်းရှိလျှင် လည်း အန်တီနှင့်
အနည်းဆုံး စောင်းမြောင်း ပြောဆိုကြတာလောက် တော့ ကြားရဦးမည်။
မေမေကတော့ သည်လိုအချိန်မျိုးမှာ လိမ်မာပါးနပ်စွာ ရှောင်နေလေ့ရှိသည်။

ဖေဖေသည် ငြိမ်း၏ ပေါ့ပါးလှသော ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ပွေချီ၍ သူ့ရှေ့မှ
ကုလားထိုင်ပေါ် ချပေးလေသည်။

“မခင်ကြည် သမီးအတွက် နွားနို့ယူခဲ့ပါ ”

ဖေဖေသည် ခိုင်းစရာရှိလျှင် မခင်ကြည်ကိုသာ ခေါ်လေ့ရှိပေသည်။ သို့သော်
သည်တစ်ခါတော့ ငြိမ်း၏ အကြည့်များနှင့် ဆုံသွားပြီး ပေါ် မျက်နှာ
နီမြန်းသွားလေသည်။ ငြိမ်းကလည်း မျက်လွှာကို ကမန်းကတန်းချလိုက်ရသည်။
အော... ဖေဖေရယ်။

မခင်ကြည်ကတော့ ငြိမ်းအတွက် နွားနို့တစ်ဖန်ခွက်နှင့် မုန့် ထုံးစံအတိုင်း
ခေါင်းငုံ့၍ လာချပေးသွားလေသည်။

“မခင်ကြည် ဖေဖေအတွက်ကာ ယူခဲ့ပါဦး”

ငြိမ်းကပင် ဖေဖေကိုယ်စား ပြောလိုက်ရလေ၏။

“အန်တီစိန်က ဘာတွေ ပြောသွားပြန်ပြီလဲ ဖေဖေ”

ငြိမ်းသည် သိပြီးသားအကြောင်းအရာတစ်ရပ်ကိုပင် ပြန်၍လမ်းခင်း
ပေးလိုက်လေသည်။ ဖေဖေသည် ငြိမ်းကို အားကိုးအားထားပြုသော မျက်လုံး
များနှင့် ကြည့်၍လာလေ၏။ တကယ်တော့ ဖေဖေမှာ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်
ဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိရှာပေ။ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မခံစားဖူး၍ ယစ်မူးနေ သော
မိန်းမတစ်ယောက်၊ လူ့အထက်တန်းလွှာတို့၏ အသိုင်းအဝိုင်းအတွင်း
အမှတ်မထင် ရောက်ရှိသွားပြီး ထိုအသိုင်းအဝိုင်းမှာပျော်မွေ့နေသော သမီး
တစ်ယောက် လူမှုကိစ္စမှာ ဘာမျှ အားမကိုးနိုင်သော ဒုက္ခတ သမီး တစ် ယောက်နှင့်
ဖေဖေ မည်သူ့ကို အားပြု ရပ်တည်နိုင်ပါမည်နည်း။ ငြိမ်းသည် ဖေဖေကို

အားပေးလိုလှသည်။ ဖေဖေ ပြဿနာတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ရှင်း ပေးချင်သည်။ သို့သော် ငြိမ်းရှင်းပေးနိုင်ပါမည်လော။

“ဒါ သမီး ခေါင်းထဲမှာ မထည့်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ သမီး ကျန်းမာရေး ကိုသာ သမီး ဂရုစိုက်ပါ။”

“ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဖေဖေရယ်၊ သမီး ဖေဖေ့ကို အကြံဉာဏ် တော့ ပေးနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်၊ အရင်တုန်းကတော့ ဖေဖေပဲ သမီးကို အားကိုးတယ်ဆို။”

ဖေဖေသည် နေရာမှထလာကာ ငြိမ်း၏ ဆံပင်လေးများကို ပွတ်သပ် ပေးလေသည်။

“ဒီနှစ်ထဲမှာ ငါ့သမီး သိပ်ပိန်သွားတယ်၊ ကိုလတ် ပြန်ရောက်ရင် မှတ်မိမှာတောင် မဟုတ်ဘူး။”

ဖေဖေက ငြိမ်း စိတ်ပြောင်းသွားစေရန် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ငြိမ်းကလည်း ကိုလတ်အကြောင်း ပြောလိုက်သည်နှင့် ကိုလတ်ဆီသို့ စိတ် ရောက်သွားသည်။

“ကိုလတ် ဘယ်တော့ ပြန်ရောက်မှာလဲ ဖေဖေ”

“ဒီနှစ်ကုန် နိုဝင်ဘာလောက်တော့ ပြန်ရောက်မှာပေါ့ သမီး

မခင်ကြည်သည် ဖေဖေအတွက် ကော်ဖီကျကျတစ်ခွက်နှင့် ပေါင်းမုန့် အဖြူတစ်ချပ် ယူလာပေးလေသည်။ သည်အိမ်တွင် ဖေဖေအကြိုက် ကော်ဖီကို မခင်ကြည်တစ်ယောက်သာ လက်မှန်မှန် ဖျော်နိုင်လေသည်။ ဖေဖေသည် သူ့နေရာသို့ ပြန်သွားကာ ကော်ဖီပူပူ တစ်ကျွက် မော့ချလိုက် လေ၏။ ငြိမ်းက ဖေဖေ စကားပြတ်ပစ်မည်စိုး၍ သူပြောချင်ရာကိုမြန်မြန် ပြောချလိုက်ရသည်။

“ဒါကြောင့် အန်တီစိန်က အိမ်ကိစ္စကို လောဆော်နေတာကိုး”

“သမီးကို ဒါတွေ ဘယ်သူပြောလဲ”

‘သမီး သိတာပေါ့ ဖေဖေ၊ အန်တီစိန် ကိုယ်တိုင်လာတယ်ဆိုရင် ဒီအကြောင်းပြောဖို့ပဲ မဟုတ်လား၊ သမီးလေ ဒီအိမ်မှာ ဘာမှ လုပ်မပေး နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် ဒီအိမ်မှာ ဖြစ်ပျက်နေသမျှတွေကို အားလုံး သိတယ် ဖေဖေ၊ သမီးက ပွဲကြည့်ပရိသတ် မဟုတ်လား၊ ငြိမ်ငြိမ် လေးထိုင်ပြီး ကြည့်နေရတာဆိုတော့’

ငြိမ်းသည် သူ့စကားကို သူ့ဘာသာ သတိထားမိပြီး ရပ်လိုက်လေ သည်။ ငြိမ်း၏ စကားသည် အပြောတစ်မျိုး သက်ရောက်သွားသည်ကို ဖေဖေ အမူအရာကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သိလိုက်ရလေသည်။

“ပြောလေ သမီး၊ သမီး ဘာပြောချင်လို့လဲ”

ဖေဖေသည် ကော်ဖီကို တစ်ရှိန်ထိုး မော့ချလိုက်ပြီး ငြိမ်း၏စကားကို စောင့်နားထောင်နေလေသည်။ ဖေဖေအမူအရာက တရားသူကြီး၏ အဆို အဖြတ်ကို စောင့်နေသည့် တရားခံကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။ ငြိမ်းသည် ဘာမျှ မပြောနိုင်ဘဲ အလိုလိုပင် ဝမ်းနည်းသွားလေသည်။

“ဒီလိုပါ ဖေဖေရယ်”

ငြိမ်းသည် ခေတ္တနားပြီးမှ စကားကို ဆက်ပြောရလေသည်။

“ငြိမ်းလဲ တတ်နိုင်သလောက် ဖေဖေဘက်က ကူပြီး ဖြေရှင်းပေးချင် လို့ပါ၊ ဒီအိမ်ကြီးကို အန်တီစိန်က ရောင်းချင်နေတယ်ဆိုတာ”

ဖေဖေသည် သက်ပြင်းကို မသိမသာချရင်း ငြိမ်းကို ခေါင်းခါပြလေသည်။

“ဖေဖေက သမီးကို အားမကိုးလို့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စက ဖေဖေ ဖြေရှင်းရမယ့် ကိစ္စပါ၊ သမီး ဒီလောက်လဲ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဖေဖေ ကိုလတ်ပြန်လာတဲ့အထိ အချိန်ဆွဲထားမှာပါ၊ ကိုလတ် လာမှ ကြိုက်သလို လုပ်ပစ်စေပါ၊ ဒီကြားထဲမှာ သိပ်ပြီး နားပူလာရင်တော့ ဖေဖေမှာ ရှိသမျှ ငွေနဲ့ စိုက်အမ်းထားလိုက်မယ်၊ ခနပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုလတ် လာရင် ပြေလည်သွားမှာပဲ”

ဖေဖေသည် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောဆိုကာ လက်ပတ်နာရီကို မြှောက် ကြည့်ပြီး နေရာမှ ထလေသည်။

“ဒီအိမ်နဲ့ခြံက ဘယ်လောက်တန်သလဲ ဖေဖေ”

“သမီး အန်တီစိန်ကပြောတော့ ဆယ်သိန်းလောက် တန်တယ်လို့ ပြောတာပဲ။ ကဲ ဖေဖေလဲ ရှုံးကို ပြန်သွားရမယ် သမီး၊ စိန်စိန်က စကား ပြောချင်တယ်ဆိုလို့ ဖေဖေ စောင့်နေရတာ၊ ဒါတွေ ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့ သမီး၊ ကိုလတ် ပြန်လာရင် အားလုံး ပြေလည်သွားမှာပါ။ ကိုလတ်ဟာ ဖေဖေသားပဲ”

ဖေဖေသည် ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်သွားလေသည်။ ဖေဖေက မည်မျှပင် တည်ငြိမ်တန်ဆောင်ထားသော်လည်း ကားကို ကိုယ်တိုင် ဂျာနယ် နေအောင် မောင်းထွက်သွားသည်ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ဖေဖေ စိတ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေကြောင်း သိသာလှလေသည်။ ငြိမ်းသည် နေရာမှာပင် မလှုပ်မယှက် ထိုင်ရင်း ဂျာနယ်ဖတ်လေသည်။ ငြိမ်း၏ နားထဲမှာ ဆယ်သိန်း၊ ဆယ်သိန်းဆိုသော စကားများကို ကြားယောင်၍နေတာ့သည်။

.....

စိမ်းကတော့ ဘာမျှ အပူအပင် မရှိသလိုပင်။

သွည်အိမ်၏ပြဿနာများကို ငြိမ်း သိသလို့ စိမ်းလည်း အသိ တို့အတူ မေမေလည်း သိသည်။ သို့သော် သူတို့သည် ပြဿနာကို လွယ်ကူစွာ ဖြေရှင်းနိုင်သူများကဲ့သို့ အေးအေးဆေးဆေးပင် သွားလာလှုပ်ရှား ကြလေသည်။ မေမေသည် လည်းကောင်း၊ စိမ်းသည် လည်းကောင်း သွည်အိမ်ကြီးနှင့် သွည်အဆောင်အယောင်များကို လက်လွှတ်ခွင့်မရှိသည့် သူများ မဟုတ်ပေ။ အန်တီစိန်၏ဘက်မှ ခြေလှမ်းကြလာသည်နှင့်အမျှ မေဘက်ကလည်း တစ်စုံတစ်ခုကို ကြိုက်၍ ကြံစည်လာပုံ ရလေ၏။ သို့သော် ဘာအကြံအစည်မှန်းတော့ မသိ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း မေမေ နှင့် ဖေဖေတို့၏ တီးတိုးတိုင်ပင်သူများ၊ ငြိမ်းခုံသံများကို ကြားရလေသည်။ ဖေဖေက သွည်အိမ်ကို မရောင်းချင်သလို မေမေကလည်း ရောင်းပစ်မှာ အလွန်စိုးသည်။ ငြိမ်းတို့ မောင်နှမ သုံးယောက်အတွက် ရသင့်သည့် ဖြင့် အသင့်အတင့် ကောင်းမှုနဲ့သော အိမ်တစ်လုံးကို ပြန်ဝယ်နိုင်ပါလျက်မေမေတို့သည် ဘာကြောင့်များ သွည်အိမ်က မဆွန့်နိုင်သည် မသိပေ။ အိမ်ကြီးမှာ ကြီးကျယ် ခမ်းနားသော်လည်း ရှေးရိုးဆန်လှသည်။ သို့သော် ဘာသာယာယာနှင့် နေချင်စဖွယ်တော့ရှိသည်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ များမှာ ရိုးသော်လည်း ခိုင်ခံ့၍ တော်ဝင် ခံ့ညားလှသည်။

စိမ်းသည် သီချင်းတေးအေးအေးနှင့် မုန့်တင်ခုံရှေ့တွင် အလှူပြင်နေ လေသည်။ ကျောင်းတက်ရန်သွားသော စိမ်းသည် တစ်ခါတစ် မင်းသမီး ရှိုးလောက်သည်။ ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ကျောင်းတက်သည်ဆိုတော့ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေကလည်း ပေါများသည်။ ယောက်ျားလေး မိတ်ဆွေများ

အကြောင်းကိုလည်း မကြာခန ပြောတတ် သေးသည်။ စိမ်းသည် သူ
ရောက်ရှိနေသော အခြေအနေကို များစွာ ကျေနပ် အားရ ဖြစ်ကာ အပြည့်အဝ
အသုံးချတတ်လေသည်။ ငြိမ်းကမူ စည်းစိမ် ဥစ္စာမှန်သမျှ သူ့ကို
ချောက်လှန့်နေသည်ဟုချည်း ယူဆကာ တပ်မက်မှု ထက် သောကသာ ပိုနေ
ရလေ၏။

“အလကားပါ ငြိမ်းရယ်၊ သူ လုပ်ချင်တိုင်းကော လုပ်လို့ရမတဲ့လား၊ ဒီအိမ်ဟာ
ကိုလတ် တစ်ယောက်တည်း ပိုင်တာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ မမမိ တစ်ယောက်တည်း
ပိုင်တာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်နှမ ငါးယောက် ပိုင်တာ၊ ပြောရရင်တော့ ဒီခြံဝင်းကြီး
တစ်ခုလုံးကို ဖေဖေက တစ်ဝက်ပိုင်တာ၊ ဒါပေ မယ့် ခြံထဲမှာရှိတဲ့ အိမ်လခတွေ
အားလုံးကို သူတို့ လစဉ် ရနေပြီပဲလေ၊ အဲဒီ တန်ဖိုးကတင် တစ်ဝက်မကဘူး
တန်နေပြီ၊ ဖေဖေဘက်ကဝတ္တရား ကျပါတယ်လေ၊ တကယ်ဆိုရင် --”

စိမ်းသည် သူ့စကားကိုရပ်ပြီး ငြိမ်းကို ခေတ္တကြည့်လိုက်သေး၏။ ပြီးတော့
အမှန်တရားကို ရရဝံ့ဝံ့ ပြောသည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် ဆက်ပြောလေသည်။

“ပြီးတော့ ကိုလတ်ဆိုရင် ဘာမှ မဆိုင်ဘဲနဲ့တောင် ဝေစုထဲထည့်ထားသေးတယ်
မဟုတ်လား”

“အိုကွယ် စိမ်းရယ်၊ ဒီလို မပြောနဲ့၊ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး ၊ စိမ်း မှားနေပြီ ”

ငြိမ်းက အလန့်တကြား ပြောလိုက်မိလေသည်။ စိမ်း၏ နှုတ်ဖျားမှ သည်သို့သော
စကားကို ကြားရသည့်အတွက်လည်း များစွာ တုန်လှုပ်မိသည်။ ဒါကြောင့် စိမ်းတို့၊
မေမေတို့က ကိုလတ်ကို မလို့လားတာကိုး ဟုလည်း တွေးလိုက်မိသည်။ ဖြစ်ရလေ
စိမ်းရယ်၊ ဖြစ်ရလေ ကိုလတ်ရယ်။

“အင်းလေ၊ ငြိမ်းကတော့ ကိုလတ်ကို အထင်ကြီးတဲ့သူဆိုတော့ ကိုလတ် ဘက်က
ကာကွယ်မှာပေါ့၊ ဖေဖေကလဲ ကိုလတ်ဆိုရင် သိပ် ဦးစားပေးထားတာ ဒါကြောင့်
အန်တီစိန်က အခွင့်အရေး လိုချင်နေတာပေါ့”

“တော်ပါတော့ စိမ်းရယ်၊ စိမ်းသာ သေသေချာချာ တွေးတွတ်မယ် ဆိုရင်
ဒီလိုစကားမျိုး ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်တော့ ငြိမ်းတို့တတွေ ကသာ
ဘာမှမဆိုင်တဲ့လူတွေ၊ ကိုလတ်က ဒီအိမ်ရှင်ရဲ့ သွေးရင်းသားရင်း တစ်ယောက်ပဲ၊
ငြိမ်းတို့ကတောင် ဘာမှ မဆိုင်ဘဲ ဒီအိမ်ပေါ်တက်ပြီး ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့
စည်းစိမ်တွေကို ခံစားနေကြတာ၊ ကိုလတ်ဆိုရင်--”

“တော်တော့ ငြိမ်း၊ ငြိမ်းရဲ့ စကားတွေဟာ တစ်ဖက်သားကြားရင် အားရ စရာတွေ၊
စိမ်းတို့က ဘာကြောင့် မဆိုင်ရမှာလဲ၊ စိမ်းတို့က ဖေဖေသားသမီး တွေပဲ”

စိမ်းသည် ငြိမ်းကို တစ်ခါမျှ မအော်စပူး အော်လိုက်လေသည်။ လှပသော စိမ်း၏
မျက်နှာလေးသည်လည်း လောဘ ဒေါသ အရှိန်ဖြင့် အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်၍
သွားလေတော့၏။

“ဒါပေမယ့် ဒါတွေက ဖေဖေပစ္စည်းတွေမှ မဟုတ်တာ”

“အိုး၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေ ရသင့်ရထိုက်လို့ ရလာတာပဲ၊ စိမ်းတို့က အတင်း
လှယ်က်ယူတာလဲ မဟုတ်ဘူး ”

“လှယ်က်ယူတာနဲ့ ဘာထူးသေးလဲကွယ်၊ ပထမဆုံး သူများရဲ့ အချစ်ကို ၊ လှတယ်၊
နောက် ပစ္စည်းတွေကို အပိုင်စီးတယ်၊ မမမိရဲ့ မေမေဟာ သူ့ ခင်ပွန်းရဲ့
ပစ်ပယ်မှုကို ခံရလို့ အသက်တောင် ဆုံးသွားရသေးတယ် မဟုတ်လား”

ထိုစကားကို ငြိမ်း၏ နှုတ်မှ ထုတ်ဖော် ပြောဆိုသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ ငြိမ်း၏
ရင်ထဲတွင်ရှိသော စကားတွေသာ ဖြစ်လေသည်။

“ဒါပေမယ့် စိမ်း၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ရလာတဲ့ အခွင့်အရေးတွေကို တော်ရုံပဲ အသုံးချရင်
ကောင်းတာပေါ့ကွယ်”

စိမ်းသည် တောက်ပစူးရှသော မျက်လုံးများဖြင့် ငြိမ်းကို စူးစူးရဲရဲ၊ ကြည့်ရင်း
ယတိပြတ် စကားကို ဆိုလေသည်။

“ဒီမှာ ငြိမ်း၊ ငြိမ်းကို တို့တူတော့ အားလုံးက ကြင်နာသမှုနဲ့ အစစ အရာရာ
အလိုလိုက်ထားခဲ့ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေမှာတော့ ငြိမ်း ဘာမှ
ဝင်မပြောစေချင်ဘူး၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ကိုယ်ဂရုစိုက်ပြီး အေးအေးပဲ
နေစေချင်တယ်”

စိမ်းသည် သူပြောလိုရာကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောပြီး အခန်းထဲမှ
ခြေသွပ်ငြိမ်းငြိမ်းဖြင့် ထွက်သွားလေသည်။ သော် ယခုတော့ စိမ်းသည် ငြိမ်း အပေါ်
ထားရှိအပ်သော သူသဘောထားအမှန်ကိုပင် မဖုံးနှင့် မဖိနှိပ်
ထုတ်ဖော်သွားပေပြီကော။ ဟုတ်ပါသည်။ သူတို့က ငြိမ်းကို လူမမာ တစ်
ယောက်အဖြစ် ပြုစု ယူသကြသည်ကလွဲ၍ အခြားကိစ္စများတွင် လူရာမသွင်း
ကြပါ။ ငြိမ်းတွင် အသုံးချ၍ ရသေးသော ဦးနှောက်ရှိသည်ဟုလည်း မယုံ

ကြည်ကြ၊ ထိုထက်ပို၍ သူတို့ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားနေရန်မှာ လုံးဝပင် မအပ်စပ် ဟု မှတ်ယူထားကြလေသည်။

ငြိမ်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် အေးစက်တောင့်တင်းကာ နေရာမှာပင် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေမိလေသည်။ ငြိမ်း၏ တောင်းဆိုမှုအရ စိမ်း၏အခန်း ထဲကို မရွေ့က ပို့ပေးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ စိမ်းထွက်သွားသံကို ကြားသည့် နှင့် မရွေ့သည် အခန်းထဲသို့ ရောက်လာလေသည်။ ဖြူရှေ့သော ငြိမ်း၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတော့ မရွေ့ လန့်သွားသည်။ ငြိမ်း၏ လက်မောင်း လေးကို လှမ်းကိုင်တော့လည်း အေးစက်၍ နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ဆင်းရဲခံရတာလဲ ငြိမ်းရယ်"

မရွေ့သည် ငြိမ်းကို ကရုဏာသက်စွာဖြင့် ပြောလေသည်။ ပြီး င်းထောက်များကို တပ်ဆင်ပေးပြီး အပြင်ကို တွဲခေါ်ခဲ့သည်။

"ငြိမ်းက ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုပဲ ကိုယ် ဂရုစိုက်ပြီး အေးအေးဆေး ဆေး နေရမတဲ့၊ သူတို့ ကိစ္စတွေမှာ ဘာမှ ဝင်မပြောရဘူးတဲ့"

ငြိမ်းသည် မရွေ့၏ ပခုံးကို မှီကာ ဝမ်းပန်းတနည်း ပြောနေမိလေသည်။

"ငြိမ်း အသက်ရှင်နေရတာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးပေါ့နော် ဝမ်း ဘယ်နေရာမှာမှ သုံးလို့မရဘူးပေါ့နော်၊ ငြိမ်းဟာ လူတစ်ယောက် သက်သက် ပါပဲ၊ အစက်တည်းကလဲ သိတော့ သိပါရဲ့ မရွေ့ရယ်၊ ဒါပေမယ့် ငြိမ်းကို နည်းနည်းလေးတော့ အသိအမှတ်ပြုလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေခဲ့တာ"

"ဒီလိုကြောင့်လဲ မဟုတ်ပါဘူး ငြိမ်းရယ်၊ ဒေါသ မီးနဲ့ လူကြီးတွေ တောက်လောင်နေတာမို့ ငြိမ်း ပြောတာကို နားမပွင့်ကြတာပါ။ ငြိမ်းသာ အမှန်တရားဘက်က ရှိနေသမျှ သူတို့က ဘယ်ကြိုက်မလဲကွယ်"

ငြိမ်းသည် ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါ ယမ်းလိုက်မိသည်။

"မဟုတ်ဘူး မရွေ့၊ စိမ်းက ငြိမ်းကို လူရာမသွင်းတာ မရွေ့ရဲ့၊ ငြိမ်းကလဲ ကိုယ့်အခြေအနေကို ကိုယ်မသိဘဲ ဝင်ပါမိတယ် မရွေ့ရယ်၊ တကယ်တော့ ငြိမ်းရဲ့ နေရာဟာ ဟောဒီကုလားထိုင်ကြီးပေါ်ကနေပြီး ဖြစ်ပျက်နေသမျှကို ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်ကြည့်နေဖို့ပါပဲ မရွေ့ရယ်"

ငြိမ်းကို စိတ်ဓာတ်တွေကျဆင်းကုန်အောင် လုပ်ရက်သော စိမ်းကို မရွေးစိတ်ဆိုးမိလေသည်။ တကယ်တော့ ငြိမ်းသည် ကျန်းမာရေး ချို့ သည်ကလွဲလျှင် သာမန်လူကောင်းဆိုသူတွေထက် အသိဉာဏ်သာသည့် မရွေးက ယုံကြည်သည်။ သည်အမိတ်မှာ ငြိမ်းက လွဲလျှင် ကျန်လူများသည့် စိတ်ဓာတ်အားဖြင့်ပင် မှုန်ကြသူများ မဟုတ်ချေ။

“ငြိမ်းရေး ဒါတွေကို မေ့ထားလိုက်ပါကွယ်၊ ငြိမ်းကို နားလည်တဲ့ ဖေဖေ ရှိပါသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ငြိမ်း ပြောပြောနေတဲ့ ကိုလတ်ဆိုတာလဲ ရှိသေး တယ်လေးကဲ ငြိမ်းရယ် နွားနို့ပူလေး သောက်ကြဦးစို့နော်”

"သောက်ပါ့မယ် မရွေးရယ်၊ ငြိမ်းရဲ့ အလုပ်ဟာ ထမင်းစားဖို့ရယ်၊ နွားနို့ သောက်ဖို့ရယ်၊ ဆေးသောက်ဖို့ရယ်၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား ဟင်"

မရွေးသည် ငြိမ်းကိုကလေးတိုင်ပေါ် အသာအယာ တင်ပေးလေသည်။ ငြိမ်း၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးသည် အလိုက်သင့်ပင် ပါလာလေ၏။ ငြိမ်း၏ လက်များသည်ပင် ပျော့နွဲ့ လွန်းလှချေ၏ တကား။

.....

“ဘာရယ် ကိုကို၊ အိမ်ကိုတန်ဖိုးဖြတ်ပြီး အမ်းမယ် ဟုတ်လား၊ ဒီလိုလုပ်လို့ ကတော့ စိန်စန်တို့က အကြိုက်ပေါ့ ကိုကိုရယ်၊ အိမ်ဆိုတာ ဘယ်လောက် တန်တယ်၊ ဘယ်ရွှေ့တန်တယ်လို့ တန်ဖိုးဖြတ်လို့ လွယ်ပေမယ့် တကယ်

ရှောင်းကြည့်တော့ လွယ်လွယ်နဲ့ ရောင်းလို့ထွက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ မြင့်တို့က ဘယ်ကငွေနဲ့ အမ်းမှာလဲ”

ယနေ့ မိသားစုအားလုံး ကော်ဖီဝိုင်းမှာ ဆုံကြသည်။ ဆုံအောင်လည်း ဖေဖေက စီစဉ်စေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖေဖေက အိမ်ကိစ္စကို အားလုံး ရှေ့မှာ တိုင်ပင်လိုတန်ရှိသည်။ သည်ဝိုင်းမှာ ငြိမ်းတစ်ယောက်လည်း ပါလာရတော့ သည်။ ငြိမ်းက ဝိုင်းထဲ မဝင်ချင်ချင် အကြောင်းပြ ငြင်းသေးသည်။ သို့သော် ဖေဖေအတွက်က ငြိမ်း မပါ၍ မဖြစ်။ မိသားစုအားလုံး ပါရမည်။ နောက်ဆုံး လင်းလင်းကိုပါ အနားတွင် ရှိနေစေသည်။ ငြိမ်းမှာ ညက ကိုယ်ပူရိန် နည်းနည်း ရှိသဖြင့် မရွေးကို ငြိမ်းအနားမှာ နေစေသည်။ ကျန်သည့် အိမ်မှ အလုပ်သမားများကိုတော့ မေမေက ဝိုင်းထဲ အဝင်မခံပေ။

“အိမ်ထဲမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတချို့ကို ချရောင်းလို့ရမယ့် နေ့ ရောင်းလို့ရမယ့် ငွေရယ်”

“ဘယ်ကားကို ရောင်းမှာလဲ”

စိမ်း၏အသံ ဖြစ်လေသည်။

“သမီး အခုစီးနေတဲ့ကားပေါ့။ အစက ငြိမ်းအတွက် သွားနှင့် ရွှေအောင် ဝယ်ပေးထားခဲ့တာ။ စိမ်းတို့က ဘာနဲ့သွားသွား ရပါတယ် ။ စီးလို့လဲ ရတာပဲ။ ဒီကားရောင်းတာ သမီးငြိမ်းက သဘောတူတယ် မဟုတ်လား”

ငြိမ်းသည် စကားမဆိုဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာပင် ထိုင်နေလေသည်။

“အရင်တုန်းက ငြိမ်းအတွက် ဝယ်တယ် ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေရယ်။ ဒါပေမယ့် စိမ်းလဲ သမီးတစ်ယောက်ပါပဲ။ အခု သမီး သုံးနေ တာ ဖေဖေ သိသားနဲ့၊ သမီးသဘောကိုလဲ မေးသင့်ပါတယ်”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ စိမ်း၊ သမီးသဘောကို မေးရင်ကော ဘာထူး မှာမို့လဲ၊ ဖေဖေက ရောင်းဖို့လိုတယ်ဆိုရင် ရောင်းကြရမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ရှိသမျှပစ္စည်းတွေ ရောင်းချပြီး အမ်းဖို့ ဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကိုကို”

မေမေက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ယခုအချိန်အထိ ငြိမ်း က စကားတစ်ခွန်းမျှမဆိုသည့်အတွက် ဖေဖေက အားမရဟန်ဖြင့် ငြိမ်းကို ကြည့်နေသည့်။ စိမ်းသည် ငြိမ်းကို လုံးဝ မကြည့်ဘဲ မေမေကိုသာ အားကို ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ မေမေကလည်း ဖေဖေထံမှ စကားကို စောင့်မျှော် နေသည်။ လင်းလင်းကတော့ ဘာကိုမျှ စိတ်မဝင်စားဘဲ စားပွဲပေါ်မှ ကော်ဖီကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး စားသောက်နေလေသည်။ လင်းလင်း၏ ကော်ဖီပန်းကန် ချလိုက်သည့် တိတ်ဆိတ်သော အခန်းထဲမှာ ကျယ်လောင်စွာ မြည်သွားသည်။

“သမီး ငြိမ်း၊ သိပ်နေမကောင်းဘူးလား”

ဖေဖေက စကားဖြတ်၍ ငြိမ်းကို မေးသည်။

“ကိုယ်နည်းနည်း ပူတာပါပဲ”

မရွှေက ဝင်ပြောသည်။

“နေမကောင်းရင် အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေပါစေလား၊ မရွှေ အခန်းထဲကို ခေါ်သွားလိုက်ပါ။”

မေမေက ပြောလိုက်လေသည်။

“မသွားရဘူး၊ ဒီအချိန်မှာ သမီးလဲ အနားမှာ ရှိသင့်တယ်၊ သမီး နေနိုင်တယ် မဟုတ်လား၊”

ငြိမ်းသည် ဖေဖေကို မျက်ရည်ဝဲသောမျက်လုံးများနှင့် မော်ကြည့်မိ လေသည်။

“သမီး သမီး အိပ်ရာထဲမှာပဲ သွားနေပါ့မယ် ဖေဖေ”

“သမီး နေချင်နေပါ သမီးရယ်၊ မေမေက သမီး သိပ်နေမကောင်းဘူး လားလို့ပါ”

မေမေက ကမန်းကတန်း ဝင်ပြောလေသည်။ ဖေဖေကမူ စိမ်းတို့ မေမေတို့ကို သံသယမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်လေပြီ။ အထူးသဖြင့် စိမ်း။ သို့သော် စိမ်းက သူနှင့် ဘာမျှမပတ်သက်သလို ကြွေနေ့မပျက်ပင် ရှိနေသည်။

“မင်းတို့တစ္ဆေဟာ ဒီကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် မထားနိုင်ကြဘူးလား”

“အို၊ သမီး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ ဖေဖေတို့က ဆွေးနွေးလက်စ ကိစ္စကို ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးကြပါ၊ သမီး နည်းနည်းလေး နေမကောင်းလို့ပါ”

စိမ်းသည် စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် စားပွဲပေါ်မှ မုန့်တစ်ချပ်ကို ယူစားနေ လေသည်။ ဖေဖေသည် ကျေနပ်ဟန် မတူသော်လည်း မေမေဘက်ကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။

အပိုင်း-၆

“ကိုယ်က ဒီလို လုပ်ချင်တယ်၊ မမစိန် နားပူနားဆာ လုပ်နေတာကို အိမ်ကို လွှတ်မလွှတ်ဘူး မင်းတို့ရှေ့မှာပဲ ပြောရဦးမယ်၊ ဒီအိမ်ဟာ ကိုယ့်နဲ့ ရှိန်ရှိန်တို့ရဲ့ အိမ် သူ့အပေါ် ပျက်ကွက်ခဲ့တာတွေ အများကြီး၊ သူ မခွဲနိုင် မခွာရက်ခင်တွယ်ခဲ့တဲ့ အိမ်ကြီး သူတစ်ပါးလက်ထဲ အရောက်မခံ နိုင်ဘူး၊ ဒီခြံဝင်းထဲမှာကျူး ကျော်နေတဲ့ အိမ်တွေကစွဲ အားလုံးနဲ့ ပြီးပြတ်အောင် လုပ်ပြီး ငါ သက်သက်ဆုံး နေသွားမယ်”

‘ဒါပေမယ့် ကိုကို’

မေမေက စကားပြောရန် အားယူသော်လည်း မေမေ့အသံတွေက တုန်နေသည်။
စိမ်းကတော့ စိတ်ပျက်စပြုနေပေပြီ။

“တစ်ခါတည်းနဲ့ တန်ရာတန်ဖိုး အမ်းလိုက် ဆိုတာကတော့ မမြန်လွန်းဘူးလား ကိုကိုရယ်”

“ကိုယ် ပြောပြီးပါပကော၊ စိန်စိန် နားပူတာကို မခံနိုင်တော့ဘူးလို့ ”

“စိန်စိန်က အရင်တစ်ခါ အိမ်ကိုလာပြီး နောက်တစ်ခါမလာတော့ဘူး ။ မဟုတ်လား”

“ရှုံးကို ဖုန်းဆက်နေတယ်လေး ကိုလတ် ပြန်ရောက်ဖို့ ရက်က ၊ နီးလာပြီတဲ့၊ ကိုလတ် ပါလာမယ့် ပစ္စည်းတွေနဲ့ ကားရွေးဖို့ လိုတယ်တဲ့ ”

“ဒါ အန်တီစိန်က သပ်သပ် အကျပ်ကိုင်တာပါ၊ ကိုလတ်က အဲကားကို စီးမှာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ရောင်းမှာတဲ့ သူနဂိုကားအဟောင်းပဲ စီးမှာ တဲ့၊ ကားကိုလဲ ဝယ်မယ့်လူကို စပ်ပြီး စရငွေနဲ့ ရွေးယူဖို့ စာရေးလိုက်ပြီ ”

မေမေကလွဲလျှင် အားလုံးကပင် စိမ်းကို ကြည့်လိုက်မိလေသည် ။

သမီးကို ဘယ်သူကပြောလဲ”

“ကိုလတ်ဆီက စာလာတယ်လေ”

ပိုမို အံ့ဩရသည့်က ငြိမ်းသာ ဖြစ်ပါလေ၏။ ကိုလတ် သွားနေသည့် ငါးနှစ်အတွင်း
မေမေတို့ စိမ်းတို့က ကိုလတ်အကြောင်း သတိတရ ပြောသံ တစ်ခါမျှ မကြားခဲ့ရ။
ကိုလတ်ကို ရန်သူ ဘက်တော်သားတစ်ယောက် သဖွယ်သာ အစဉ်
သဘောထားခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ကိုလတ်သည် ဘာမျှ မဆိုင်ဘဲ အမွေဝင်ယူသူဟုပင်
စွပ်စွဲခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုတော့လည်း ကိုလတ်နှင့် စာချင်းအဆက်အသွယ်ရှိသည်တဲ့။ ငြိမ်းသည်ပင်
ပထမ နှစ်နှစ်လောက်ကသာ စာရေးဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတော့ ပိုစကဒ်
လေးများသာ ပို့ဖြစ်၍ စာမရေးဖြစ်တော့။ ကိုလတ်ဆီကတော့ ငြိမ်း၏
ကျန်းမာရေးကို မေးမြန်းသောစာတွေ ရောက်လာပါရဲ့။ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ
စာအုပ်တွေလဲ ပို့ပေးခဲ့သည်။ သို့သော် လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်အတွင်းကတော့ စာတွေ
အလာကျသွားခဲ့သည်။ ပြန်ရောက်ခါနီးလို့ပဲ ထင်ပါရဲ့ဟု ငြိမ်း စိတ်က
အောက်မေ့ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးအခေါက်စာထဲမှာ ငြိမ်းအတွက် သက်သက်သာသာ နားနေလို့ရတဲ့
ကုလားထိုင်တစ်လုံး ဝယ်ခဲ့မည်ဟု ရေးခဲ့တာ အမှတ်ရနေသည်။ ယခုတော့ စိမ်းဆီ
စာရေးသည်ဆိုပါလား။

ဖေဖေသည် ခေတ္တမျှတော့ ဝိုင်သွားလေသည်။

“အေးလေ၊ သူ့ အကျပ်ကိုင်နေမှန်းတော့ ဖေဖေ သိပါတယ်၊ အကောင်း
ဆုံးကတော့ ကိုလတ်ကို စောင့်ဖို့ပဲ၊ ဒီကြားထဲ အောင့်အည်း
သည်းခံနေရတော့မှာပဲ၊ ဒီကောင် ကိုလတ် ငါ့ဆီတောင် စာတစ်စောင်တလေ
မရေးဘူး ခွေးမသား”

ဖေဖေသည် ကိုလတ်သတင်း ကြားရသည့်အတွက် အားတက်သွား ဟန်
ရှိလေသည်။ ဖေဖေက ကိုလတ်ကို သူ့သားအရင်းလို့ပင် ချစ်သည်မှာ
ယုံမှားစရာမရှိ။ ငြိမ်းကတော့ ကိုလတ်အပေါ် ထားရှိသော မေမေတို့ စိမ်းတို့၏
မမှန်ကန်သော စိတ်ထားတွေအတွက် ရင်လေးမိသည်။ သို့သော် ငြိမ်းကို ဘာမျှ
ဝင်မပြောဖို့ စိမ်းက အတိအလင်း သတိပေးခဲ့သည်လေ။

ဖေဖေသည် ထုံးစံအတိုင်း လက်မှ နာရီကို မြှောက်ကြည့်ကာ ထလေသည်။
မေမေနှင့် စိမ်းသည် ယခုမှ စိတ်သက်သာရာရသွား တစ်ယောက်မျက်နှာကို
တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

“ဪ ခါနဲ့ မရွှေ၊ ဒေါက်တာဆန်းထူးလွှာရင် ငြိမ်းအခြေအနေ သေသေချာချာ
ပြောပြနော်၊ မြင့်လဲ အနားမှာ နေလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

မရွှေနှင့် မေမေက သက်လက်စွာ ဖြေလိုက်ကြသည်။ ဖေဖေသည် အပြင် ပြန်ထွက်ရန် ပြင်ဆင်လေ့ပြီ။ ဖေဖေ အိမ်ရှေ့ရောက်သည့်နှင့် ဦးလေးချစ်သည် ကားကို အဆင်သင့်စက်နှုန်းကာ အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်သို့ရောက်နေချေပြီ။ တကယ်တော့လည်း ဖေဖေသည် အိမ်ကြီးကိုသာမက သည့်အခြေအရံတွေ၊ သည့်စည်းစိမ်တွေကိုပါ စွန့်လွှတ်နိုင်ဟန် မတူပါပေ။ သူဇနီးနှင့် အတူနေခဲ့သော မင်္ဂလာအိမ်တော်ကြီးမှာ နောက်ထပ် ဇနီးမယား သမီး သား အသစ်တွေနှင့် အသက်ထက်ဆုံး နေသွားလို့သော ဖေဖေဆန္ဒကို သွားလေသူ ဒေါ်ကြည်ကြည်ရှိန်သည် ရောက်ရာဘဝမှ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လားဟု စဉ်းစားစရာပင် ဖြစ်လေတော့၏။

စိမ်းနှင့် မေမေတို့သည် အခန်းထဲမှ ဦးစွာ ထွက်သွားကြလေသည်။ ငြိမ်းသည် နေရာမှာပင် ထိုင်နေဆဲ ဖြစ်၏။ လင်းလင်းသည် နောက်ဆုံး ကျန်ရှိသော မုန့်တစ်ချပ်ကို ဆွဲကာ အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်သွားပြီး ဖေဖေကို လက်ဝှေ့ယမ်း နှုတ်ဆက်နေလေသည်။

“မရွှေ”

ငြိမ်းက ယခုအချိန်အထိ ထူးခြားစွာ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေဆဲဖြစ်သော မရွှေကို ခေါ်လိုက်သည်။ မရွှေက ငြိမ်း၏ ပခုံးစွန်းများကို ယုယစွာ ဆုပ်ကိုင် လိုက်သည်။

“ငြိမ်းကို နွားနို့ပူပူလေး မသောက်ခိုင်းတော့ဘူးလား မရွှေရယ်”

“ငြိမ်း ၊

အသံက တိုးတိတ်ညင်သာသော်လည်း ပြတ်တောင်း၏ငြိမ်းမော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ရှုန်းစို တောက်ပသော်လည်း တင်းမာပြတ်သားဟန်ရှိသော မျက်ဝန်းအစုံကို မြင်ရလေသည်။ ထိုမျက်ဝန်းအစုံသည် ရန်လို မှန်းထား ခြင်းလည်း မရှိ၊ ချစ်ခင်ကြင်နာခြင်းလည်း မရှိ၊ ထူးခြား တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ငြိမ်းကို စိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။

“ပြော မမမိ”

မမမိသည် ဖြူသွယ်သော ခန္ဓာကိုယ်လေးကို စကားပင် ပင်စည် မှီထားလေသည်။ လက်တစ်ဖက်က စကားပင်ကိုင်း တစ်ကိုင်းကို လမ်း ထားသည်။ လက်တစ်ဖက်က သားရေအိတ်ကို ကိုင်ရင်း ပေါင်တန်ပေါ်မှာ ခပ်လျော့လျော့တင်ထားသည်။ မမမိ ရောက်တာဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ မသိ။ သို့မဟုတ် ငြိမ်းတစ်ယောက်လည်း မည်မျှကြာအောင် ငေးမှိုင်နေမှန်းမသိလိုက်။

ခေါ်သံကြားမှ သတိရလျက် သစ်ရွက်တွေဆီမှ မျက်နှာလွဲမိခြင်း ဖြစ်သည်။ မမမိသည် ပြုံးလည်း မပြုံး၊ ရယ်လည်း မရွယ်သော မျက်နှာဖြင့် ငြိမ်းကို ကြည့်နေဆဲပင်ဖြစ်လေသည်။ သွေးချင်းနီးသော်လည်း မမမိကို ပြုံးပြဖို့ ကြိုးစားလိုက်ရသည်။ တကယ် တော့လည်း ငြိမ်း ပြုံးသည်ဖြစ်စေ၊ မည်သည့်ဖြစ်စေ မထူးလှပါဘူး။ ငြိမ်းရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်အားလုံးဟာလဲ အရာမရောက်လှပါဘူး။ မမမိကကော ငြိမ်းကို အသိအမှတ်ပြုမတဲ့လား။ သို့သော် သည်အိမ်သားတွေထဲမှာ မမမိ စကားပြောတာဆိုလို့ ဖေဖေရယ်၊ ငြိမ်းရယ်ပဲ ရှိသည်လေ။

“မမမိ ရောက်နေတော့ ကြာပလားဟင်၊ ငြိမ်း ငေးနေတာနဲ့ သတိ မထားမိဘူး၊ ကားသံလဲ မကြားမိပါလား ၊”

“မကြာသေးပါဘူးလေ၊ ဒီခြံထဲကို မဝင်တော့ဘူးလို့ပဲ၊ ငြိမ်းကို တွေ့လို့ ဝင်လာတာ၊ ကားနဲ့ လာတာလဲ မဟုတ်ဘူးလေ၊ မိမိခင်ဇော်က စိမ်းမြဇော် လို့ ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီးတော့လဲ လျှောက်မသွားနိုင်ပါဘူး၊ သူ့ဌေး သမီးလဲ မဟုတ်၊ အရွာရှိကြီးရဲ့ သမီးလဲ မဟုတ်ဘူးလေ၊ သွားလေသူ လင်ပစ်မ ကြည်ကြည်ရှိန်ရဲ့ သမီး၊ မုဆိုးမ ကြည်ကြည်စိန်ရဲ့ သမီး ”

မမမိထံမှ ထိုသို့သော ထွေလုံး ငေါလုံးများကို ကြားရစမြဲ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် သည်တစ်ခါ ကြားရသည်ကို ရင်ထဲမှာ ပို၍ နာကျင်မိ သည်။ မမမိ အသံတွေကလည်း ပို၍ မာကျော အက်ကွဲနေသလိုပါပဲ။ ပြောပေတော့ မမမိရယ်။

“ငြိမ်းက ငြိမ်းကတော့ ဘယ်သူ့သမီးမှ မဟုတ်ပါဘူး မမမိရယ်၊ လူတွေအားလုံးကို ဒုက္ခပေးဖို့ ရောက်လာတဲ့ ဒုက္ခတစ်ယောက်ပါပဲ”

အောင့်အည်းထားသည့် ကြားမှပင် ငြိမ်း နှုတ်ဖျားမှ စကားတွေ အန်ထွက်သွားသည်။ သည်လိုပြောလို့ ငြိမ်းကို ခွင့်လွှတ်ကာ သနားစေချင် ၍လည်း မဟုတ်ပေ။

မမမိသည် စကားပင့်ကို မှီထားရာမှ ဆွဲလိုက်သည်။ လက်ထဲ ပါလာသော စကားပန်းတစ်ပွင့်ကိုလည်း ဆုပ်ချေပြီး မြေကြီးပေါ် ပစ်ချသည်။

“အင်းလေ၊ ဆော့ရီးပဲ ငြိမ်း၊ ဒီစကားတွေကို ငြိမ်းကိုပြောလိုက် ဘူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူ့ကို ပြောလိုမှလဲ မထူးပါဘူးလေ၊ အနုတိ ကတော့ မှာလိုက်ပါရဲ့၊ ဘာစကားတွေကိုမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး လျှောက်ပြောနေနေတဲ့ အိမ်လခတွေ တောင်းပြီး ပြန်လာခဲ့တဲ့ မမမိအလုပ်က မည်းတော့ကြီး ပေးကမ်းစန့်ကြဲထားတဲ့ မသဏာရေစာ အိမ်ခန့် မြေခန့်လေး တွေကို ကောက်သင်းကောက်သလို လိုက်ကောက်ပြီး ပြန်ဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ချိန်တုန်းက ဗာမိနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေခဲ့ရတဲ့ အိမ်ကြီးမဟာကို အရိပ် ကလေးပဲမြင်ရ မြင်ရ ကြည့်ချင်မြင်ချင် လွမ်းချင်သေးလို့”

ငြိမ်းသည် သူထိုင်နေရာ သစ်သားခုံတန်းလေးမှ လက်ရမ်းကို ခပ်တင်းတင်းလေး ဆုပ်ထားမိလေသည်။

“အိမ်ထဲ ဝင်ပါဦးလား မမမိရယ်၊ ဖေဖေလဲ ရှိနေပါတယ်၊ ပြီးတော့ မေမေတို့လဲ မရှိပါဘူး၊ သူတို့ မရှိခိုက် ဝင်ခိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအိမ်ဟာ မမမိရဲ့ အိမ်ပါပဲ၊ ငြိမ်းတို့က ငြိမ်းတို့က...”

ထမင်းစားရန် အိမ်ထဲဝင်သွားခဲ့သော မရွှေသည် ငြိမ်းရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လေး လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ မမမိ၏ မျက်လုံး များကတော့ တင်းမာနေဆဲပင် ရှိသေး၏။ အသံကတော့ အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းသွားလေသည်။

“အင်းလေ၊ ဒီလိုနေမျိုးမှာတော့ သူတို့ မရှိတန်ကောင်းဘူးဆိုတာ သိပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဒက်ဒီလဲ ရှိနေလိမ့်မယ် မထင်ဘူး၊ ဒက်ဒီက သမီးကို တွေ့ဖို့ စောင့်နေတာတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးလေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထဲဝင်ပါဦး မမမိရယ်”

မရွှေက အနားသို့ ရောက်လာလေသည်။ ထိုအခါမှ မမမိကလည်း ငြိမ်း၏ ခြေထောက်များဆီသို့ မျက်စိရောက်သွားသည်။ မရွှေသည် ငြိမ်းကို တွဲထူကာ ချိုင်းထောက်များ တပ်ဆင်ပေးလေသည်။

“ငြိမ်းကော ဘယ်လိုနေလဲ၊ ခြေထောက်တွေက သက်သာမလာဘူး လားဟင်”

“မတူးခြားပါဘူး မမမိရယ်၊ လုံးဝ လဲမသွားတာဘဲ တော်သေးရဲ့လို့ အောက်မေ့နေရတာပါ။ ခုလို မေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမမိရယ်”

မမမိ၏ မျက်လုံးများတွင် အကြင်နာရိပ်များ ယှက်သန်းကာ ပျော့ပျောင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ငြိမ်းတွင် ကရုဏာတရားကို တောင်းခံရယူနိုင်ဖို့အတွက် ကိုယ်လက်အင်္ဂါ မသန်စွမ်းသည့်ဘဝကို ရရှိထားလေသလားဟုပင် အားငယ်စွာ တွေးမိရလေသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် မမမိဟာ ငြိမ်းတို့ရဲ့ အစ်မကြီးပါပဲ။ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော မမမိ၏အလှ သည် မာနရောင်တွေ၊ ဒေါသရောင်တွေ၊ သံသယအခိုးအငွေ့တွေ လွှမ်းမိုးထားခြင်း မခံရဘူးဆိုလျှင် သည့်ထက်ပိုပြီး နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းမည်မှာ အမှန်။ မမမိသည် စိမ်းထက် ငါးနှစ်ကြီးသည်။ ကုလတ်ထက် သုံးနှစ်ငယ်သည်။ ငြိမ်းထက်ဆိုလျှင် ခုနစ်နှစ်ကြီးသည်ပေါ့။ ငြိမ်းတို့ကိုသာ မိခင်တစ်ယောက် တည်းက မွေးခဲ့မည်ဆိုလျှင် အလွန်ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းသော မိသားစု အသိုက်အမြုံကြီးတစ်ခု ဖြစ်မည်ပင်။ ယခုတော့လည်း သွေးသား ထက် နေ့ဥစ္စာကိုသာ ဦးစားပေးပြီး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ညှုစုနေ ကြရသည်။ ဝမ်းနည်းစရာ သိပ်ကောင်းတာပဲ။

“ငြိမ်းကော လိုက်ခဲ့ဦးမလား”

“သွားနှင့်ပါ မမမိ ၊”

မမမိသည် နောက်မှ အမှတ်တမဲ့ကြည့်လျှင် စိမ်းနှင့် အတော်တူသည်။ အဖေတူသမီးတွေပဲလေ။ မမမိနှင့် စိမ်းသည်အရပ် အမြင့် မျက်နှာကျပ်ချင်း ဆင်လေသည်။ မမမိက အသားဖြူသည်။ စိမ်းကညို သည်။ မမမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်က ပို၍ နွဲ့နွေးသည်။ စိမ်းက ကိုယ်ထည် တောင့်တင်း မာကျောသည်။

မမမိသည် သူ့အိမ်ကို ကောင်းစွာသိသူဖြစ်၍ ဖေဖေရှိရာ ထမင်းစားခန်းသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်သွားလေသည်။

“ငြိမ်းကို အိမျှထလိုက်ပို့ပါ မရွှေ”

“ သူတို့ဆီကိုလား ၊”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သိတယ် မဟုတ်လား ငြိမ်းနေတဲ့ အိမ်နဲ့ ကပ်နေတဲ့ အိမ်ဆောင်ပေါက်ကြီးဘေးလမ်းကလေး ရော ”

မရွှေက မသိမသာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မရွှေငြိမ်းကို အသာတွဲလျှောက်ရင်း တိုးတိုးခေါ်သည်။

“ဘာလဲ မရွှေ”

“ငြိမ်း သူတို့ပြောတာတွေ နားထောင်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေဦးမယ်ကွယ် ”

“ဒါပေမယ့် မရွှေရယ် ငြိမ်း နားမထောင်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ ငြိမ်း သိပ် တယ် မမိကိုလို့ ချစ်တယ်၊ ကိုယ်ချင်းစာတယ် သူ့အပေါ် အားနာတယ် သူကသမီးအကြီးဆုံးပဲ၊ တကယ်တော့ သူဟာ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ စွန့်ခွာမှုကိုခံနေရတာပဲ၊ ခုတော့ အနုတ်စိန်ရဲ့ လောင်းရိပ်အောက်မှာ ရောက်နေတယ် သူ့ဘာတွေပြောလဲ ငြိမ်း နားတောင်းချင်တယ်၊ ငြိမ်းမှာ ဘာမှ ဝင်ပြောခွင့် မရှိပေမယ့် နားထောင်ခွင့်တော့ ရှိတယ် မဟုတ်လား မရွှေရယ် ”

“ငြိမ်း သဘောပါ ၊ငြိမ်း စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ ပြောတာ”

“မထူးပါဘူး မရွှေရယ်၊ ဒါတွေ အားလုံးကို ပွဲကြည့်နေရသလိုပဲ အောက်မေ့ပါ့မယ်”

ငြိမ်းကို မရွှေက အိမ်ဘေး စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း ပို့ပေးလေသည်။ ငြိမ်း ထိုင်နေကျ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ တင်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ငြိမ်းဘေးမှာပင် ထိုင်ကာ စာတစ်အုပ်ကို ဖတ်နေလေသည်။

ထမင်းစားခန်းထဲမှာတော့ မခင်ကြည်၏အသံကို ရွန်းရွန်းဝေအောင် ကြားနေရသည်။

“အိမ်ကို ဘာလို့မလာလဲ သမီးရယ်၊ မခင်ကြည်တို့ ရှိပါသေးတယ်။ မကြာ မကြာ လာခဲ့ပါ၊ မိမိကိုတွေ့တော့ ရှိန်ရှိန်ကို အလွမ်းပြောရတယ်၊ ကိုလတ်ကလဲ မရှိတော့ ရင်ထဲမှာ ဟာနေတာပဲကွယ်၊ မခင်ကြည်ကတော့ ဒီအိမ်မှာ ဥစ္စာစောင့် ဖြစ်နေပါပြီ”

မခင်ကြည်၏ အသံကိုကြားတော့ မရွှေကပါ မနေနိုင်ဘဲ မဲ့လိုက်မိ လေသည်။ ငြိမ်းကတော့ မလှုပ်မယှက် နားစိုက်လျက်သာ ရှိသည်။

“မခင်ကြည် သမီးစားဖို့ တစ်ခုခုလုပ်ပါ”

ဖေဖေ အသံကို ကြားရသည်။ ဖေဖေက မခင်ကြည်ကို အနားမှာ ကြာရှည်
ရှိနေစေချင်ဟန် မတူပေ။

“နေပါစေ ဒက်ဒီ၊ သမီး မဆာပါဘူး၊ အိမ်က စားလာခဲ့ပြီးပြီ”

“စိန်စိန်က သမီးကို လိုလေသွေးမရှိ ကျွေးမွေးနိုင်တယ်ဆိုတာ ဒက်ဒီ ယုံပါတယ်
သမီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒက်ဒီအိမ်ကို ရောက်တဲ့အခိုက် ဒက်ဒီ တတ်နိုင်သမျှ
ကျွေးတာကို စားသွားပါဦး၊ ဒက်ဒီက လူဆိုးကြီး၊ သမီးမာမိကို
စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်တဲ့ လူကြီးဆိုတာတွေကို ခဏ မေ့ထားလိုက်ပါဦး”

မခင်ကြည်၏ ရှုပ်တိုက် ထွက်သွားသံကို ကြားရလေသည်။ မမမိဆီမှ
မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရချေ။

“အခု အမီး အလုပ်လုပ်တာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်၊ ဒီတစ်ပတ်ပရိုမိုးရှင်းထဲမှာ သမီးပါတယ်”

မမမိက စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ကဆင်း၍ ငွေစာရင်းမှာ -
အလုပ်သွင်းပေးထားသည်။ ငြိမ်းတို့ ရန်ကုန်ရောက်လာပြီး မကြာမီမှာပင် မမမိကို
အနုတ်စိန်က လာခေါ်သွားလေသည်။ မမမိသည် ခင်ကြည်၏ ရင်ခွင်ထဲမှနေ၍
ငြိမ်းတို့တစ်ယောက် ပြုကြောင့် ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံး များနှင့် ကြည့်နေခဲ့သည်ကို
ငြိမ်း အမှတ်ရနေသည်။ ကိုလတ်က ငြိမ်းတို့၌ အတူကစားသောလည်း မမမိက
မခင်ကြည်အနားမှ မခွာပေ။

တောကွင်ပြောင်စူးရှသော၊ ဝန်တိုသော မမမိ၏ မျက်လုံးနက်နက်လေးများကို ငြိမ်း
မမေ့နိုင်ပေ။ အနုတ်စိန် လာခေါ်သည့်နေ့က ထိုသို့သော မျက်လုံးများဖြင့်ပင်
ငြိမ်းတို့ကို ကြည့်သွားသည်ကိုလည်း အမှတ်တရ ရှိနေသည်။ မေမေက မမမိကို
ကြင်နာယုယဟန်ပြုသော်လည်း မမမိက ယုံကြည်ချစ်ခင်ဟန်ကို မပြပေ။
ကိုလတ်ကတော့ ငြိမ်းတို့ ရောက်လာသည်ကို အလွန်ပျော်ရွှင်နိုင် ရလေသည်။
ထို့ကြောင့် အနုတ်စိန်နက်ကိုလည်း ပြန်လိုက်မသွားပေ။ ကိုလတ်သည်
သူကလွန်သော စိမ်းထက် ပျော့တိပျော့ဖတ်နှင့် အလွန်အားငယ် လေသော
ငြိမ်းကို ပို၍ ချစ်လေသည်။

ထို့စဉ်တုန်းကတော့ ငြိမ်း လမ်းလျှောက်နိုင်သေးသည်။ စိမ်းနှင့် ငြိမ်းသည်
ကိုလတ်တို့မမမိတို့နေသောကျောင်းတွင် မနေပေ။ ကျောင်းတက်သည့်အခါတိုင်း

ကိုလတ်နှင့် အတူမလွှဲက်ရသဖြင့် ငြိမ်း စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရသည်။နောက်တော့လည်း ကိုလတ်သည် အနုတ်စိန်၏ ကျောက်ကုန်းအိမ်သို့လိုက်သွားခဲ့ရလေသည်။

“သမီး၊ သမီး သုံးလို့စွဲလို့ လောက်တယ် မဟုတ်လား”

ဖေဖေအသံသည် အနည်းငယ် တုန်ယင်နေလေသည်။ ဖေဖေက မမမီ တို့ကို ငွေကြေးအားဖြင့် မထောက်ပံ့နိုင်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ထိုအတွက် ဖေဖေ မျက်နှာပူရဟန်ရှိလေသည်။ဖေဖေမှာလခ ထောင်ကျော်ရသော်လည်း ငြိမ်းတို့ အိမ်စရိတ်နှင့်ပင် စေ့ငံနိုင်သည် မဟုတ်ချေ။ မမမီ မိခင် ချန်ထားရစ်သော ပစ္စည်းများကိုပင် တစ်ရစ်ပြီး တစ်ရစ် ချွေရောင်းခဲ့ သည် မဟုတ်ပါလား။ မမမီတက်က တွေးတော့လည်း အသည်းနာစရာပင်။

"လောက်အောင် သုံးပါတယ် ဒက်ဒီ၊ ဒီကရတဲ့ အိမ်လခတွေကိုတောင် သမီး စုထားသေးတယ်၊ ဒက်ဒီလိုရင် ပြောလေ၊ ဒက်ဒီမှာ သမီး လူမမာတစ်ယောက်ရယ်၊ အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ သားတစ်ယောက်ရယ်၊ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်နေတဲ့ သမီးကြီးတစ်ယောက်ရယ် တာဝန်တွေ အများကြီး ပိုနေတယ် မဟုတ်လား၊ သမီး တက်နိုင်ရင် ပြန်ထောက်ပံ့..."

'တော်ပါတော့ သမီး၊ သမီးဟာ အခက ဒီလို စကားမျိုးတွေ မပြော တတ်ပါဘူးကွယ်၊ သမီးဟာ သမီး မာမီလို အင်မတန် အေးချမ်းသိမ်မွေ့တဲ့ ၊ သမီးပါ ၊'

“ဒါပေမယ့် ဒက်ဒီ...

မမမီ၏ တုန်လှုပ်သောအသံကို ကြားရသည်။မခင်ကြည်သည် စားစရာ တစ်စုံတစ်ရာလာပို့ပြီး ပြန်ထွက်သွားဟန် တူလေသည်။

“ဒါပေမယ့် ဒက်ဒီ၊ မာမီဟာ အေးချမ်းသိမ်မွေ့လွန်းလို့ပဲ ဒုက္ခရောက် ခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား”

“ဒါတွေ သမီးပြောဖို့ မလိုဘူး၊ ဒက်ဒီလဲ ပြောဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ မိန်းမ တစ်ယောက်ဟာ အေးချမ်းသိမ်မွေ့တိုင်းလဲ သူ့ကို အိမ်ထောင်ရေးမှာ ခြောက်ပစ်ကင်း သဲလဲစင်တယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး သမီး၊ တခြား တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှုတွေ၊ ကိုယ်ကျိုးမွဲခွန်နှင့်မှုတွေ၊ စည်းစိမ်ချမ်း တွယ်တာ တာတွေ ရှိချင် ရှိနေမှာပေါ့၊ ဒါတွေ ဒက်ဒီ မပြော တာတွေကို မပြောကြရင် ကောင်းမယ် သမီးရယ်’

“သမီးကလဲ ဖြစ်ပြီးတာတွေ မပြောချင်ပါဘူး ဒက်ဒီ၊ ဒါပေမယ့်
ဖြစ်နေတာတွေက...”

“အားလုံးဟာ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်လို့ ဖြစ်တယ်လို့သာ သဘောထား လိုက် သမီး၊
ဒီလိုပြောလို့ ဒက်ဒီ မတရားဘူးလို့ သမီးက ထင်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီး တစ်နေ့ကျရင်
သမီးတို့ ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်အောင် ဒက်ဒီ ဖန်တီ ပေးပါမယ်၊ စိန်စိန်ကိုလဲ
ဒက်ဒီ ပြောပြီးပါပြီ၊ ရှိသမျှ ပစ္စည်း ဥစ္စာ အားလုံးဟာ သားသမီးတွေ အည်အမျှ
ရစေရမယ်၊ သမီးတို့ မရစေချင်တဲ့ တင်အေးမြင်လဲ မရစေဘူး၊ ဒက်ဒီလဲ မယူဘူး၊
ဒါပေမယ့် သမီးရယ် ဒက်ဒီကိုတော့ အကျပ်မကိုင်စေချင်ဘူး”

“သားအဖတတွေ တွေတိုင်း ဒီအိမ်အကြောင်း၊ ပစ္စည်းတွေအကြောင်း
ပြောရတာလဲ သမီး ပြီးငွေလှပြီ ဒက်ဒီ၊ ဒါကြောင့် ဘာမှ မပြောတော့ဘူး လို့တောင်
ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ၊ ဒါပေမယ့် ခုဆို အန်တီနီမှာလဲ ငွေလိုနေတာ အမှန်ပဲ ဒက်ဒီ၊
သူ့ယောက်ျား ဆုံးသွားတော့ နည်းနည်းပါး ကျန်ခဲ့တာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့်
အကြွေးတွေ ဆပ်နေရတာ ဒက်ဒီတို့ မသိဘူး၊ ကိုလတ်ကိုလဲ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့
မသိစေပဲ ဒါကိုကျတော့ အန်တီနီက ဒက်ဒီကိုလဲ မသိစေချင်ဘူးတဲ့၊ သမီး
ဘယ်လောက် စိတ်ညစ်ရတယ် ဆိုတာ ဒက်ဒီ မသိ...”

မမမီ ငိုလေပြီတည်း။ မရွှေရော ငြိမ်းပါ ကြားရသည့်စကား အတွက်
အံ့အားသင့်နေကြလေသည်။

အပိုင်း-၇

မရွေ့သည့် အကင်းပါးစွာပင် ငြိမ်း၏ ကုလားထိုင်ကို အိမ် ငြိတွန်းသွားလေသည်။
ဖေဖေနှင့် မမမိတို့ ပြန်ထွက်လာချိန်မှာ - အိမ်ရှေ့တံခါးနားသို့
ရောက်နေလေသည်။

ဖေဖေက ငြိမ်းကို မြင်တော့ မမမိကို ငြိမ်းအကြောင်း ပြောသည်။

“ငြိမ်းဟာ ခုတစ်လော ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းဘူး သမီး သမီးတို့
ကိုလတ်တို့အတွက်လဲ အမြဲပဲ ပူပန်နေရှာတာ”

မမမိသည် ငြိမ်းအပါးသို့ တိုးလာလေသည်။ မမမိသည် သူ့အဖေနှင့် ပြေလည်စွာ
စကားပြောလာရလို့ပဲလားမသိ။ အလာတုန်းကလို့ မျက်နှာထား တင်းမာခြင်း
မရှိတော့။ သည်အတွက် ငြိမ်းဝမ်းသာရသည်။ ပြီးတော့ မမမိ သည် ငြိမ်းအပေါ်
အများတကာထက် ပျော်ပျောင်းသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

“မမမိ ပြန်တော့မယ် ငြိမ်း၊ ငြိမ်းလဲ ငြိမ်းရဲ့ ကိုလတ် ပြန်လာရင်
နေကောင်းလာမှာပေါ့ကွယ်”

ငြိမ်းရဲ့ ကိုလတ်တဲ့။ သည်စကား တစ်ခွန်းတည်းနှင့်ပင် ငြိမ်းများစွာ
ကျေနပ်သွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“သမီး၊ ဖေဖေ မိမိကို လိုက်ပို့လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

ဖေဖေသည် မမမိကို ကားပေါ်တက်စေပြီး ကားကို ကိုယ်တိုင် စက်နှိုးမောင်း သည်။
ယနေ့ ရုံးပိတ်ရက်မို့ ဦးလေးချစ်ကို အနားပေးထားလေသည်။
ထွက်သွားသောအခါ မမမိက ငြိမ်းကို လက်ငှေ့ယမ်း၍ နှုတ်ဆက် ငြိမ်းကလည်း
သို့လက်ကလေးကို မြှောက်၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။

ကားပေါ်တွင် ပြီးရှင်ကျေနပ်စွာ ပါးသွားသော မမမီ၏ မျက်နှာ ရွန်းလက်
တောက်ပနေလေသည်။ အဘယ်မည်သော မိဘ၏ နွေးထွေးသော မေတ္တာရိပ်သည်
မပျော်ရွှင်ဘဲ နေပါမည်နည်း။

'လူတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နားလည်ခွင့်လွှတ်တတ် ကြရင်
ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲနော် မရွှေ'

'ဒါပေါ့ကွယ်၊ ကဲငြိမ်းရေ'

'ဘာလဲ မရွှေ၊ ငြိမ်းကို နွားနို့သောက်ဖို့ အချိန်တန်ပြီလို့ ပြောတော့ မလို့
မဟုတ်လား'

ငြိမ်းနှင့် မရွှေသည် ထူးထူးခြားခြား ပြိုင်တူ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

.....

ဒေါက်တာဆန်ထူး ရောက်လာချိန်မှာ ငြိမ်းသည် အိပ်ရာပေါ်မှာ မှိန်းနေဆဲပင်
ရှိသေးသည်။ ညက ရင်ကျပ်၍ ကော်တော်လေး အနေဆိုးခဲ့သည်။

ဖေဖေနှင့်တကွ တစ်အိမ်လုံးပျာယာခက်သွားသည်။ ဒေါက်တာ ဆန်းထူးဆို
ဖုန်းဆက်သော်လည်း အိမ်မှာ မရှိချေ။ အခြားဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို ချက်ချင်း
ခေါ်သည်။ ဆေးရုံသွားရန်ကိုတော့ ငြိမ်း အကြောက်အကန်
ငြင်းဆန်နေလေသည်။

ဆရာဝန်ရောက်လာပြီး ဆေးထိုး ဆေးတိုက်၍ အနည်းငယ် သက်သာသွားသည်။
သို့သော် ရင်ထဲမှာတော့ လိုက်၍ မောနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ညက မေမေသည်
တစ်ညလုံး မအိပ်ချေ။ မေမေနှင့် ခိမ်းတို့ မျက်နှာတွင်လည်း
ထိတ်လန့်စိုးရိမ်ဟန်ကို မြင်သည်။ ငြိမ်းသာ ကွယ်လွန်သွားလျှင်..."

ငြိမ်းအပေါ်တွင် တကယ် ကြင်နာ သနားလေသလား။ ငြိမ်း မရှိ ဘူးဆိုလျှင်
မည့်သို့သော အကျိုးစီးပွားတွေ လျော့ပါး ဆွံ့ရှုံးသွားနိုင်သည်ကို တွေး၍
စိုးရိမ်ထိတ်လန့်လေသလား။ ဘုရားမှပင် သနင်ပေလိမ့်မည်။

ငြိမ်း ကိုယ်တိုင်ကလည်း မသေချင်သေးပါ။ လူတဝတွင် ပွဲကြည့်သူ
တစ်ယောက်အနေနှင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဆက်လက် အသက်ရှင် နေလိုပါသေး၏။
ငြိမ်းသည် စိတ်ပျက်ခြင်း၊ အားငယ်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းတို့ကို တတ်နိုင်သမျှ

ဖယ်ရှားကာ သက်သက်သာသာဖြင့် ပြန်လည် မတ်ထုလာနိုင်ရန် ကြိုးစား

လေသည်။ သူသည် ဖေဖေနှင့်တကွသော သူဝန်းကျင်မှ လူသားတစ်စု အတွက် မည်သို့မျှ အကူအညီပေးနိုင်စွမ်းသာ မဟုတ်သော်လည်း သူ့အသက်ကို ရှည်အောင် မွေးမြူ အားထုတ်ခြင်းဖြင့်ပင် တစ်နည်းတစ်ဖုံ ကူညီရန် ဆုံးဖြတ်မိလေသည်။ ယခုတော့ ငြိမ်းသည့် လူပိုသက်သက် မဟုတ်တော့။ သည်အမိကြီး၏ အမွေခံလူသားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား

“တစ်ခုခုများ အစားမှားသလားကွယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အအေးမိသလား၊ ဒါမှမဟုတ်”

ဒေါက်တာဆန်းထူးသည် ငြိမ်းကို သေချာစွာ စမ်းသပ်ရင်း သူ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း မေးခွန်းထုတ်နေလေသည်။ ပြီးလျှင် ငြိမ်း၏ အားနည်းနေသော ကိုယ်ခန္ဓာကို အားမရစွာ ကြည့်နေပြန်သည်။

“ဆရာ”

ငြိမ်းက ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ သမီး၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

ဒေါက်တာဆန်းထူးက ခါတိုင်းထက်ပင် ကြင်နာ ဂရုစိုက်စွာ မေးသည်။

“ငြိမ်း ဒီလိုနဲ့ ပြန်ကောင်းမလာပဲ သေရတော့မှာလား ဟင်”

လုပ်သက်အတွေ့ကြုံရင့်ကျက်သော ဆရာဝန်တစ်ဦးအနေဖြင့် ငြိမ်းမေးခွန်းကို ဒေါက်တာဆန်းထူးက မျက်နှာမပျက် ပြန်ပြောသည်။

“ဟာ သမီးကလည်း ဘာလို့မကောင်းရမှာလည်း ခုအများကြီးတိုးတက်လာတာ ခဏရင်ကျပ်မောတာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဒါတွေမတွေ့နဲ့ ဟုတ်ပြီလား”

ဒေါက်တာဆန်းထူးက ငြိမ်းခေါင်းကို ကြင်နာစွာ ပွတ်သပ်လျက် အားပေးစကားပြောပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

“ကဲ အားရှိအောင် တရေးအိပ်လိုက်ဦးသမီး”

"အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲဒေါက်တာ"

မေမေ၏ ဆီးကြိုမေးမြန်းသံကို ကြားရလေသည်။ ဒေါက်တာ က မေမေ့ဘေးမှ အသာကပ်လိုက်သွားသည်။

"ဒီလိုရှိတယ် မစ္စကင်ခင်ဇော်"

ဒေါက်တာဆန်းထူး၏ တည့်ငြိမ်လေးနက်ဟန်ကို မြင်ရ၍ မေမေပိုစိုးရိမ်သွားပုံရသည်။ မေမေနှင့် ဒေါက်တာဆန်းထူးသည် ထမင်းစားခန်း ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားကြလေသည်။ မရွှေသည် သူတို့နောက် လိုက်ပြီး နားထောင်ချင်စိတ် ပေါ်လာလေသည်။ သို့သော် ငြိမ်း ရပ်မိမည် စိုး၍ မျှိုသိပ်ထားလိုက်ရသည်။ မရွှေက ငြိမ်းကို ထူပေးပြီး ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ မှီနေစေသည်။

"မရွှေ ဒီပစ္စည်းတွေ သွားသိမ်းလိုက်ဦးမယ်နော်"

မရွှေက ဆေးထိုးအပ်နှင့် ရေဇွန်းငယ်များကိုယူပြီး ပြောသည်။ ငြိမ်းက အသာအယာ ခေါင်းညတ်ပြလိုက်သည်။ မရွှေက နောက်ဖေးသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လိုက်သွားသည်။

"ခုလို ခဏခဏ အသက်ရှူကျပ်နေရင် စိုးရိမ်ရတယ်"

ဒေါက်တာဆန်းထူး၏ လေသံတိုးတိုးကို ကြားရသည်။

"အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး ကုပေးပါ ဒေါက်တာရယ်၊ ဘယ်လောက် ပဲ ကုန်ကုန်ပါ၊ သူ.. သူသေသွားလို့ မဖြစ်သေးဘူး ဒေါက်တာ "

"မစ္စကင်ခင်ဇော် ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ"

ဒေါက်တာဆန်းထူး၏အသံ အနည်းငယ် မာကျောသွားသည်။

“ဟို ဒီလူပါ ဒေါက်တာ၊ ကိုကိုက ဒီသမီးတစ်ယောက်ကို သိပ် သံယောဇဉ် ရှိတာဆိုတော့...”

“ဒါကို ကျွန်တော် သိပြီးသားပါ မစ္စက်ခင်ဇော်၊ ငြိမ်းကို ဒီအရွယ် အသက်ရှင်နေနိုင်အောင် ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားသလို ကျွန်တော်ရော ခင်ဗျားတို့ရော အစွမ်းကုန် မကြိုးစားခဲ့ဘူးဆိုရင် သူဟာ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်ကလေး လဲနေဖို့ပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒါကို ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် လဲ ဆက်ပြီး သူ အသက်ရှင်နေနိုင်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး...”

“သူ အသက်ရှူတဲ့ ကြွက်သားတွေဟာ တဖြည်းဖြည်း အားနည်း လာတယ် မစ္စက်ခင်ဇော်၊”

ဒေါက်တာဆန်းထူးသည် ထိုမျှသာပြောပြီး ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်လေသည်။ မေမေက ဒေါက်တာဆန်းထူးကို တားဆီးထားသည်။

“ကျွန်တော် ဆေးရုံကို သွားစရာရှိနေသေးတယ်လေ၊ ညနေကျရင် ဦးခင်ဇော်နဲ့ တွေ့ရအောင် တစ်ခေါက် ပြန်လာပါ့မယ်”

“ကျွန်မ ကျွန်မ ပြောပါရစေဦး ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာဆန်းထူးသည် ဆေးအိတ်ကိုကိုင်ကာ မေမေ့ကို စူးစူး စိုက်စိုက် ကြည့်နေလေသည်။ မေမေက ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်သည်။

“သူ့ကို အနည်းဆုံး နောက်ထပ် တစ်နှစ်လောက် အဲလေ...။ နောက်ထပ် “

“မစ္စက်ခင်ဇော်”

ဒေါက်တာဆန်းထူး၏ မျက်နှာကြီးမှာ နီရဲလာသည်။

“ခင်ဗျား ဘာပြောမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်၊ ငြိမ်းကို ခင်ဗျားတို့ အတွက် အသက်ရှင် နေစေချင်တာ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားဟာ...”

ဒေါက်တာဆန်းထူးသည် ဆက်မပြောတော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။
မေမေက ထမင်းစားပွဲကြီးပေါ်မှာ လက်ထောက်လျက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျပြီး
ကျန်ရစ်လေ၏။

“ဖြစ်ရလေ တင်အေးမြင့်ရယ်၊ ဒါတွေကို ငြိမ်းလေး သိရင် လောက်များ
ကြေကွဲလိုက်မလဲ မသိဘူးနော်”

သူတို့ကို စောင့်ကြည့်နေသော မရွှေက တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။

မရွှေ ပြန်လာတော့ ငြိမ်းသည် အိပ်ရာပေါ်မှာ မှိန်းလျှက်ပင် ရှိသေး သည်။
မရွှေခြေသံကို ကြားတော့ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်သည်။

“မရွှေ ”

“ဘာလဲ ငြိမ်း”

မရွှေက အသံမှန်ဖြင့် ထူးသည်။ သို့သော် ငြိမ်းက အကင်းပါးလှသည်။

“သူတို့ ဘာတွေပြောကြသလဲ ဟင်”

“ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ အဲ မရွှေလဲ နားမထောင်မိဘူးလေး သိမ်းစရာ ရှိတာ သိမ်းပြီး
ပြန်လာခဲ့တာ”

“ငြိမ်း သိပါတယ် မရွှေရယ်၊ မရွှေ သူတို့နောက်ကို လိုက်သွားတာ မဟုတ်လား”

‘ဒေါက်တာဆန်းထူးက ညနေကျမှ ငြိမ်းရဲ့ ဖေဖေနဲ့ တွေ့ရအောင် လာမယ်လို့
ပြောပြီး ပြန်သွားတာပဲ’

ငြိမ်းသည် မရွှေကို ဘာမျှ မေးလို့ရမည်မဟုတ်ဟု သိလိုက်လေသည်။

“ငြိမ်း သို့ချင်တာ ငြိမ်းဟာ ဘယ်အချိန်ထိ အသက်ရှင်နေဦးမယ် ဆိုတာကိုပါပဲ
မရွှေရယ်”

မရွှေသည် ဘာမျှ မပြောပေ။

“စိတ်ချ ငြိမ်းချမ်းစွာ ခုချိန်မှာ ငြိမ်း အသက်ရှင်နိုင်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားကြပါလိမ့်မယ်ဟုသာ စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်မိလေသည်။

.....

စိမ်း မျက်လုံးများတွင် ကြင်နာမှု အရိပ်အယောင်များကို မြင်ရလေသည်။
စိမ်းသည် ငြိမ်း၏ ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ပါးလွဲထိုင်ကာ ငြိမ်း၏ လက်ချောင်းသေးသေးလေးများကို အသာအယာ ဆုပ်နယ်ပေးနေလေသည်။
ငြိမ်း၏ ခုတင်ဘေးမှ စားပွဲပေါ်တွင် နင်းဆီပန်း နီနီရဲရဲများကို ပန်းအိုးဖြင့် ထိုးစိုက်ထားလေသည်။ ငြိမ်းက ဖျော့တော့အားနည်းသော မျက်လုံးများ ဖြင့် စိမ်းကို ပြန်လည် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ငြိမ်းရယ်၊ ငြိမ်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်တာတွေ အားမရနိုင်တာတွေ ရှိရင် ခဏတော့ မေ့ပျောက်ထားပါဦးကွယ်၊ ခုလူ ငြိမ်း ရှုတ်တရက် နေ မိကောင်း ဖြစ်သွားရတာ စိမ်း စိတ်မကောင်းဘူး၊ စိမ်းကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“အို စိမ်းအပေါ်မှာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်စရာအကြောင်းလဲ ငြိမ်းမှာ ဘာမှ မရှိပါဘူးကွယ်”

‘ဟုတ်ဘူးလေ၊ ဟိုတစ်နေ့က စိမ်း ပြောမိတာတွေ’

“ငြိမ်း ဘာမှ အမှတ်မထားမိပါဘူးကွယ်”

‘အင်းလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့တွေ အားလုံးဟာ ငြိမ်းကို ချစ်ကြပါ တယ်၊ အဲဒါကိုတော့ ယုံပါ၊ ငြိမ်းကိုလဲ အသက်ရှည်စေချင်ပါတယ်၊ ငြိမ်း အတွက် အားလုံး လုပ်ပေးဖို့ အသင့်ပါပဲ။ မြီးတော့ ငြိမ်းရဲ့ ကိုလတ်ကိုလဲ တိုက် လိုလိုလားလားနဲ့ ကြိုဆိုကြမှာပါ၊ ကိုလတ်ကို တို့က ရန်သူလို သမထားတော့ပါဘူး”

မမမိကလည်း ငြိမ်းရဲ့ ကိုလတ်ဟု အမည်ပေးသွားခဲ့သည်။ စိမ်းက လည်း ငြိမ်းရဲ့ ကိုလတ်တဲ့။ သို့သော် စိမ်း၏ စကားများကို လုံးစွပ်တတ်စွဲ နားမလည်နိုင်သည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ကိုလတ်ကို ရန်သူလို သဘော မထားတော့ပါဘူးတဲ့။

"စိမ်း"

ငြိမ်းက တိုးတိုးခေါ်လိုက်သည်။

"ငြိမ်း ဘာလဲဟင်"

"မမမိကိုကော ရန်သူလို သဘောထားနေလား စိမ်းရယ် "

စိမ်း ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းကို ခပ် လေးလေးချသည်။

"မမမိက အန်တီစိန်ရဲ့ ဩဇာအောက်ကနေပြီး စိမ်းတို့ကို တိုက် နေတာပဲ ငြိမ်း၊ သူက စိမ်းတို့တတွေ ဒီအိမ်မှာနေတာကို လုံးဝ မကြိုက်ဘူးလေ၊ ဒါတွေ ငြိမ်းလဲ သိသားပဲ"

"ဒါပေမယ့် စိမ်းရယ်၊ မမမိဟာ တစ်ယောက်တည်းပါ။ ပြီးတော့ ငြိမ်းတို့ရဲ့ အစ်မကြီးပါ။ မမမိဟာ အန်တီစိန်ဆီမှာနေရလို့ သူ့ဩဇာခံ ရပေမယ့် အန်တီစိန်လို မဟုတ်ရှာပါဘူး၊ သူ အန်တီစိန်ဆီ နေရတာ နေချင်လို့မှ မဟုတ်ဘဲလေ "

စိမ်းသည် အေးဆေးသော အမူအရာကိုဆောင်လျက် နေရာ မှအသာ တလေသည်။ စိမ်းသည် ငြိမ်းနှင့် အတိုက်အခံဖြစ်စေမည့်စကား မျိုးကို မပြောမိစေရန် ရှောင်ခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ငြိမ်း၏ ကျန်းမာရေးအတွက် စိမ်းက သူတတ်နိုင်သမျှ လာရောက် အားပေးခြင်းသက်သက်ဖြစ်ကြောင်း ၊ ငြိမ်း နားလည်လိုက်သည်။

"စိမ်း"

ငြိမ်းက တိုးတိုးခေါ်လိုက်သည်။ စိမ်းသည် အခန်းဝမှ ထွက်လုဆဲဆဲ ပြန်လှည့်ကြည့်လေသည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စိမ်း"

ငြိမ်းက တည့်ငြိမ်စွာပင် လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။ စိမ်းသည် တစ်စုံ တစ်ရာ ပြောမည်ပြုပြီးမှ ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ထွက်သွားလေသည်။

ဒေါက်တာဆန်းထူးက ငြိမ်းကို ဆေးရုံတင်ရန် ဖေဖေ့ကို အကြံပေး သည်။ သို့သော် ဆေးရုံတင်ဖို့ကိစ္စကို ဖေဖေရော မေမေကပါ သဘောမတူခေ။ ငြိမ်းသည် အခိုကအတန်သာ နေထိုင်မကောင်းခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဖေဖေက ယုံကြည်သည်။ ဆေးရုံပေါ်မှာ ငြိမ်းကို ဘာမျှ လိုလေသေးမရှိ အောင် ပြုစုယူသဖို့ဆိုသည်မှာလည်း လွယ်မည် မဟုတ်ချေ။

ငြိမ်းကလည်း ဆေးရုံတွင်တော့ မနေချင်ပေ။ သူ ဘာမျှ မဖြစ်နိုင်သေးဟု သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်သည်။ အနည်းဆုံး ကိုလတ် ပြန်လာသည်အထိပေါ့။ အစဉ် ရယ်မော ပျော်ရွှင်စွာနေတတ်သည့် ဒေါက်တာဆန်းထူး၏ လေးနက်သော အမူအရာတွေကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ငြိမ်းအတွက် စိုးရိမ်နေသည်ကိုတော့ သိနိုင်ပေသည်။

ငြိမ်းသည် ခုတင်ပေါ်မှာပင် အသာအယာထထိုင်ဖို့ ကြိုးစားမိ၏။ လူတွေဟာ ဘယ်ဘဝပဲရောက်နေနေ ဘဝကို ခင်တွယ်တတ်ကြသည်ဟု ကိုလတ် ပြောခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ ကိုလတ်မရှိကတည်းက လေးနက်သော အကြောင်းအရာတွေကို ပြောဆိုဆွေးနွေးမည့်သူလည်း မရှိခဲ့။ အချိန်တိုင်း မှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သံများ၊ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးသံများကိုသာ ကြားနာနေခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံး ကိုလတ် ပေးခဲ့သည့် စာအုပ်များကိုတောင် ၊ မထိ မကိုင်ခဲ့မိသည်မှာ ကြာပြီ။ ငြိမ်းသည် သူ့ဘာသာ အောင်မြင်စွာ ထိုင် လိုက်မိသည့်အတွက် အားတက်သွားလေသည်။ ပြီးတော့ ခုတင် ခေါင်းရင်း တွင် ကပ်ရိုက်ထားသော စာအုပ်စင်ပေါ်မှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လွှမ်းယူဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။ “ဘဝဟူသည် တိုက်ပွဲ”တဲ့။ လက်ထဲတွင် စာအုပ်သည် အလွယ်တကူ ပါလာ၏။

“ငြိမ်း စာဖတ်ချင်လို့လား

မရွှေသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေသည်။ ငြိမ်း လက်ထဲမှ စာအုပ် ကိုယူကာ အဆင်သင့် ပြင်ပေးသည်။ စာဖတ်သည့်ခုကို ခုတင်ပေါ်သို့ တင်ပေးရန် ပြင်ဆင်သည်။

“နေပေစေ မရွှေ၊ ငြိမ်း ဒီအတိုင်း ကိုင်ဖတ်ချင်တယ်”

ငြိမ်းမှ စကားမဆုံးမီမှာပင် စာအုပ်သည် လက်ထဲမှ လွတ် လေ၏။ မရွှေသည်

ငြိမ်းကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ငြိမ်းသည် စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းသွားဟန် မပြချေ။ မရွှေက စာအုပ် ငြိမ်းလက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေး၏။

“စိမ်းက ပြောသွားတယ်၊ သူတို့က ကိုလတ်ကို ရန်သူလို သဘော မထားတော့ပါဘူးတဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ ဝမ်းသာစရာပဲ။ ဟုတ်ဖူးလား
”

“အင်းလေ၊ ဝမ်းသာစရာတွေပဲ ဖြစ်လာပါစေလို့ ဆုတောင်းရတာပဲ ”

မရွှေက စားပွဲပေါ်မှ စာကြည့်မီးကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။

“ဒေါက်တာဆန်းထူးကတော့ ငြိမ်းအတွက် တော်တော် စိုးရိမ်နေပုံပဲနော်”

ငြိမ်းသည် စာရွက်များကို လှန်လှောရင်း သူ့ဘာသာ ဆက်ပြောနေလေသည်။

“ဒါပေမယ့် ငြိမ်း မသေနိုင်သေးပါဘူး၊ ငြိမ်းကိုယ် ငြိမ်း သိပါတယ်”

“အဲဒါ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်မှုဟာ ကျန်းမာရေး အတွက် သိပ်အရေးကြီးတာပေါ့”

“ငြိမ်း ဘာကြောင့် အသက်ရှင်နေချင်သေးသလဲ မရွှေ သိလားဟင်”

မရွှေသည် ငြိမ်း တစ်ခုခုပြောတော့မည်ကိုသိလျက် ဘာမျှ မပြောဘဲ ငြိမ်းကိုသာ ကြည့်နေလေသည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်လာဦးမလဲ ဆိုတာကို သိချင်သေးလို့ပေါ့ မရွှေရယ်”

မရွှေသည် မသိကျိုးကျွံပြုကာ စာကြည့်စားပွဲဝယ်ကို ခုတင်ပေါ်တင်ပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

ပိုင်မီးသည် စာအုပ်ကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေမိလေ၏။ ပြီးတော့
သုံးခေါက်ထက်မနည်း ဖတ်ပြီးပြီ ဖြစ်သော စာအုပ်လေးကို အစက ပြန်၍
ဖတ်လေသည်။

.....

"ငါ့မြေးတွေကိုလဲ မမြင်ရတာကြာ၊ ညည်းတို့ဆီကလဲ မာကြောင်း သောကြောင်း
မကြားရတာ ကြာလို့ လာတာပါအေ"

မေမေအမေ ဘွားဘွားဒေါ်ခြယ်၏ အသံကို ခရီးရောက်မဆိုက်
ကြားလိုက်ရလေသည်။ မေမေတစ်ယောက် သူ့မိခင်ဖြစ်သူကို မည်သည့် ပုံစံနှင့်
ကြိုဆိုလိုက်သည်တော့ မသိပေ။

"လာတာ လာရပါတယ် အမေရဲ့၊ အမေ့ မလာရဘူးလို့ ဘယ်သူက ပြောလို့လဲ"

ညင်သာပျော့ပျောင်းခြင်းမရှိသော မေမေအသံကို ကြားရပြန်လေသည်။
မေမေသည် သူ့မိခင်ဖြစ်သူကို အထူးတလည် ချစ်ခင်တွယ်တာ ခြင်း
မရှိသည်ကတော့ ထင်ရှားလေသည်။ ဖေဖေနှင့် လက်ထပ်ခြင်းနှင့်
ပတ်သက်၍လည်း ဘွားဘွားက အကြီးအကျယ် ကန့်ကွက်ခဲ့ဖူးသည်။

ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်ကို မငဲ့ရကောင်းလားဟူလည်း ဒေါသဟွားကာ ပစ်ပယ်ခဲ့
ဖူးသည်။ အဘယ်မည်သောမိဘသည် ကိုယ်သားသမီးကို အငယ်အနှောင်း
ဖြစ်စေချင်ပါမည်နည်း။ သို့သော် ယခုအချိန်တွင်တော့ မေမေက အခြေ အနေ
မြင့်မားလာပြီဖြစ်၍ မိခင်ကို နာကြည်းမှုတွေဖြင့် ထုတ် အနိုင်ယူ လိုဟန် ရှိ၏။
မေမေမိတ်သည် ဘယ်သောအခါမှ မူမှန် သည် မရှိပေ။

မေမေသည် ဆင်းရဲခြင်းကို ကောင်းစွာ ရင်ဆိုင်ဖူး၍ ချမ်းသာခြင်း၊ အရသာကို
ကောင်းစွာ မက်မောလေ၏။

"ငါ့မြေးတွေ ငါတွေ့ပြီး ပုဇွန်တောင်မှာပဲ ငါတည်းမှာပါ"

ဘွားဘွား ဒေါ်ခြယ်၏ အသံကို ကြားရပြန်လေ၏။

"ကျွန်မဆီ ဘယ်လောက်နေ ရပါတယ် ခုချိန်က မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေတဲ့
အချိန်မို့"

"အေးပါ၊ ညည်းတို့ရဲ့ အမေလုပ်ကြီးမှာလဲ ကျုပ်တို့ မပါဘူး၊ တစ်ခုတော့ ညည်း
ငါ ပြောလိုက်မယ်၊ အမေဆိုတာ စားထိုက်မှ စားရတာ၊ သိပ်လဲ လောဘ ဒေါသတွေ
တက်မနေနဲ့၊ ကိုယ့်သားသမီး အတွက် ကော်ရုံသဖြင့်ရရင် ကော်ပြီပေါ့၊ တစ်ဖက်က
ဆိုးရှုံးရတဲ့သူ ကိုလဲ ကိုယ်ချင်းစာနာဦး ၊"

"ကြည့် ကြည့်၊ အမေတို့က ကျွန်မကို ဒီလိုအပြောတွေနဲ့ပဲ တစ်သက် လုံး
နှိပ်စက်လာတာ၊ ကျွန်မက သူတစ်ပါးအပေါ် မတရားကျင့်ကြံနေတဲ့ မိန်းမယုတ်ကြီး
ကျနေတာပဲ၊ ကျွန်မသာ ကျွန်မဘဝကို ကြိုးစား မရပ်တည့် နိုင်ခဲ့ရင် အမေမြေးတွေ
အသက်တောင် ရှင်လာကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခု ကျွန်မ အခြေအနေ
ကောင်းလာပြန်တော့လဲ အမေတို့က တစ်မျိုး"

ဘွားဘွားဒေါ်ခြယ်သည် ရိုးသား၍ ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်သူ၊
သူတစ်ပါးအပေါ် ညှာတာထောက်ထားတတ်သူ ဖြစ်၏။ ဖေဖေ ညောင်လေး ပင်မှာ
အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းဆိုင်ရာ အရာရှိအဖြစ် အမှုထမ်းရစဉ်က ဘွားဘွားတို့ အိမ်မှာပင်
နေထိုင် စားသောက်ပြီး အကူအညီ အထောက်အပံ့များလည်း များစွာပေးခဲ့သည်။
ဖေဖေ ဇနီးအကြီးဖြစ်သူ ဒေါ် ကြည်ကြည်ရှိန်ကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်
လိုက်ပါပြုစုခြင်းမပြုနိုင်သော ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို ဘွားဘွားတို့ထံ တွင်
မိဘသဖွယ်အပ်နှံကာ နှုတ်၏ စောင်မခြင်း၊ လက်၏ စောင်မခြင်းဖြင့်
ကျေးဇူးပြုဖူးသည်။

ဤအခြေအနေတွင် သမီးဖြစ်သူက ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရဖြစ်ကာ တစ်ပါးသူ၏
အသည်းနှလုံးကို နှုတ်ယူကြေမှုစေသည် ဆိုတော့ ဘွားဘွား ဒေါ်ခြယ်တို့မှာ
ရိုးသားစွာပင် အလွန်အမင်း အရှက်အကြောက်ကြီးခဲ့ရလေသည်။
ထို့ကြောင့်လည်း မေမေ စွပ်စွဲသလိုပင် သမီး အမှိုက်မတစ်ယောက်ကို
ဥပေက္ခာပြုခဲ့ကြလေ၏။ မေမေသည် ဖေဖေ၏ တစ်ဒဂုံစွန့်ခွာ သားသည့်
အခိုက်အတန့်တွင် သူတစ်ယောက်တည်း ဆင်းရဲ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ ရသည်ကို
မမေ့မပျောက်နိုင်ဘဲ အတေးအမှတ် ထားဟန်တူလေသည်။

"လူဆိုတာ ကိုယ်ပြုသမျှ ကိုယ်ခံရစမြဲပါအေ၊ ဆိုးလဲ ညည်းပဲခံ၊ ကောင်းလဲ ညည်းပဲ
ခံရမှာပါ၊ အမေတို့က အစစအရာရာ သမာသမတ် ရှိအောင်
တရားနည်းလမ်းကျုံးအောင် ပြောဆို လမ်းပြရုံတင်ပါ။ ကိုယ့်သားသမီးကို
မကောင်းတာ ဘယ်ဖြစ်စေချင်ပါ့မလဲ၊ သားသမီး ကောင်းစားလဲ -
စားရကောင်းစေ အောက်မေ့ပါဘူးအေ၊ ခုတောင် ကိုဖိုးငွေက ဆေးကု
ချင်လွန်းလို့ ခေါ်လာရတာပါ၊ ညည်းတို့လဲ သူ့ကျေးဇူးရှိတယ်လေ ဆိုပြီး"

ဘွားဘွား၏ အသံက ပြောရင်း ဆိုရင်း ငိုသံပါလာလေသည်။

“ကျွန်မကလဲ ကျေးဇူးမကုန်နဲ့တွတ်ပါဘူး အမေရဲ့၊ ဆေးဝါးကုသမှု ကိစ္စအားလုံး ကျွန်မလိုက်လုပ်ပေးမှာပါ။ ဒီအိမ်မှာသာ လောလောဆယ် ၊ တစ်ဖက်က ပြောစရာဖြစ်နေမှာမို့လို့။”

ကိုဖိုးငွေကို ငြိမ်း ကောင်းစွာသိသည်။ ငြိမ်း ငယ်စဉ်က ချီပိုးယုယခွဲ သူပင် ၊

"ဟုတ်ပါပြီအေ၊ သူ့လဲ ငါ ပူဇော်တောင်မှာပဲ တည်းခိုင်းပါ့မယ်၊ ဟိုမလဲ ခင်များများ ချီချီတွဲတွဲမို့ ဒုက္ခမပေးချင်လို့ပါ"

ငြိမ်းသည့် စကားပြောသံများကို မကြားရတော့၍ လက်ထဲ ဖတ် လက်စ စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချထားပြီး နားစွင့်နေသေးသည်။

“မရွှေ မရွှေ”

ငြိမ်းက ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး လှမ်းခေါ်လိုက်မိလေသည်။ မရွှေက အပြေးအလွှား ဝင်လာသည်။

အပိုင်း-၈

"ဘာလဲ ငြိမ်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မရွှေရယ်၊ အိမ်ရှေ့မှာ
ဘွားဘွားရောက်နေတယ်မဟုတ်လားဟင်၊ ငြိမ်း အသံတွေ ကြားနေရတယ်"

"ဪ ဟုတ်တယ်လေ၊ ငြိမ်း တွေ့ချင်လို့လား၊ ခေါ်လိုက်မယ်။ "

"ငြိမ်း အိမ်ရှေ့ထွက်ချင်တယ် မရွှေ၊ ဦးလေး ကိုဖိုးငွေလဲ ပါလာတယ် မဟုတ်လား

"သူ ပါမလာသေးပါဘူး"

မရွှေသည် ငြိမ်းကို ထူပေးပြီး ခြေထောက်များကို ခုတင်ပေါ်မှချပေး လေသည်။
ငြိမ်း လမ်းမလျှောက်သည့်မှာ နှစ်ရက်ခန့် ရှိသွားပေပြီ။ မရွှေက ငြိမ်းကို
ကုလားထိုင်ပေါ် တင်ပေးဖို့ ပြင်သည်။

"ငြိမ်း လမ်းလျှောက်မယ် မရွှေ၊ ဘွားဘွားက ဒီကုလားထိုင်ကြီးနဲ့
ထွက်လာတာမြင်ရင် စိတ်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး"

သို့သော် ငြိမ်း အပြင်မထွက်ရမီမှာပင် ဘွားဘွားနှင့် မေမေတို့ ငြိမ်း၏ အခန်းထဲသို့
ဝင်လာကြလေသည်။ ဘွားဘွားသည် ကုကာနေသော အချိန် ကာလများအတွင်း
များစွာအာရုံစားခဲ့လေပြီ။ ကိုလက် နိုင်ငံခြားထွက်သွား ပြီးသည့် နောက်ပိုင်း
ဘွားဘွားလည်း ရောက်မလာခဲ့။ မေမေနှင့် ငြိမ်းတို့ တတွေ သည်အိမ်ကို
မရောက်မီကပင် ဘွားဘွားက သည်အိမ်ကို ရောက် ခဲ့သည်။ သူ့သမီးမိုက်ကို
ခွင့်လှက်ပါမည့်အကြောင်း ဒေါ်ကြည်ကြည်ရှိန်မှ ကို လာရောက်
တောင်းပန်ခဲ့သည့်တို့။ ပြီးတော့ ပုံပန်သောကဖြင့် နှလုံးရောဂါ ရနေပြီဖြစ်သော
ဒေါ်ကြည်ကြည်ရှိန်ကိုလည်း တစ်လ ကိုးသိတိုင်း ပြုစု ပေးခဲ့သေးသည်။
ဘွားဘွား၏ မေတ္တာနှင့် စာနာမှုသည် မေမေဆီ လိုက်ပါလာဟန် မတူချေ။

"ဟင် ငါ့မြေး နေမကောင်းဘူးလား"

ဘွားဘွား၏ မျက်လုံးပတ်လည်တို့တွင် အရှေးအကြောင်းတို့ များပြား
တန်းနေလေပြီ။ ဘွားဘွားသည် သူ၏ ဇရာကို အံ့သြစွာ ငေးစိုက် နေမိသော
မြေးဖြစ်သူကို ကြင်နာယုယစွာ ကြည့်ရှု မေးမြန်းနေလေသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်က အသက်ရှူကျပ်သလို ဖြစ်လာလို့”

မမေက ဝင်ပြောသည်။

“ဟင် အဲဒါ ဆေးရုံမတင်ဘူးလား”

“ခု သက်သာသွားပါပြီ ဘွားဘွားရယ်၊ ဦးလေး ကိုဖိုးငွေ ပါလာတယ် ဆို၊ ဘာလို့
ခေါ်မလာသလဲ ဘွားဘွားရယ်”

“ ငါ့မြေးကို တယ်သူပြောသလဲ”

“အမလေး သူက နားသိပ်ပါးတာ၊ အိမ်ရှေ့က ပြောတဲ့ စကားကို -
နောက်ဖေးကတောင် ကြားချင် ကြားတာ၊ ဒီအိမ်မှာ သူ မသိတာ ဘာမှ မရှိဘူး၊
ဒါကြောင့်လဲ သူ့အဖေက ဒီသမီးမှ ဒီသမီး အသည်းစွဲဖြစ်နေတာ”

“ငါ့မြေးက ကံဆိုးရှာပါတယ်အေ၊ ဖိုးငွေက မမာဘူးလေ ငါ့မြေးရဲ့၊ ချောင်းဆိုး
သွေးပါ ဖြစ်နေလို့ ဆေးလာကုတာ၊ ခုတော့ ပုဇွန်တောင်မှာ နေရစိတယ်၊ သူကလဲ
ငါ့မြေးကို တစ်မေးတည်း မေးနေတာ၊ သူ့လက်ပေါ်ကြိုးတာပဲကိုး”

မေမေသည် ထိုစကားတွေကို ငြိမ်းရှေ့တွင် ပြောစေချင်ဟန်မတူပေ။ မေမေက
ဘွားဘွားကို ဟန်တားလိုဟန်ရှိသော်လည်း ဘွားဘွားက မေမေ့ ကို မကြည့်ဘဲ
မြေးဖြစ်သူကိုသာ အားမရစွာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ ဦးလေး ကိုဖိုးငွေကို အိမ်ခေါ်လာပါလား ဘွားဘွားရယ်”

“အင်းလေ၊ တစ်ခေါက်တော့ အလည်ခေါ်ပါဦးမယ်၊ ငါ့မြေး သိပ်ပိန် သကွယ်”

ဘွားဘွားသည် ထိုမျှသာပြောပြီး သက်ပြင်းကို လေးတွဲစွာချသည်။ ပြီးတော့
ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေဟု နှုတ်မှ တဖွဖွရွတ် လေသည်။ ငြိမ်းကတော့

လူတွေ၏ မေတ္တာတရားနှင့် အေးချမ်းမှု အရှိပ်အယောင်ကို မမြင်ရ
မကြားရသည်မှာ ကြာ၍ ဘွားဘွားကြည့်ပြီး အလိုလို ဝမ်းနည်းလာသည်။
လောဘ ဒေါသ ဟူသည်မှာ ဧရာထောင် ကွယ်ပျောက် လွင့်ပါးတတ်ပါသလား။

မရွှေသည် ငြိမ်းကိုပါတွဲယူကာ ဘွားဘွားတို့ မေမေတို့နှင့်အတူ
အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာကြလေသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ဘွားဘွား
ယူလာခဲ့ဟန်တူသော ငါးပိ ငါးခြောက် စသည့် လက်ဆွဲခြင်းကြီးသည်
သိမ်းဆည်းမည့်သူ မရှိသေး၍ အထီးတည်းရှိနေရှာ၏။

“အရိုး ရေမိုးချိုးပြီး ထမင်းစားမယ် မဟုတ်လားဟင်”

မရွှေက မနေသာ၍ ဝင်ပြောလေသည်။

“စားမှာပေါ့ မရွှေ၊ ဒီဆွဲခြင်းတွေလဲ သိမ်းလိုက်ဦး”

မေမေက လှမ်းပြောဖော်ရလေသည်။ သို့သော် မေမေသည် သူ့မိခင် ယူလာသော
လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို အလုပ်အတွက် လာဘ်လာထိုးသော
ပါတတ်လိုချင်တွေလောက် မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားဟန် မရှိချေတကား။

“နေပါစေအေ၊ ငါ ဖိုးငွေကို အကျိုးအကြောင်း ပြန်ပြောရဦးမယ်”

“ကျွန်မ ကိုကွိုကိုပြောပြီး မနက်ဖြန် ဆွေးရုံတက်ဖို့ လာစီစဉ်ပေးမယ်၊ အမေ
ထမင်းစားပြီးမှပဲ သွားပါ၊ သမီးစိမ်း ပြန်လာရင် လိုက်ပို့ခိုင်းမယ်”

“အင်းလေ၊ ငါ့မြေးနှစ်ယောက်လဲ တွေ့ချင်ပါသေးတယ်”

ဘွားဘွားကတော့ သူပြောသလိုပင် အေးချမ်းမှုကိုသာ ဆောင်ထား လေသည်။
မေမေ အသက်ကြီးလာရင်ကော သားသမီးတွေအပေါ်ဘွားဘွားလိုပင်
အေးချမ်းစွာ မေတ္တာထားနိုင်ပါမည်လား။ လူ့စိတ်ထားအရင်းခံကို
မမွေးဖွားမီကပင် ဝမ်းထဲမှာ ထည့်သိုလာဟန်တူ၏။

သွားသွားသည် သမီးဖြစ်သူ ကျွေးမည့် ထမင်းကို စောင့်၍ မစားဘဲ စိမ်း
ပြွန်ရောက်ရောက်ချင်း သူ့ကို ပြန်လိုက်ပို့ခိုင်းလေသည်။ မသွားခင် မရွှေနားကို
တိုးတိုးမှာသွားသည်။

‘ငါ့မြေး ငြိမ်းကို ဂရုစိုက်ပါအေ’

ရောင့်စုံမီးလုံးလေးများသည် ညအမှောင်ကြားမှ တဖျပ်ဖျပ် တော နေ၏။ တိုးတိုးညှင်းညှင်းနှင့် ငြိမ်ညောင်းသော ဂီတသံသည် ရင်ခုန်ကနေကြသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်နှင့် တက်ကြွ ပျံ့လွင့်နေသည်။ လှပမှုကြွနေကြသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်နှင့် လန်းဆန်းသော လူရွယ်တစ်ယောက်၏ လွတ်လပ်စွာ ရယ်မောသံသည် ရံခါ ပျံ့လွင့်၍ လာသည်။

“စိမ်းမြေဇော် သက်တော်ရာကျော်ရှည်ပါစေ၊ မွေးနေ့အခါတစ်ရာမက ကျင်းပနိုင်ပါစေ”

လူငယ်တစ်ယောက်၏ ဆုတောင်းသံနှင့်အတူ လက်ခုပ်ဩဘာပေးသံ များက ညီစီ၍လာပြန်သည်။

မြစိမ်းရောင် မင်းသမီးလေးသည် ညအမှောင်ကြားမှာ လူးလာ ခေါက်တုံ သွားလာလှုပ်ရှား၍ နေလေသည်။ တောက်ပရွန်းလုံသော အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့် ရင်ခုန်စဖွယ် လှ၍နေသော စိမ်း၊ သို့မဟုတ် ထိပ်တန်း အရာရှိကြီးတစ်ဦး၏ လှပသော သမီးရတနာလေး စိမ်း၊ သို့မဟုတ် ခမ်းနား ထည့်ဝါသော မြရိပ်ငြိမ် ခြံကြီး၏ အမွေခံသူဌေးသမီးလေး စိမ်း ဆေးတကူသိုလှမှု လူငယ်တစ်ယောက်၏အကြားမှာ အတောက်ပဆုံးသော အပြုံးနှင့် စိမ်းတစ်ယောက် ဝင်ထည် ပျော်ရွှင်နေပုံကို ငြိမ်းသည် စကားပင်ရိပ်မှ ငေးမော ကြည့်ရှုနေမိလေသည်။

သည်နေ့သည် စိမ်းရဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်မြောက် မွေးနေ့ပေပဲ။ ငြိမ်းတို့ မိသားစုမှာ မွေးနေ့ကို ကြီးကြွယ်ကျယ်လုပ်သည့် အလေ့အထတော့ မရှိခဲ့ပေ။ သို့သော် စိမ်း၏ တောင်းဆိုမှုဖြင့် လုပ်ပေးခဲ့ရသည်မှာ သုံးနှစ်တာမျှ ရှိခဲ့ ပေပြီ။ ဤသို့ ပြုလုပ်ပေးခြင်းကို မေမေကလည်း နှစ်သက်၏။ ပျင်းရိ ငြီးငွေ့ ဖွယ်ကောင်းသော ငြိမ်းတို့၏ အိမ်နှင့် ခြံကြီးသည်လည်း သည့်လိုအချိန်တွင်မှ လှုပ်ရှားသက်ဝင်ကာ တော်ဝင် ခံသွား၍ လာတတ်လေသည်။ - ငြိမ်းကတော့ စိမ်းရဲ့ ကိုယ်စား ဤအိမ်ကြီး၏သခင်မ မမမိကို မြင်ယောင်၍ ကြည့်နေမိ၏။ အကယ်၍ မမမိသာ သည်နေရာမှာ ရှိနေခဲ့မည် ဆိုလျှင် သည့်ထက်ပင် ပို၍ ကျက်သရေ မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်ဝ၍နေ လိမ့်မည်ဟု တွေးမိလေ၏။ ငြိမ်း၏ အတွေးကိုသာ မေမေတို့ စိမ်းတို့ ကြားသိရမည်ဆိုလျှင် အဘယ်မျှ ဆွေ့ဆွေ့ခန့် နာကြည်းလိုက်မည်နည်း။

ငြိမ်းသည် စိမ်း၏သူငယ်ချင်းများက ဝိုင်းဝန်း၍ ဂါရဝပြုနှုတ်ဆက် နေသော မေမေကိုလည်း လှမ်းကြည့်နေမိ၏။ မေမေသည် အထက်တန်းစား တို့၏ ဟန်ပန်ကို အပြည့်အဝ ရယူကာ ထည်ဝါဝံ့ကြွားပြီး ပြုံးနေလေသည်။ ငြိမ်းသည်

မေ့မေ့ကို ကြည့်ပြီး သမီးအိမ်မှာ တည်းခိုခွင့် မရရှာသော ဘွားဘွား ဒေါ်ခြယ်ကို မြင်ယောင်နေမိ၏။

လူတွေ၏ ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့ခြင်းနှင့် မေတ္တာတရား ဆက်သွင်းခြင်းအကြောင်းကိုလည်း တွေးတော နေမိ၏။ ငြိမ်း ကျင်လည်ရာ လူ့အသိုင်းအဝန်း နယ်ပယ်လေးသည် လူ့ လောကကြီးနှင့် နှိုင်းစာလျှင် ကျဉ်းမြောင်းလှပါ၏။ သို့သော် ထိုကျဉ်းမြောင်း သော လူ့လောက အသေးစားလေးအတွင်းမှာပင် လူတွေ၏ လောဘ တက်ခြင်း၊ ကိုယ်ချင်းစာနာမှု ကင်းမဲ့ခြင်း၊ မေတ္တာဓာတ် ပျက်ပြယ်ခြင်းနှင့် ဖောက်ပြန်ခြင်းတို့ကို တွေ့မြင် ကြားသိ နေရလေသည်။

ညွှတ်သည့်တွေ တဖြည်းဖြည်း ခဲသွားပေပြီ။ ဖေဖေ မေမေနှင့် ဒေါက်တာ ဆန်းထူးတို့သည့် စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုမှာ အတူထိုင်ကာ စကားပြောကြလေသည်။ ဖေဖေသည် အိမ်မှာ အရက်သောက်လေ့မရှိသော်လည်း ယနေ့တော့ ဒေါက်တာဆန်းထူးနှင့် အတူသောက်လျက်ရှိ၏။ ဒေါက်တာ ဆန်းထူး၏ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်သော အသံကြီးကို တစ်ခါတစ်ရံ ကြားနေရလေသည်။ မရွှေသည် အခြားအိမ်ဖော်များနှင့်

ဝိုင်းဝန်း လုပ်ကိုင်နေရသည့်အတွက် ငြိမ်းအနားမှာ မနေနိုင်ပေ။ ငြိမ်းကလည်း ယခုလို ထောင့်တစ်ထောင့်မှာထိုင်ပြီး လူတွေ လှုပ်ရှားသွားလာ နေပုံကို စောင့်ကြည့်နေရခြင်းကို အလွန်နှစ်ခြိုက်လေသည်။ ငြိမ်းဘဝကိုကလည်း လောကဇာတ်ခုံ၏ ထောင့်တစ်ထောင့်မှနေ၍ လူတွေကို စောင့်ကြည့် နေရခြင်းပဲ မဟုတ်ပါလား။

"ဒါဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အမှတ်တရ လက်ဆောင်လေးပါပဲ စိမ်းရယ် ဒီအတွက် စိမ်းကကော ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မှာလဲ"

"ကျေးဇူးကမ္ဘာပါပဲနော်၊ ရင်ထိုးလေးက တော်တော်လှတယ်"

"ကျေးဇူးတင်ရုံနဲ့တော့ ဘယ်ရမလဲ"

"အို၊ ဩား - "

စကားပင်ရိပ်မှာ တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေမိသော ငြိမ်းသည် သူနှင့် လက်တစ်ကမ်းမှ စက္ကူပန်းရုံနောက်သို့ ရောက်လာသော စိမ်းနှင့် အမျိုးသားတစ်ယောက်၏ မြင်ကွင်းကို ထင်းခနဲ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ရုတ်တရက် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ ထိုလူက စိမ်းကို ရုတ်တရက် ရင်ခွင်ထဲ ဆွသွင်းကာ စိမ်း၏ နှုတ်ခမ်းများကို အငမ်းမရ နှိပ်လေသည်။ စိမ်းသည် နှုတ်က ငြိုင်းဆန်သော်လည်း

ကိုယ့်ခန္ဓာကတော့ ထိုလူ၏ ရင်ခွင် နှစ်မြှုပ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ လူချင်း
ခွာလိုက်သည်။

“လူတွေ ရိပ်မိကုန်မယ်၊ သူ ဒီမာ ခဏနေခဲ့ဦး၊ ဟိုကောင်တွေ
သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

စိမ်းသည် ထိုသူ့အပါးမှ ပြေးထွက်သွားလေသည်။ ငြိမ်း၏ ဘဝတွင်ယောက်ျားနှင့်
မိန်းမတို့၏ အချစ်နှင့် ပတ်သက်သော သွေးသားခံစားမှုကို တစ်ခါမှ ခံစားရဖူးခြင်း
မရှိပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ တောင့်တသလိုရှိသော်လည်း ပျောက်ကွယ်လွင့်ပါး
သွားတတ်သည်သာ။ ယခုလူ့ ဆန္ဒရမှုကြောင့်ဖြင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သည့်
မြင်ကွင်းမျိုး ကြုံရတော့ ရှက်ရွံ့တုန်လှုပ်မိသည်နှင့်အမျှ ရင်ထဲမှာလည်း
မဖော်ပြတတ်သော ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရ လေသည်။

“အလို ဒီမှာ လူတစ်ယောက် ထိုင်နေပါလား”

ထိုလူက အမှောင်ထဲမှာ ထိုင်နေသော ငြိမ်းကို မြင်သွားပြီး အံ့သြစွာ
ရှေ့ရွတ်လိုက်လေသည်။ ငြိမ်း၏ မျက်နှာသည် ဖြူရောနေရာမှ နီမြန်းလာ
ပြန်သည်။

‘မင်း မင်း ဘယ်သူလဲဟင်၊ ဒီနားမှာ ဘာလို့ လာထိုင်နေတာလဲ၊ | မင်းက
ဒီအိမ်ကပဲလား’

ထိုလူသည် စိမ်းတွင် လူရာမဝင်သော ညီအစ်မတစ်ယောက် ရှိမှန်း သိဟန်မတူပေ။

“ကျွန်မ ကျွန်မ...”

ငြိမ်းသည် ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်း မသိပြန်ပေ။ ငြိမ်း၏ ရင်တွေကမူ
ဆတ်ဆတ်ခုန်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ သူသည် ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်မှာ မရွေ့ ရှား
ထိုင်နေသော ငြိမ်းကို အလွန် အံ့သြစွာဖြင့် ကြည့်နေပြန်လေသည်။

"မင်းကို စောစောက မွေးနေ့ပါတီမှာလဲ မမြင်မိပါလား၊ ဒီမှာ တစ် ယောက်တည်း
ဘာလုပ်နေတာလဲ ဟင်"

သူသည် ငြိမ်း၏ အနားကို အနည်းငယ် တိုးကပ်လာပြီး စကားပြောဖို့

ကြီးစားလေသည်။ ငြိမ်းသည် ယခုအချိန်ထိ မည်သည့်စကားကိုမျှပြော၍ မရသေးပေ။

ငြိမ်း၏ စိတ်ထဲမှာမူ ငြိမ်း သည်နေရာမှာ ရှိခြင်းအတွက် တောင်းပန်ချင်သည်။ သို့သော် ပါးစပ်မှာမူ အာစေး ထည့်ထား သကဲ့သို့ ဆွံ့အ နေသည်။ သူသည် ယခုလို ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသည့်မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများနှင့် ကင်းကွာလျက် တစ်ဦးတည်း အထီးကျန်ဆန်စွာ ထိုင်နေသည့် ငြိမ်းကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေဟန်ရှိသည်။

“မင်း စကားတော့ ပြောတတ်ပါတယ်နော်”

သူက ငြိမ်းကို စေ့စေ့ကြည့်၍ မေးပြန်၏။ အမှောင်ရိပ်မှထွက်ကာ ငြိမ်း၏ အပါးသို့ တိုးကပ်လာသည်။ မီးရောင်မုန်ပျံပျံအောက်မှာ ဘီးတပ် ထားသော ငြိမ်း၏ ကုလားထိုင်ကြီးကို မြင်သွားလေသည်။ ပြီးမှတစ်ဖန် သိုင်းကြီးများတပ်ထားသော ငြိမ်း၏ ခြေထောက်များဆီ မျက်စိရောက်သွားလေသည်။ သူသည် အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသွားဟန် တူ၏။ “အော်”ဟု ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လေသည်။

“ရှင်က စိမ်းရဲ့ ချစ်သူလား ဟင်”

ငြိမ်းက ရုတ်တရက် မေးချလိုက်၍ သူ လန့်သွားဟန် တူလေသည်။ သူသည် စကားပင်ကို အနည်းငယ် နှိလိုက်သည်။

“အင်း ဆိုပါတော့လေ၊ မင်းကကော စိမ်းမြဇော်နဲ့ ဘာတော်လဲ”

“ညီအစ်မပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ဘာမှ အရေးမကြီးပါဘူး”

သူသည် ငြိမ်းကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်ပြန်၏။ ပြီးတော့ သူ မျက်နှာလှုပ်စလိုက်သည်။ သူသည် ငြိမ်းနှင့် တွေ့ရသည့်အ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရဟန် တူလေသည်။

“ဘယ်သူက အရေးကြီးသလဲ ဟင်” ၊

သူသည် ငြိမ်းကို မကြည့်ဘဲ မေးလေ၏။ သူ့မျက်လုံးများက အိမ်ကြီးဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။ စိမ်းသည် သူ့အပေါင်းအသင်းများကိုလိုက်၍

နှုတ်ဆက်နေသည်။

"ဖေဖေရယ် မေမေရယ်၊ စိမ်းရယ်၊ ငြိမ်းကလဲ့ရှင် ကျန်တဲ့လူအားလုံးပေါ့
မောင်လေး လင်းလင်းလဲ အရေးကြီးတာပဲ၊ ပြီးတော့ ကိုလတ် ဆိုတာလဲ
ရှိသေးတယ်"

"ကိုလတ် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်"

သူက စိတ်ဝင်စားလာဟန်တူ၏။ မီးရောင်လဲ့လဲ့အောက်မှာ သူ့မျက်နှာကို ငြိမ်း
ကြည့်မိသည်။ အနည်းငယ် ပိန်သော်လည်း ယောက်ျား ပီသသော မျက်နှာရှိသည်။
ကိုလတ်လောက်တော့ မချောပေ။

"ကိုလတ်ဆိုတာ ငြိမ်းတို့ရဲ့ အစ်ကိုပေါ့"

"ငြိမ်းရဲ့ အစ်ကို ဟုတ်လား၊ စိမ်းရဲ့ အစ်ကိုပဲပေါ့ ဟုတ်လား"

"အင်းလေ၊ စိမ်းရဲ့ အစ်ကိုပဲပေါ့"

"စိမ်းမှာ အစ်ကိုရှိတယ်လို့ ပြောတာ မကြားမိပါဘူး"

"ငြိမ်းဆိုတဲ့ ညီမတစ်ယောက် ရှိတယ်လို့ကော သူ ပြောလို့လား"

"အင်း မပြောဘူး"

"ကိုလတ်က အစ်ကိုအရင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီအိမ် အတွက်တော့
အရေးကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ မမမိ ဆိုတာလဲ ရှိသေးတယ်"

"ကျွန်တော် ဘာမှ မသိပါဘူး ၊"

ထိုသူက စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူသည်။ ငြိမ်းသည် လူစိမ်းသူစိမ်း များနှင့်
စကားပြောခြင်း သိပ်မရှိသဖြင့် ပြောအပ်သည့် စကားလား၊ မပြော သင့်သည့်
စကားလား သိပ်ပြီးတော့တော့မနေပေ။ အကယ်၍ သူသည် စိမ်း ချစ်သူ
အမှန်ဖြစ်လျှင်တော့ သိည့်အိမ်အကြောင်း သိထားဖို့ လိုသည် ဟု ယူဆလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် စိမ်းက သူတို့ဆီသို့ လျှောက်လာလေသည်။ သ ငြိမ်းကို
တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် စိမ်းက တစ်စုံတစ်ရာ အံ့သြဟန်မပြပေ။

"ကိုကျော်က ငြိမ်းနဲ့ စကားပြောနေတာကိုး" ဟု အပြီးမပျက် ဆိုလေသည်။

'ကဲလာ ကိုကျော်၊ ဟိုမှာ ကိုကျော် သူငယ်ချင်းတွေက ပြန်ဖို့စောင့် နေကြပြီ"

စိမ်းက သူ့ချစ်သူနှင့် ငြိမ်းကို မိတ်ဆက်ပေးဖို့ စိတ်ကူးခြင်း မရှိသည့် အတွက် ငြိမ်း
အံ့သြဝမ်းနည်းသွားလေသည့်။ ငြိမ်းက လူ့အသိုင်းအဝိုင်း အပြင်ဘက်ကလွဲပဲ
သတမှတ်ထားလေသလား စိမ်းရယ်။

"စိမ်းရဲ့ ဖေဖေ မေမေတို့နဲ့ မိတ်ဆက်မပေးတော့ဘူးလား"

ကိုကျော် ဆိုသူက စိမ်းကိုကြည့်ကာ မေးသည်။

"ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ကိုကျော်ရယ်၊ နောက် တွေ့ကြဦးမှာပဲ"

ကိုကျော်က ငြိမ်းဘက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

"ဘာလဲ ဟင်၊ ငြိမ်းက ဘာတွေပြောထားလို့လဲ"

စိမ်းက မေးသည်။

"ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ ကဲ ကိုယ်လဲ ပြန်တော့မယ်လေ၊ သွားမယ် ငြိမ်း"

ကိုကျော်သည် သက်ပြင်းကို တိတ်တခိုးချရင်း စိမ်းခေါ်ဆောင်ရာသို့
လိုက်ပါသွားလေသည်။ ငြိမ်းသည် မိန်းမတစ်ယောက်၏ မာယာမှာ မိန့်သော
နောက်ထပ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပြန်ပြီဟု အောက်မေ့ လိုက်မိလေ၏။

နောက်ဆုံးတော့ စကားပင်ရိပ်မှာ ငြိမ်း တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ် လေသည်။

ဦးလေးချစ်၊ ဦးမြဖေနှင့် ခြံထဲမှာ နေထိုင်သူ လူကြီးတချို့သည်
ဖေဖေ၏စကားကိုရိုသေစွာ ငုံ့လင့်နေကြသည်။ သူတို့အနေဖြင့် ဤအိမ်ကြီးနှင့်
မကင်းကြောင်း ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစားများ ဖြစ်သော်လည်းအိမ်ကြီးသခင်
ဒေါ်ကြည်ကြည်ရှိန် မရှိသည့်နောက်ပိုင်း အိမ်ထဲကို အဝင် အထွက် သိပ်မရှိကြ။
ဖေဖေထံတွင် သာမန်အလုပ်သမားများအဖြစ်သာ ကျိုးနွံစွာ အမှုထမ်းကြသည်။
ခြံထဲမှာရှိသော မြေကံစွဲ၊ ခြံကံစွဲများကို အနုတ်စိန်က လာရောက်ဖြေရှင်းသည်သာ
များလေသည်။ ယခု ဖေဖေကသူ တို့ကို ခေါ်ယူ၍ ယင်းကံစွဲများကို
ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခြင်းမှာ ပထမဆုံး အကြိမ် ဖြစ်လေသည်။

"ဒီလိုရှိတယ် ဦးချစ်၊ ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်း ဒီခြံနဲ့အိမ်ဟာ ကျွန်တော်နဲ့ ရှိန်ရှိန်တို့ရဲ့
မင်္ဂလာခန်းဝင် ပစ္စည်းတစ်ခုပဲ၊ ရှိန်ရှိန် မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း ကျွန်တော့်
သားသမီးတွေပိုင် ပေါ့ဗျာ"

ဦးလေးချစ်သည် ဖေဖေကို ရိုသေလေးစားသူဖြစ်သည့် အားလျော် စွာ
လေးစားစွာ နားထောင်နေသော်လည်း ဦးမြဖေကတော့ သိပ်ခိုက် မဝင်စားဟန်ဖြင့်
စားပွဲပေါ်တွင် ချပေးထားသော လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များကိုသာ စားသောက်ရင်း
နားစွင့်နေလေသည်။

"ဒီပစ္စည်းတွေကို တန်ဖိုးဖြတ်ပြီး ရောင်းချလိုရတဲ့ ငွေပမာဏအတိုင်း
သားသမီးတွေကို ခွဲဝေပေးဖို့ ဆန္ဒလဲ ကျွန်တော့်မှာ ရှိပါတယ်"

"သားသမီးတွေဆိုတာ ရှိန်ရှိန်နဲ့ရတဲ့ သားသမီးတွေလား "

ဦးမြဖေ၏ မေးခွန်းကြောင့် အနီးတွင် မယောင်မလည် ရပ်ကာ စားစရာများ
စီမံပေးနေသော မေမေသည် ဆုတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လေသည်။ ဦးမြဖေကတော့
မေမေ့ကို မကြည့်ချေ။ ကျန်လူကြီးနှစ်ယောက်မှာတော့ အနေခက်ဟန်ဖြင့်
မျက်စိကို အပြင်သို့ လွှဲထားကြလေသည်။

ငြိမ်းနှင့်မရွှေကတော့ မနီးမဝေး အခန်းထောင့်မှထိုင်ကာ ဖေဖေတို့ စကားဝိုင်းကို
အကဲခတ်နေသည်။

"သားသမီးတွေလို့ဆိုရာမှာ ကျွန်တော့်သားသမီး အားလုံးပါတယ် ဦးမြဖေ"

ဦးမြဖေသည် ဘာမျှ ထပ်မမေးဘဲ စားပွဲကိုသာ ကြည့်နေလေသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ ကိုလတ် အပါအဝင် သားသမီး ငါးယောက် ရှိတယ်
ငါးယောက်စလုံးကို တစ်ပြေးညီ ခံစားစေချင်တယ်။ ဒါ ကျွန်တော်စေတနာ
ပဲဒီထဲမှာ ကျွန်တော့်အတွက် မပါဘူး။ အဲ ကျွန်တော့်လက်ရှိ ကျွန်တော့် မိန်းမ
တင်အေးမြင့်လဲ မပါဘူး။ အဲဒီအတိုင်းပဲ စိန်စိန်လဲ မပါဘူး။”

ဦးမြဖေသည် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမောကြည့်လေသည်။ သူက အန်တီစိန် ကို
လိုလားသူပေပဲဟု ငြိမ်းက ကောက်ချက်ချမိသည်။

‘အဲဒီတော့ တိုတိုပြောရရင် ဒီအိမ်နဲ့ ခြံဟာ ဘယ်လောက်တန်သလဲ၊ ကျွန်တော်
သိချင်တယ် ဒီမှာတင် ပြဿနာတစ်ခုက ရှိလာပြီး ခြံထဲက တံအိမ်တွေကစွ’

ကျန်လူကြီးသုံးယောက်ခန့် ခေါင်းထောင်လာကြပေပြီ။

‘ဒီလိုရှိပါတယ် သူဌေးမင်းရယ် ”

အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သော လူကြီးက စကား စလိုက်လေသည်။ ဖေဖေက
လက်ဝါးကို ခပ်သွက်သွက်လေး ကာပြသည်။

“ကျွန်တော့်ကို သူဌေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့ ဦးလေးရယ်၊ ရိုးရိုးပဲ ခေါ်ပါ ပြောပါ ”

“အဲ ဒီလိုပါ ဦးခင်ဇော်”

ဖေဖေက သည်တစ်ခုတော့ မတားသာဟန်ဖြင့် ကြည့်နေလိုက် သည်။

အပိုင်း-၉

“ကျွန်တော်တို့က မင်းကတော်ကြီး ဒေါ်မြမေ လက်ထက်ကတည်းက ခြံထဲမှာ နေလာကြသူတွေပါ။ တချို့ကတော့ နောက်မှ ရောက်လာတဲ့ အဆွယ်အပွားတွေပေါ့လေ။ အစကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို အစောင့်အရှောက်သဘော၊ အချွေအရံသဘော ထားခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ကလဲ အကာအကွယ် အစောင့်အရှောက် ပေးခဲ့ကြတာပါပဲ”

‘ကျွန်တော်လဲ ဒါတွေ သိပါတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ခု အခြေအနေက”

“ဟုတ်ပါတယ် သူဌေးမင်း အဲ ဦးခင်ဇော်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ သားသမီးပြေး မြစ်တွေ အဆင့်ဆင့်ပွားလာတော့ အတော့်ကို အခြေခိုင်နေပြီ ဆိုပါတော့ ခင်ဗျာ၊ ရုတ်တရက် တစ်ပြိုင်တစ်လုံး ပြောင်းဖို့ ရွေးဖို့ ဆိုတာက မလွယ်ပါဘူး၊ သို့သော်လဲ ကျွန်တော်တို့ဟာ အပိုင်စီးထားမယ်ဆိုတဲ့သဘောမဟုတ်ဘဲ လခငွေတွေကို မှန်မှန် ပေးချေနေခဲ့တာ ဒီက သူဌေးမင်း သိမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“ဒီတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဒီနေရာကနေ ချက်ချင်း နှင်ထုတ်ပစ် မယ့်အစား ခုလိုပဲ အိမ်လခသမက မြေခွန်ပါယူပြီး ဆက်လက်နေထိုင်ခွင့် ပြုမယ်ဆိုရင်”

“ဒါကတော့ မဖြစ်နိုင်တာဘဲ၊ ဒီနေရာမှာ ရပ်ကွက်ကြီးတစ်ခုလို အိမ် တွေ ပြတ်သိပ်ပြီး ရှိနေသမျှ ဘယ်သူက တန်ရာတန်ကြေး ပေးတော့မှာလဲ”

မေမေက ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် ဝင်ပြောလေသည်။

“ဒီလိုပါ မင်းကတော်၊ ကျွန်တော်တို့က ချက်ချင်း ပြောင်းပေးဖို့ မလွယ် တာကိုသာ ပြောတာပါ။ အဲဒီ အခိုက်အတန့်အတွင်းမှာ နောက်ထပ် ပိုင်ရှင် ရောက်လာမယ်ဆိုရင်လဲ ကျွန်တော်တို့က အိမ်မြေငှားနေသူတွေအဖြစ်နဲ့ တန်ရာတန်ကြေးပေး နေမှာပါလို့ ပြောတာပါ”

“ဒီအိမ်က တစ်ခါတည်း ရောင်းပစ်မှာလား၊ တန်ဖိုးဖြတ်ပြီး အမ်းယူ မှာလား -”

ဦးမြဖေ၏ အရေးဝင်ဆိုလေသည်။

“ကျွန်တေ ကအမ်းယူရမှာပါ ဦးမြဖေ”

“ဒီလိုဆိုရင်လဲဗျာ လက်ရှိအနေအထားအတိုင်း တန်ဖိုးဖြတ်ပြီး ဒီမှာ ဆက်နေမယ့်သူတွေကို အရင်အတိုင်း အိမ်လခနဲ့ ရေခဲကို ဆက်ပူ အရှည်သဖြင့်ကိစ္စကတော့ ရှေ့နေရှေ့ရပ်နဲ့ ဝမ်နင်ပေးပြီး နှင်စရာရှိတာနှင့်”

“အဲဒီလို လုပ်လိုရင်တော့ ကောင်းသားပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလို ဗရုတ်သုတ်ခ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ ခြံကြီးကို ဘယ်သူကမှ တန်ကြေးပေးမလာ တာက ခက်တယ်၊ ခင်ဗျား ပြောသလို ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကြိုက်ဈေးဖြတ်ပြီး အမ်းယူလိုက်ရုံပဲ၊ သာတောင် ကောင်းသေး”

ဖေဖေက စိတ်မရှည်သလို ပြောလိုက်လေသည်။

“အိမ်ကော ခြံကော သိန်းနှစ်ဆယ်နဲ့ ဖြတ်တယ်ဆို”

“ဘာ...”

ဖေဖေအသံက ကျယ်လောင်လွန်းလှသဖြင့် ငြိမ်းရော မေမေပါ လန့်သွားလေသည်။

“ဘယ်သူကပြောလဲ ဦးမြဖေ”

“အရှင်တစ်ပတ် စိန်စိန်လာတုန်းက ပြောတာပဲ၊ သူ ရှေ့နေနဲ့ တိုင်ပင် ကြည့်ပြီးပြီတဲ့”

“ဪ... ဒီအမှိုက်သရိုက် ဒီကံသုရောတွေနဲ့ပြည့်နက်ပြီး ကလေးကလွင့် တွေ သောင်တင်နေတဲ့ မဟာဂန့်ငါးခြံကြီးကို သူ့ရှေ့နေက သိန်းနှစ်ဆယ်နဲ့ ပေးဝယ်မလား ပြောစမ်းပါ၊ ကျုပ် အခု ဆင်းပေးမယ်၊ ကျုပ်က တရားမျှတ ကြိုးစားတယ်၊ သူက ကျုပ်ကို နာလန်မထူနိုင်အောင် အလဲထိုးဖို့ ကြိုးစား တယ်၊ ကောင်းကြံရောပေါ့ကွာ၊ ဒီမှာ ဦးမြဖေ၊ ကျုပ်ဟာ တစ်ချိန်က သားမယားအပေါ် ဝတ္တရားပျက်ခဲ့သမျှ ခု ကျုပ်သားသမီးတွေအပေါ် ငဲ့ညှာပြီး အေး ကျုပ်အပေါ် ယုတ်မာဖို့ ကြံစည်နေတယ်ဆိုရင်တော့ အိမ်ပေါ်ကလဲ ဆင်းမပေးဘူး၊ ကျုပ် သမီးကြီးအတွက် ကျပ်သိန်းသန့် ဆောင်ရွက်ပေးမယ်၊ ကျုပ်ဘက်က မဆိုင်တဲ့ ကျပ်မိန်းမကို

မစားစေချင် သလိုပဲ၊ ဘာမှ မဆိုင်တော့တဲ့ သူ့ကိုလဲ တစ်ပြားမှ မစားစေရဘူး၊
အဲဒါ ခင်ဗျားရဲ့ သခင်မဖုရားကို ပြောလိုက်”

ဦးမြဖေသည် မျက်နှာပျက်ကာ နေရာမှ ထလေသည်။

“ကျွန်တော်က သူပြောတာကိုသာ ပြောပြတာပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာမှ
မဆိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အလုပ်က အစဉ်အဆက် စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းလာခဲ့တဲ့
ဒီအိမ်နဲ့ခြံကြီးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့ပါပဲ”

ဦးမြဖေသည် ဖြည်းလေးစွာ ထွက်သွားလေသည်။ ကျန်သည့်လူကြီးများလည်း
နေရာမှထ၍ ရပ်ကြသည်။

“ကျွန်တော် ဒီခြံထဲမှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံးကို တဖြည်းဖြည်း ပြောင်း
ရွှေ့သွားအောင် ကြိုးစား ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ် သူဌေးမင်း”

ဦးတိုးအောင်ကပင် ပြောဆိုပြီး သူလူများကို ဦးဆောင်ကာ ပြန်ထွက်
သွားလေသည်။ ဦးလေးချစ် တစ်ယောက်သာ ဖေဖေနားမှာ ကျန်ရစ်သည်။

“တယ်လီဖုန်းလာနေပါတယ် မမ”

ရှယ်လီက မေမေ့ကို လာခေါ်သည်။ မေမေသည် အိမ်ရှေ့ခန်းကို ထွက်သွားပြီး
ခဏအကြာမှာပင် ပြန်ဝင်လာလေသည်။

“ကို...ကိုဖိုးငွေ ဆုံးသွားပြီတဲ့”

မေမေက ထူးခြားတုန်လှုပ်မှုမရှိသောအသံဖြင့် ဖေဖေ့ကို လှမ်းပြော က်သည်။
ငြိမ်းသည့် အနားတွင်ရှိသော မရွှေ့၏ လက်ကို တင်းကျပ်စွာ လှမ်း၍
ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိလေသည်။

“ဒါဆို ကိုယ်တို့ လိုက်သွားမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဖေဖေစကား မဆုံးမီမှာပင် ဦးလေးချစ်သည် အိမ်ရှေ့သို့ ရော သွားကာ ကားကို
အသင့်စက်နှိုးနေလေပြီ။

“ဖေဖေ”

ငြိမ်းက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ဖေဖေက အပေါ်အင်္ကျီကို ယူဝင့် ရင်းမှ ငြိမ်းကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ငြိမ်းလဲ လိုက်ခဲ့ချင်တယ် ဖေဖေ”

“အို သမီးလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဆေးရုံမှာဆိုတာ အလောင်းကလဲ ခုလောက်ဆို ရေခဲတိုက်ထဲ ရောက်နေရောပေါ့။”

မေမေက အဝတ်လဲရင်း လှမ်းပြောလေသည်။ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ ကတော့ ပြုနေကျ ဝတ္တရားတစ်ရပ်ကို အရေးတကြီး ဆောင်ရွက်ရမည့် ပုံစံနှင့် ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ ငြိမ်းသည် လူလောကမှ ထွက်ခွာသွား ရသည့် လူတစ်ယောက်၊ ငယ်စဉ်က ရင်းနှီးခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်၊ မကျန်း မာစဉ် ရန်ကုန်ကို အားကိုးတကြီး လာခဲ့သော်လည်း နေဥစ္စာတိုက်ပွဲလောက် သူ့ကို အရေးထားခြင်း မခံရရှာသော လူတစ်ယောက်အဖြစ် ဦးလေး ကိုဖိုးငွေကို တွေးကာ သနားနေမိလေသည်။

“မရွှေ”

ငြိမ်းက ခပ်တိုးတိုးလေး ခေါ်လိုက်သည်။ မရွှေသည် ငြိမ်းကို မော်ကြည့် ၏။ မရွှေ၏ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တို့ စိုစွတ်နေလေသည်။

“ဦးလေးကိုဖိုးငွေကို ငြိမ်းတို့ တွေ့တောင် မတွေ့လိုက်ရဘူးနော်”

ငြိမ်း၏ မျက်လုံးတွင်လည်း မျက်ရည်တို့ စီးကျလာကြလေသည်။

တစ်အိမ်လုံးတွင် တက်တက်ကြွကြွ လှုပ်ရှားသံတို့ဖြင့် ဆူညံစည်ကား၍ နေလေသည်။ အိမ်ရှိ အဖော် မိန်းကလေးများနှင့် စကားဟော မပြောဖူးသော စိမ်းသည် ယနေ့တော့ စိမ့်စရာရှိသည်များကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက် စိမ့်ခန့်နေသဖြင့် စိမ်း၏ တိုင်ပင်နိုးနောသံ၊ ဩဇာပေးသံတို့ကိုပါ ကြားနေ ရသည်။ ဖေဖေသည်လည်း သေသပ် အချိုးကျသော ဥရောင်ဝတ်စုံဖြင့် ခုံညား လှပ၍နေသည်။ မေမေသည်လည်း အဖိုးထိုက်သော မြန်မာ ဇင်းမယ်လိုချည် အင်္ကျီလက်ရှည် တို့ဖြင့် ကျက်သရေရှိ၍ နေလေသည်။ စိမ်းကတော့ ပြောဖွယ်ရာမရှိ။ နူးညံ့ပျော့အိသော အိမ်မီးရောင်ဝတ်စုံ၊ ခေတ်မီ ဆံပင် ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုတို့ဖြင့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး တစ်ယောက်လေလားပင် ထင်မှား

လောက်ပေသည်။ နောက်ဆုံး လင်းလင်း တစ်ယောက်ပင်လျှင် တောက်ပ
ဆန်းကြယ်သော ဝတ်စုံလှလှလေးဖြင့် ချစ်စဖွယ်ကောင်း၍ နေလေ၏။

သူတို့အားလုံးကို ကြည့်ရသည်မှာ နိုင်ငံခြားမှ ပြန်လာမည့်သူတစ်ယောက်ကို
သွားရောက်ကြိုဆိုမည့်ပုံမျိုး မဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံခြားကို အပြီးအပိုင်
ထွက်ခွာသွားတော့မည့်သူများနှင့်ပင် တူနေတော့၏။

သည်နေ့ ကိုလတ် ပြန်လာမည်လေ။

ငြိမ်း အထင်ကြီး လေးစားခဲ့ရသော ကိုလတ်။ ငြိမ်း ချစ်ခင်တွယ် ခဲ့ရသော
ကိုလတ်။ ငြိမ်း မျှော်လင့်အားထားခဲ့သော ကိုလတ်။ တစ်လောကလုံးတွင်
အမြင့်မြတ်ဆုံး အမှန်ကန်ဆုံးအဖြစ် တစ်ယောက်တည်း မြင်ဖူးပြီး
တစ်ယောက်တည်းသာ စံတင်ထားခဲ့ရသော ကိုလတ်။

ကိုလတ်ကို ငြိမ်းတို့၏ မြရိပ်ငြိမ်ခြံကြီးက ပျူပျူငှာတတ် တက်တက် ကြွကြွ ကြိုဆို
ပြင်ဆင်နေကြပါပြီကော။ ထိုအတွက် ငြိမ်းသည် ဝမ်းသာ ရမည်လား၊
ဝမ်းနည်းရမည်လားပင် မဝေခွဲတတ်တော့ပေ။ ကိုလတ်ကို ရန်သူအဖြစ်
သတ်မှတ်ခြင်း မရှိတော့သည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း
မဟာမိတ်ပြုကာ ပူးပေါင်းရန် ကြံစည်ခြင်းအတွက် ရင်ထဲမှာ မရှင်းလင်းလှပေ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကိုလတ်ဟာ ကိုလတ်ပဲ။ အရာရာကို
စဉ်းစားချင့်ချိန်နိုင်ကောင်းပါရဲ့။

“ငြိမ်းရေ အားလုံး အသင့်ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ လုံချည် လဲလိုက်တော့လေ၊ ဒီ ချိတ်လုံချည်ပဲ
ဝတ်မှာ မဟုတ်လား”

ကိုလတ်ကို ကြိုဆိုရန် ပြင်ဆင်ကြသည့်အထဲတွင် ငြိမ်း အနှေးကွေး ဆုံး
ဖြစ်နေပေပြီ။ မရွှေ့က ငြိမ်းအတွက် ပန်းနုရောင်အင်္ကျီနှင့် ချိတ်ထိတ် ပန်းရောင်ကို
ရွေးပေးထားသည်။ ငြိမ်း၏ ဖြူနု သေးသွယ်သော ခန္ဓာ ကိုယ်လေးနှင့်ဆိုင်တော့
အထိမခံတဲ့ ဒန်းပန်းနုလေးလိုနေမှာ အမှန်ပါပဲ။ ငြိမ်းသည် မရွှေ့စိတ်လိုလက်ရ
ပြင်ဆင်ပေးသမျှကို ငြိမ်သက်စွာ ခံယူ လိုက်သည်။ မရွှေ့က ငြိမ်း၏
ရှည်လျားသော ဆံပင်များကို တစ်ပတ်လျှံ ဆံထိုး ထုံးပေးသေးသည်။ ပြီးတော့
သူ့ဘာသာသူ သဘောကျကာ ငြိမ်းက သတို့သမီးလေးနဲ့ တူတယ်ဟု ပြော၏။

“အမယ် မေမေသမီးက တယ်လှပါလား၊ ကြည့်စမ်း မရွှေ့က ဘယ်အချိန်က
ကြိတ်ပြီး ကြံစည်ထားမှန်း မသိဘူး၊ ငြိမ်းကို ပြင်ပေးထား လိုက်တာ
မင်းသမီးလေးကျနေတာပဲ”

မေမဲ့အသံကြောင့် ဖေဖေရော စိမ်းပါ အခန်းထဲ ဝင်လာကြည့်ကြသည်။

"ဟုတ်ပါကွာ၊ ငါ့သမီးက ပန်းလေးလိုပဲဟေ့"

ဖေဖေက ဝမ်းသာအားရ ထုတ်ဖော် ချီးကျူးလိုက်သည်။

"ဒန်းပန်းလေးလား ဖေဖေ"

ငြိမ်း၏ စကားကို ရုတ်တရက်တော့ မည်သူမျှ နားမလည်ပေ။ -
ငြိမ်းတို့၏ခြံထဲတွင် မိုးရာသီဆိုလျှင် ဒန်းပန်းလေးများ ပွင့်တတ်၏။
ပြင်ဖတ်လေးများက နုနယ်လွန်းသဖြင့် မိုးသည်းထန်စွာရွာလျှင် ကြွေကျ
ကန်ကြလေသည်။ ပန်းလေးများကို အရင်းမှ ချွေပြီး ပန်းကန်ပြားနှင့် ထည့်ကာ
ဘုရားတင်ရသည်။

တစ်အောင့်ကြာမှ ဖေဖေနှုတ်မှ စကားစုံ ထွက်လာသည်။

"သမီးဟာ ဒန်းပန်းလေး မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဂန္ဓမာပန်းလေးပါ။ ဂန္ဓမာ
ပန်းလေးဟာ မိုးတွေ လေတွေ ဘယ်လောက်ပဲသည်းသည်း လန်းလန်း ဆန်းဆန်း
ပွင့်လျက်ပဲ"

ဖေဖေက လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်လေသည်။

"အင်း၊ သူ့အဖေနဲ့ သူ့သမီးမှ လိုက်လဲ လိုက်တယ်၊ မရွှေဖြင့် ဘာပြော လိုက်မှန်းကို
မသိလိုက်ဘူး"

မရွှေက ဝင်ပြောလိုက်မှပင် အားလုံး ပေါ့ပါးစွာ ရယ်လိုက်မိကြလေ သည်။ စိမ်းက
"ငြိမ်း စကားတတ်နေတာကို ကိုလတ်ကတော့ သဘောကျဦး မှာပဲ ဟု ခပ်ပြုံးပြီး
ဆိုသည်။ ငြိမ်းကတော့ စိမ်း အပြောကို မနှစ်ခြိုက်လှပေ။

"ကဲ သမီးငြိမ်းရယ် မရွှေရယ်က ဖေဖေကားနဲ့လိုက်၊ စိမ်းနဲ့ မြင့်ရယ် |
လင်းလင်းရယ်က စိမ်းရဲ့ ကားနဲ့လိုက်၊ ဟိုမှာ စိန်စိန်တို့ မိမိတို့လဲ
ရောက်နေလက်ပြီ"

ဖေဖေက ဦးဆောင်က ကားနှစ်စီး ခြံထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

မရွေ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ကျွမ်းကျွမ်းပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ကာ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာလေသည်။ ဪ ကိုလတ်ရယ်၊ ငါးနှစ်အချိန်ကာလအတွင်းမှာ လူတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ ဘယ်အ အထိ ပြောင်းလဲနိုင်သလဲဆိုတာ ကိုလတ် သိမှ သိပါ့မလား။

.....

စောင့်စားရသည့် အချိန်တွေကား ကြာညောင်းလှချေသည်။ မျှော်လင့်ခြင်း ဟူသည့် ထာဝစဉ် ရင်မောရသော အလုပ်ပင် ဖြစ်တော့၏။ စောင့်နေ ရခြင်းထက် ပင်ပန်းဆင်းရဲသော ခံစားမှုမျိုး မရှိနိုင်တော့ဟုပင် ထင်မိ သည်။

“အင်း၊ စောင့်ရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာ မရွေ့ရယ်၊ အချိန်တွေကလဲ ခုလိုများကျတော့ ကုန်ခဲ့လိုက်တာနော်”

“တစ်နာရီခွဲလောက် နောက်ကျမယ်လို့ ပြောထားတာပဲ ငြိမ်းရယ်၊ ရောက်လုနီးပါပြီ”

“အင်းလေ၊ ငါးနှစ်ကြီးများတောင် စောင့်ခဲ့ပြီးမှပဲ”

“ဟင် ဘာပြောတယ် ငြိမ်း”

“ဪ၊ ကိုလတ်သွားတာ ငါးနှစ်တောင်ကြာမှပဲ တစ်နာရီခွဲဆိုတာ ဘာမှ မကြာတော့ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ”

ငြိမ်းနှင့် မရွေ့သည် လေဆိပ် အပြင်ဘက်တွင် ကားထဲမှာ ထိုင်ကာ စောင့်စားနေကြရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကားပေါ်မှာ ပြုပြင်ပြင်နှင့် ကွန်ကရစ်ရ လေး ထိုင်နေသော ငြိမ်းကို လူများက လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် လုပ် သည်။ မရွေ့သည် သူ့ရဲ့ ငြိမ်းကို သူ့ဘာသာ သဘောကျကာ ပြုံးနေလေသည်။

“မရွေ့ကလဲ ဘာတွေများ သဘောကျနေတာလဲ ပြုံးစိမ့်နဲ့”

“ဪ လူတွေက ငြိမ်းကို ကြည့် ကြည့် သွားကြလို့ပါ၊ ငြိမ်းက ဒီနေ့ သိပ်လှနေတာ

"ဘေးမှာ ချထားတဲ့ ချိုင်းထောက်ကြီးတွေ ဖယ်လိုက်ရင် ဆိုပါတော့"

'အိုကွယ် ငြိမ်းကလဲ"

'အမှန်တရားကို ဘာဖြစ်လို့ ဖုံးကွယ် မေ့ပျောက်ထားချင်ရမှာလဲ မရွှေရယ်"

မရွှေသည် ငြိမ်းကို ဘာမျှပြန်မငြင်းတော့ဘဲ လေယာဉ်ပျံကလဲ ဆိုက်ခဲလိုက်တာနော်" ဟုသာ ခပ်တိုးတိုး ညည်းလိုက်လေသည်။

"ဟော လေယာဉ်ပျံသံကြားတယ် ။"

ယခုတစ်ခါတော့ ငြိမ်း၏ ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲ ခုန်သွားလေသည်။ - ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ တစ်ပြန်တစ်လှည့်စီ ဖြစ်ပေါ်နေ၍ လက်ဖျားတွေ အေးသွားလိုက်၊ နွေးလာလိုက် ဖြစ်နေလေသည်။ လေယာဉ်ပျံသံ သည် အမြင့်ဆုံးအထိ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟီးသွားပြီးမှ တဖြည်းဖြည်း တိုးတိတ်ကာ ရပ်သွားသည်။ နောက်ဆုံး စောင့်ရသည့်အချိန်သည် ပိုလှပင် ကြာရှည်သယောင် ခံစားရလေသည်။ ကိုလတ်တစ်ယောက် အမဲမြေပေါ်ကို ပြန်ရောက်လာပါပြီ။ သို့သော် ကိုလတ်ကို မမြင်ရသေး။ စကန်တံလေး ရွှေ့လျားသံသည် ရွှင်ခုန်သံအလားပင်။ ကားပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေရသော ငြိမ်း၏ စိတ်အစဉ်သည် လေယာဉ်ပေါ်မှဆင်းပြီး အလုပ်

ရှုပ်နေဦးမည့် ကိုလတ်ဆီသို့ ရောက်နေသည်။ ငြိမ်း စောင့်နေသည့်ဆိုတာ ၊ သူတို့က ပြောမှ ပြောပြပါမလား။ စိမ်းနှင့် မေမေတို့သည် ကိုလတ်ကို မည်သို့များ ကြုံဆိုကြလေသနည်း။ ကိုလတ်ကကော စိမ်းကို မည်သို့များ နှုတ်ခွန်းဆက်နေပါလိမ့်။

"ကိုလတ်တော့ ပါလာမှာပါ မရွှေရယ်"

"ပါလာလို့သာ ဒီလောက် ကြာနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့ ငြိမ်းရယ်"

"ဟော ကြည့်စမ်း မရွှေ၊ ဟိုမှာ ထွက်လာကာ ဖေဖေရယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ နောက်က မမမြင့်"

မေမေ့နောက်က လိုက်လာသည်ကတော့ စိမ်း၊ စိမ်းရဲ့ နောက်က အန်တီမိနီ၊

အနိတိစိန့် နောက်က ကိုလတ်၊ ငြိမ်းရဲ့ ကိုလတ်။

“ကြည့်စမ်း မရှေ့၊ ကိုလတ်က အသားတွေလို၊ အရပ်ကြီးလဲ မြင့်လာ သလိုပဲ၊ ဟော ငြိမ်းတို့ကို မြင်သွားပြီ”

ကိုလတ်ကြောင့် မိသားစု နှစ်စုသည် ခေတ္တခဏ အဆင်ပြေနေကြ လေသည်။ သို့မဟုတ်ကလည်း ဟန်ဆောင်နေကြသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။ မိမိမိကတော့ နောက်ဆုံးမှ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်လာသည်။ မေမေ နှင့် ခိုမ်းတို့က ကိုလတ်ကို နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုကြခြင်းအတွက် မိမိမိကကော သံသယ ကင်းပါမည်လား။

ကိုလတ်သည် ငြိမ်းတို့ကားရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာ လေသည်။ ငြိမ်းသည် ကိုလတ်ကို အပြုံးလေးနှင့် ဆီးကြုံနေလေသည်။ ကိုလတ်၏ တောက်ပသော အပြုံးများသည် ငြိမ်း၏အနားသို့ ရောက်လာ သောအခါ အနည်းငယ် ပြေလျော့သွားလေသည်။

“ဟေး ငြိမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ ငြိမ်း သိပ်ပိန်သွားလိုက်တာပါလား၊ ဘယ်လို ကြောင့်လဲဟင်၊ အို ကြည့်စမ်း၊ အရမ်းကို ပိန်သွားတာပဲ”

မတွေ့ရသည့်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော ကိုလတ်အတွက် ငြိမ်းသည် အံ့သြ လောက်အောင်ပင် ပိန်ချိုးသွားဟန် တူပေသည်။ ကိုလတ်သည် ငြိမ်း၏ လက်ချောင်းကလေးများကို အားမရစွာ ဆုပ်နယ်လိုက်လေသည်။

“မမြင်တာကြာလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ကိုလတ်ရယ်၊ ကိုလတ်လဲ ပိန်တာဘဲ”

“ငြိမ်း နေတော့ကောင်းပါတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် ကိုလတ်”

“ငြိမ်းကို ကြည့်ရတာ ဖြူဖတ်ဖြူရော်နဲ့ အားမရှိသလို ပါပဲလားကွယ်”

“မင်း ပြန်ရောက်လာပြီပဲ၊ မင်းနမကို မင်းဘာသာ ကြည့်ပြီး ပြောပေး ဟေ့၊ အစားလဲ နည်းတယ်၊ သွားလာ လှုပ်ရှားမှုလဲ နည်းတယ် ခုထိ ကိုလားထိုင်ကြီးပေါ် ထိုင် ထိုင် နေတုန်းပဲ၊ လမ်း သိပ်မလျှောက်ဘူး”

ဖေဖေက ဝင်ပြောသဖြင့် ငြိမ်းသည် မျက်နှာကို ငုံ့ထားလေသည်။

"ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ငြိမ်းကို သေသေချာချာ ပြန်လေ့ကျင့်ပေးရဦးမယ်၊ ကံ ကိုလတ် ညကျမှ လာခဲ့မယ်၊ ဟုတ်လား"

"ကိုလတ် ငြိမ်းတို့ဆီ လာမနေတော့ဘူးလား"

"အရင်လိုပဲ လာလိုက် သွားလိုက်ပေါ့ ငြိမ်းရယ်၊ ဟုတ်ဖူးလား"

ထိုစကားကို ပြောနေစဉ် ကိုလတ်သည် နောက်နားမှာ ကျွဲခြံရံရလေး ရပ်နေသော စိမ်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။ မိမိမိကတော့ ငြိမ်းတို့ အိမ်သားတွေ၏ ကြံ့ဆူမှုကို အသံအမှတ်မပြု သည့်အလား ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာသာ ရပ်စောင့်နေလေသည်။ အန်တီစိန်၏။ မျက်နှာကတော့ ဟန်ဆောင်ထားသည့်ကြားမှပင် အလိုမကျသည့် အသွင် ပေါ်ကာ ညိုမှိုင်းနေသည်။ ကိုလတ်သည် ဖေဖေ မေမေတို့ကို ရိုသေစွာ နှုတ်ဆက်ပြီး အန်တီစိန်နှင့် မိမိတို့ရှိရာ ပြန်လျှောက်သွားလေသည်။

စိမ်းကို နှုတ်ဆက်သော ကိုလတ်၏အကြည့်များသည် တောက်ပြောင် စူးရှနေသယောင်ပင်။

.....

"အိမ်ကို ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့လို့ ပြောပြောနေတာကွယ်"

"ဟုတ်ဖူးလေ၊ ကျောင်းမှာလဲ တွေ့နေရသားပဲ"

"မနေ့ကလား၊ စိမ်းတို့အိမ်ကို ဖောရိန်းက ပြန်လာတယ်လေ၊ သွားကြိုနေတာပေါ့။"

"အင်း ဟုတ်တယ်လေ၊ ငြိမ်း ပြောဖူးတဲ့ ကိုလတ်ဆိုတာပေါ့"

"သွေးချင်းတော့ မစပ်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မောင်နှမတွေပါပဲ"

"သူကလဲကွယ် ဒါ တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ"

“အို တယ်သီမလဲ၊ လူကြီးတွေ သဘောပေါ့”

“တို့သဘောကတော့ ပြောဖို့လိုသေးလား”

“သိပါဖူးဆိုကွယ်၊ ဘာတွေပြောနေမှန်းလဲ မသိဘူး”

“ဒါပဲနော်၊ အိမ်ကို ဖုန်း ခဏခဏ မဆက်နဲ့၊ ဖေဖေ ဆူလိမ့်မယ်”

တယ်လီဖုန်းချသံ ကြားလိုက်ရ၏။ စိမ်းသည် တယ်လီဖုန်းများမှ ခွာကာ ကုန်ကြွေးမပျက်ပင် လျှောက်လာလေသည်။ ယနေ့ စိမ်းသည် အပြာနု ရောင်ဝတ်စုံဖြင့် ကြွကြွရွရွလေး လှ၍ နေပြန်၏။ ဆံပင်ကိုဖြတ်ကာ အလိပ် ကြီးကြီးများ ကောက်ချထားသည်။ ခေတ်ဆန်သော်လည်း စိမ်း၏အလှက တည်ငြိမ်သည်။ ဝင့်ဝင့်ထည်ထည်နှင့် ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိသည်။

သည်နေ့ ကိုလတ် လာမည်။ မနေ့ညက ကိုလတ် မလာဖြစ်ပေ။ ကိုလတ်က သူ မလာဖြစ်တော့သည့်အကြောင်း၊ နောက်နေ့မနက်မှ ထမင်း လာစားမည့်အကြောင်းကို စိမ်းဆီ ဖုန်းဆက်၍ အကြောင်းကြားခဲ့လေ သည်။ သည်မနက်တော့ မေမေနှင့် စိမ်းသည် နိုင်ငံခြားပြန်ကြီး ကိုလတ်ကို ကျွေးမွေးပြုစုရန် ပြင်ဆင်နေရသဖြင့် မအားလပ်ရတော့ပေ။ ဖေဖေကတော့ သူရီးကို မသွားမဖြစ်ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားလေသည်။ ကိုလတ် ရောက်လာ မည့်အတွက် မေမေနှင့် စိမ်းသာမက မခင်ကြည်ရော ဦးလေးချစ်ရာ ဦးမြဖေရော အားလုံး ရွှင်လန်းတက်ကြွ၍ နေကြလေသည်။

“ငြိမ်း ဘာမှ မပြင်မဆင်တော့ဘူးလား၊ မရွှေ့ကလဲ ဝင်ကူကွေးနေတော့ မပြင်ပေးအားတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ ၊ လာ လာ စိမ်းပြင်ပေးမယ်”

စိမ်းသည် ငြိမ်းထံသို့ရောက်လာကာ ငြိမ်းကို လှလှပပပြင်ဆင်ပေးဖို့ ပြင်လေသည်။ စိမ်းသည် တကယ်ပဲ စေတနာတွေ ထက်သန်နေဟန်။

“စိမ်းရယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကိုလတ်က အိမ်ကိုလာနေပြီလား”

“အိုကွယ်ငြိမ်းကလဲ ဆံပင်လေးတော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြီးလိုက်ပါဦး”

စိမ်းသည် ပြောပြောဆိုဆို ငြိမ်း၏ ဆံပင်များကို ရှင်းပေးလေသည်။

"မပြည်လိုက်နဲ့ စိမ်း၊ ဒီလိုပဲ ဖြန့်ချထားပါ "

"အင်း အင်း ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ ငြိမ်းရဲ့ ဆံပင်တွေက အဖျားက နေပြီး နည်းနည်းစု လိုက်မယ်နော်၊ ဒါမှ လှသွားမယ်၊ တကယ်ဆိုဆံပင်အုံ တအားကောင်းတယ်"

ငြိမ်းသည် စကားများများ မပြောလိုသဖြင့် စိမ်း လုပ်ပေးသမျှကို ငြိမ်သက်စွာ ခံလိုက်သည်။

"ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အင်္ကျီလေးဆို တော်ပါပြီ စိမ်းရယ်"

"ရှေး၊ ဒီဝိုးပျော့ ဘလောက်စလေး ဝတ်... ဟော ကားသံကြားတယ် ကိုလတ်လာပြီထင်တယ် "

"စိမ်း သွားကြိုလိုက်လေ"

စိမ်းသည် ငြိမ်းကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။
ဪ စိမ်းရယ်၊ ဘယ်လို ဇာတ်လမ်းတွေများ ဆက်ကဦးမလို့လဲကွယ်။

အပိုင်း-၁၀

"ငြိမ်းရော"

ကိုလတ်က သူ့ကို ဦးစားပေး၍ မေးလိုက်သံကြားသဖြင့် ငြိမ်း သက်သာရာရသွားလေသည်။ ငြိမ်းသည် ချိုင်းထောက်နှစ်ခုဆီ လက်လှမ်းလိုက်သည်။

“မင်းနှမတွေက ညကတည်းက မျှော်နေတာ ကိုလတ်ရေ ခု တစ်ခါ တည်း ထမင်းစားတော့မလား၊ နားပြီး အအေးလေး ဘာလေး သောက်မလား”

မေမေ့အသံက ရွန်းရွန်းဝေနေ၏။

“ကိုလတ်က အေးအေးဆေးဆေး နေမှာပဲဟာ၊ အအေးပဲ အရင် လုပ်ပါ မေမေ”

စိမ်း၏ ပျူငှာသောစကား။

“ဟော ကိုလတ်၊ မနေ့ကတည်းက တွေ့ချင်နေတာ ကိုလတ်ရယ်၊ အသားတွေကလဲ ဖြူလို့ ကိုလတ်က တသွေးတမွှေး ဖြစ်လာလိုက်တာကွယ် မခင်ကြည်ကိုရော သတိရလား”

မခင်ကြည်၏ နှုတ်ခွန်းဆက်စကား။ ကိုလတ်အတွက်တော့ အားလုံး သည် လှိုက်လှပျူငှာ ရှိလွန်းလှစွာ၏။

“ထမင်းတော့ စားပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် အေးအေးဆေးဆေးနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ လုပ်စရာတွေက ရှိနေတယ်။ ကားရွေးဖို့ ကိစ္စလဲ မေမေက နားပူနေလို့”

ငြိမ်းသည် ခေါင်းထောက်နှစ်ခုကို အားပြုရင်း ကိုလတ်ရှိရာ ဧည့်ခန်း ထွက်လာလေသည်။ မေမေနှင့် စိမ်းသည် ကိုလတ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြလေသည်။

“ဟာ.. ငြိမ်း၊ ငြိမ်းကို လမ်းလဲ မလျှောက်ဘူးလို့ ဒက်ဒီကသာ ကြာနေ၊ ငြိမ်းက

လမ်းလျှောက်လို့ပါလား "

"ကိုလတ်လာလို့သာ လျှောက်တာ ကိုလတ်ရေ၊ ငြိမ်းကိုတောင် ကိုလတ်လက်ထဲပဲ ပြန်အပ်ရမှာပဲ၊ အရင်တစ်လောကတောင် ရင်ကျပ်ကျပ် နေလို့ ဒေါက်တာဆန်းတူးက ဆေးရုံတင်ခိုင်းနေသေးတယ်"

"လာ ငြိမ်း၊ ကိုလတ်ဘေးမှာထိုင် "

ကိုလတ်သည် ငြိမ်း၏ လက်များကို လှမ်း၍ ထိန်းကိုင်လိုက်ပြီး ဘေးမှာ ထိုင်ခိုင်းလေသည်။ ငြိမ်းက တင်ပါးအောက် ဝင်သွားသော သူ့ဆံစများကို ဘေးသို့ ထုတ်၍ ဖယ်ရှားလိုက်သည်။ ကိုလတ်က သူ့ကို အရေးတယူ ရှိသေးသည့်အတွက် များစွာ ကျေနပ်ရသည်။

“သား ကိုလတ်၊ ပစ္စည်းတွေရွေးဖို့ ငွေလိုရင်ပြောနော်၊ အန်တီတို့ မှာလဲ ဝတ္ထုရားရှိတယ်”

မေမေ့စကားကြောင့် ငြိမ်းမှာ အံ့သြရပြန်သည်။

“မလိုပါဘူး အန်တီ၊ ဒက်ဒီကိုလဲ ပြောပါ၊ ဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့လို့၊ ပစ္စည်းတွေကလဲ ပြန်ရောင်းပစ်မှာက များပါတယ်၊ ဘာလုပ်မလဲ အန်တီ ရာ၊ ပညာသွားသင်တာပဲ၊ ဒါတွေ မလိုပါဘူး”

ကိုလတ်၏ ခံယူချက်များ မပြောင်းလဲသေးသည့်အတွက် ငြိမ်း ဝမ်းသာရသည်။

"ငြိမ်းတို့ စိမ်းတို့အတွက် လက်ဆောင်တွေတော့ ရောက်မလာသေး ဘူး၊ စောင့်ကြရဦးမယ်နော်"

"စောင့်မှာပေါ့ ကိုလတ်ရဲ့၊ ဘာတွေလဲဆိုတာလဲ ပြောမထားနဲ့ဦးနော်၊ လာမှ ကြည့်ရမယ်"

စိမ်း၏ ချိုသာသောစကား။

"စိမ်း ဒီနေ့ ကျောင်းမတက်ဘူးလား"

“ကိုလတ်လာလို့ ကျောင်းပြေးတာလေ၊ နောက်ဆိုရင်တော့ ကိုလက်ခွဲ ညီမတွေကို ကိုလက်ပဲ ထိန်းကျောင်းရမှာနော်”

မေမေက ကိုလတ်ကိုသာ အားကိုးဟန်ဖြင့် ပြောလေသည်။ ကိုလက် သည် သူ့အပေါ် ပြောင်းလဲနေသော မေမေတို့ စိမ်းတို့၏ ပြောင်းလဲမှုကို မသိလေရောသလား မသိ။ ကိုလတ်ကတော့ ဟိုတုန်းကလိုပင် ပြီးချိန် နေသည်။ ငြိမ်း၏ ခေါင်းလေးကို ပုတ်၍ သတိပေးသည်။

“ငြိမ်း၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ကိုယ် ဂရုစိုက်ရမယ်နော်၊ အပျင်းထ နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ စာတွေ ဘာတွေကော ကျက်ရဲ့လား”

“ကိုလတ် သွားကတည်းက ငြိမ်း စာတစ်အုပ်မှ မဖတ်ဖြစ်ဘူး”

“ကြည့်စမ်း၊ သိပ်ဆိုးနေပါလား၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ ငြိမ်းကို အရင်ကငြိမ်း ဖြစ်အောင် ပြန်လိုပဲရဦးမယ်”

“အရင်ကငြိမ်း၊ ဟုတ်လား၊ ကိုလတ်လဲ အရင်က ကိုလတ်ပဲဖြစ်ရ မယ်နော်”

ငြိမ်း၏ စကားများကို ကြီးကျယ်သည်ဟူ၍ အရေးမယူဖူးသော စိမ်း သည် ငြိမ်း၏ စကားကြောင့် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“ကဲ ထမင်းစားဖို့ အဆင်သင့်ပဲ”

‘အားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါး စားရအောင်နော်၊ ပြီးရင် ကိုလတ်လဲ ပြန်ရဦးမယ်၊ လာလေ စိမ်း’

ကိုလတ်က ငြိမ်းကို ယခင်ကလိုပင် တယူတယ တွဲထူကာပေးလေ သည်။ သို့သော် စိမ်းအပေါ် ကြည့်လိုက်သော ကိုလတ်၏ အကြည့်များက ယခင်ကနှင့် မတူတော့ပါချေတကား။

.....

"ကိုလတ်က ဘာတွေ ပြောသွားသေးလဲ"

ဖေက မေမေ့ကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဖေဖေသည် သူ့ဌာနမှာ လစ်များနေခိုက်ဖြစ်၍ ကိုလတ်နှင့် အေးအေးဆေးဆေး မတွေ့ရသေး။

"မြင့်က ပြောပါတယ်၊ ပစ္စည်းတွေ ခွေးဖို့ ငွေလိုရင် မြင့်တို့ကိုလဲ ပြော ဒီလို မဖြစ် ဖြစ်အောင် ရှာပေးပါမယ်လို့၊ ကိုလတ်ကတော့ ဒက်ဒီရော အန်တီရော ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့တဲ့၊ ပစ္စည်းတွေကလဲ ပြန်ရှောင်းပစ်မှာ များပါတယ်တဲ့၊ များများစားစားလဲ မဝယ်ခွဲပါဘူးတဲ့၊ ကိုကိုသားက ပြော သေးတယ်၊ ပညာသင်ဖို့ သွားတာ ပညာရရင် တော်ပါပြီတဲ့" ၊

မေမေက သာသာထိုးထိုးလေး ထည့်ပြောသဖြင့် ဖေဖေကလည်း သဘောကျသွားသည်။

"ဒီကောင် မဆိုးဘူး" ဟု ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်သည်။

"ဒါပေမယ့် စိန်စိန်တို့ ကြည့်ရတာတော့ မြင့်တို့အပေါ် ကျေနပ်ပုံမရ ဘူးနော်၊ လေဆိပ်မှာ တွေ့ကြုံတုန်းကလဲ စကား ကောင်းကောင်း မပြောဘူး"

"အေးလေ၊ သူက အမေ့ခွဲပေးဖို့ကိုသာ ဆန္ဒစောနေတာကိုး၊ ကိုလတ် အတွက်တော့ စိတ်မပူရပါဘူးကွယ်၊ မိမိလေးကိုပဲ ကိုယ် သနားတယ်၊ မိမိ့ကို စိန်စိန်နောက် ထည့်လိုက်မိတာ မှားတယ်"

"ဇာစ်ခုတော့ရှိပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ မိမိလဲ ငယ်တော့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တစ်နေ့ မိမိ အိမ်ထောင်ရက်သားကျသွားရင် သူ့ဘာသာ နေနိုင်မှာပဲ"

"မိမိဟာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့လဲ စိတ်ကူးဟန်မတူဘူး မြင့်၊ သူက သူ့အဖေ ကို ကြည့်ပြီး ယောက်ျားတွေကို စိတ်နာနေပုံရတယ်၊ အင်း စိန်စိန်နဲ့ ခနက် တွေလဲ ပါမှာပေါ့လေ"

ဖေဖေသည် မမမိနှင့် ပြောခဲ့ဖူးသည့် အကြောင်းအရာအချို့အမေလို့ ပြန်ပြောမပြော ရရှိနိုင်သည်။ မေမေတို့မပါဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း ရှင်းလုပ်ဟန်ရှိသည်။

"ဒါထက် နေပါဦး၊ မြင့်ကို မေးရဦးမယ်။ ကိုဖိုးငွေ ဆေးရုံတက် တုန်းက အိမ်ကို ခေါ်လာသေးတယ်ဆို"

"ခေါ်မလာပါဘူး ကိုကိုရဲ့၊ အမေတစ်ယောက်တည်း လာပြီးသူ ဆေးရုံတက်ဖို့ကိစ္စ မြင့် လိုက်လုပ်ပေးလိုက်သားပဲ"

"ဒီမှာနေပြီး ဆေးကုဖို့ လာခဲ့တာတဲ့၊ တစ်နေ့က ပုဇွန်တောင်ထိပ် ကောင်လေးနဲ့တွေ့လို့ ပြောမှ သိရတာ၊ သူက ဆေးရုံကို လုံးဝ တက်ချင်တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့"

"အို ကိုကိုကလဲ သူ့ရောဂါကြီးနဲ့ ဆေးရုံမတက်လို့ ဖြစ်မလား"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ သူကျေးဇူးတွေလဲ အများကြီးရှိခဲ့တာ မဟုတ်လား ကိုယ့်ဆီ အားကိုးတကြီးနဲ့လာပြီး ခုလို ဖြစ်ရတာ မကောင်းဘူးပေါ့၊ မြင့်ရယ်၊ မြင့်ရဲ့ အမေလဲ ကိုဖိုးငွေ ဆုံးပြီး တစ်ခါတည်း ပြန်သွားတာပဲနော်၊ ကိုယ့်နဲ့ သေသေချာချာတောင် မတွေ့လိုက်ရဘူး၊ အဘွားကြီး တော်တော်ကျသွား တယ်၊ ဂရုစိုက်ပြီး သတင်းလေး ဘာလေးမေး၊ ငွေလေး ဘာလေးလဲ ပို့ မြင့်ရာ"

"ဟတ္ထဲ့ပါ ကိုကိုရဲ့"

ဖေဖေသည် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော လူကြီးတစ်ယောက်၏ ဟန်ပုန် ဖြင့် ပြောဆိုနေရာမှ ငြိမ်းစွာသို့ လျှောက်လာလေသည်။ ယခုအခါ ငြိမ်းသည် ကုလားထိုင်ကြီးကို သိပ်အားမကုန်းတော့ဘဲ ချိုင်းထောက်နှစ် ကို အားပြုလျက် သူ့ဘာသာ လျှောက်သွားနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

"ငြိမ်းက သိပ်ဟုတ်နေပါလား၊ ဒီလိုမှပေါ့၊ သမီးက သူ့အကို စကားမှပဲ နားထောင်တော့တာကိုး၊ သမီးသာ အမြဲ ဒီလိုနားထောင်ရင် အားနည်းတာတွေ၊ တခြားရောဂါတွေလဲ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး အသက်ရှည်အောင် ကိုယ်လက် လှုပ်ရှားနေရမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား ဒါတွေကို သမီးကိုလတ်နဲ့ ဆွေးနွေးပေတော့၊ ကိုလတ် ပြန်လာတော့ သမီးနဲ့ စကားကြွယ်ကြွယ်ပြောဖို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာလို့ ဖေဖေ သက်သာသွားပြီ"

ဖေဖေသည် ညနေဘက် အပြင် ပြန်ထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေလေသည်။

ငြိမ်း ရပ်နေရာ အနီးအနားမှ တယ်လီဖုန်းကမ္ဘလွှဲလာသဖြင့် ငြိမ်းက ချိုင်းထောက်တစ်ခုကို နံရံမှာမှီပြီး ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးရှိလား”

တစ်ဖက်မှ အန်တီစိန်၏ အသံကို ကြားရသည်။ ငြိမ်းက ဖေဖေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တံခါးဝမှာ ဖိနပ်စီးနေပြီဖြစ်သည့် ဖေဖေ့ကို တွေ့ရ သည်။

“ခုပဲ အပြင်ထွက်တော့မလို့ အန်တီစိန်၊ ခေါ်လိုက်ရမလား”

“ငြိမ်းလား၊ မခေါ်နဲ့တော့ ငြိမ်း၊ ကိုလတ် အဲဒီမှာ ရောက်နေသလားလို့”

“ဟင့်အင်း မရှိပါဘူး အန်တီစိန်”

“ဪ အေး အေး ကိုလတ်များ လာရင် ပြောလိုက်ပါကွယ်၊ အိမ်ကို မြန်မြန် ပြန်ခဲ့ပါလို့”

အန်တီစိန်က ဖုန်းကို ခပ်မြန်မြန်ပင့် ချထားလေသည်။ ယခင်က လည်း အန်တီစိန်သည် ကိုလတ် ငြိမ်းတို့အိမ်ကို လာသည်ကို မကြိုက်ပေ။ သို့သော် ယခုတော့ ကိုလတ် ပြန်ရောက်သည်မျှ မကြာသေး၊ ကိုလတ်က ငြိမ်းတို့နှင့် လုံးဝ မဆက်ဆံစေချင်သည့် သဘောလားဟု တွေးကာ သက်ပြင်းကို ချမိလေသည်။

“ဘယ်ကဖုန်းလဲ သမီး”

မေမေက လှမ်းမေးသည်။

“အန်တီစိန်က ဆက်တာမမေမေ၊ ကိုလတ်လာရင် အိမ်ကို ပြန် ပြန်လာပါလို့ ပြောလိုက်ပါတဲ့”

“အမလေး သူ့သားကို ကိုက်စားမှာ ကျနေတာပဲ”

မေမေ့စကား မဆုံးမီပင် အိမ်ရှေ့သို့ စိမ်း၏ ကားလေး ဆိုက်လာ လေသည်။

“ဟော ကိုလတ်ပါ ပါလာပါလား၊ မင်းဒက်ဒီနဲ့တော့ အဝင်အထွက်ပဲ လွဲသွားပြီကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့လိုက်ပါတယ်”

ကိုလတ်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာလေသည်။ စိမ်းသည် သူ့ဘေးတွင် ထိုင်လိုက်လာသော ကိုလတ်ကို ချထားပေးခဲ့ပြီး ကားကို သွားသိမ်းသည်။ မေမေသည် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်သွားမည်ပြုပြီးမှ ငြိမ်းဘက်သို့ လှည့် ကာ တိုးတိုးပြောလေသည်။

“သမီး ငြိမ်း၊ ခုန ဖုန်းလာတဲ့အကြောင်း သွားမပြောနဲ့နော်”

ငြိမ်းသည် နံရံမှာမှီ၍ ထောင်ထားသော ချိုင်းထောက်ကို လှမ်းဆွဲ လိုက်သော်လည်း ရုတ်တရက် မမလိုက်ဘဲ ချိုင်းထောက်တစ်ဖက်သည်ကြမ်းပေါ်ကို လဲကျသွားလေသည်။

‘သူများတကာ ဆရာဝန်တွေဆို ကားတဝီဝီစီးနေကြတာပဲ အစ်ကိုကြီး၊ ခုတော့ သားကိုလတ်က ကားစုတ်လေးတစ်စီးနဲ့ လျှောက်သွားနေရတယ် ကိုလတ်ဟာ အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ သမားတော်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ လူတွေကလဲ ချစ်ခင် လေးစားကြတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အရည်အချင်း ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့ လိုက်အောင်တော့ နေထိုင်သင့်တယ် မဟုတ်လား’

“အေး ဟုတ်ပြီလေ၊ စိန်စိန်က စိန်စိန်သားကို ကားသစ်ကြီး တဖိတ် ဖိတ်နဲ့ သွားလာနေတာကိုမှ မြင်ချင်တယ် ဆိုရင်တော့ မရောင်းပစေနဲ့ပေါ့။ လောလောဆယ် ငွေ ဘယ်လောက်လို့လဲ ပြော”

အန်တီစိန်သည် အပြောရခက်ဟန်ဖြင့် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွား လေသည်။

“ဘာလဲ စိန်စိန်၊ နင်က ဒီအိမ်နဲ့ ဒြိုကိုပဲ မျက်စောင်းထိုးနေပြန်ပြီး ဟုတ်လား၊ တကယ်ဝယ်နိုင်တုလူကို ခေါ် ခွဲစမ်း စိန်စိန်၊ ဘယ်လောက်ပေး နိုင်မလဲ၊ ငါ အတိအကျ သိချင်တယ်၊ နင်လိုချင်တာကိုတော့ ထည့်ပြော မနေနဲ့”

“စိန်စိန် ရှေ့နေနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်...”

“ငါပြောတာနှင့် သဘောမပေါက်ပါလား စိန်စိန် ငါလည်းတည်တည်မည့်နေခဲ့တာ နှင်ပြောသလို တယူသန် ဘာမှလုပ်နေတာ မဟုတ်ဘဲ”

အန်တီစိန်သည် ငြိမ်သက်သွားပြန်လေသည်။

"ဒီခြံထဲကလူတွေကတော့ နောက်လမှာပဲ အိမ်ရှင်သစ်ကို ခုလိုပဲ အခွန်လခ မှန်မှန်ပေးနေမယ်လို့ ကတိခံတယ်ပဲထား၊ ဘယ်သူက ဒီပေါက်ပန်းလှေဆယ်တွေ နေတဲ့နေရာကို အရဲစွဲနဲ့ပြီး ဝယ်ရဲမှာလဲ ပြောခမ်းပါ"

အန်တီစိန်က စကားပြောရန် အားယူလိုက်သည်။

"ဒါတော့ အစ်ကိုကြီးကပဲ ဒီအိမ်ကို အမ်းယူမှာဆို"

"ကြောင်းပြီလေ ငါက တတ်နိုင်သလောက် အရစ်ကျပေးမည်။ ငါ့မှာ ငွေပေါနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ လောလောဆယ် ငွေမပေါသေးလို့ နှင်က ဒီလောက်တောင် လောနေတော့ လုပ်ပေးရတော့မယ် နှင်လဲနင်ကြိုက်တဲ့ ပွဲစားနဲ့ နှင်ရှာ ဩဉ္ဇာစမ်း ငါက တွဲကယ်ဝယ်နိုင်မယ့် လူမျိုးကို ရှာပြီး ပေးခိုင်းမယ် တန်ဖိုးသရင် ကိုလတ်နဲ့ မိမိအတွက် ကျသင့်သမျှကို ခွဲပေးလိုက်မယ် ဒါပေမယ့် နှင့်လက်ထဲကို ငါမပေးဘူး၊ ငါ့သားသမီးတွေလက်ထဲပဲ ငါပေးမယ်"

"စိန်စိန်က သူတို့ကို ထိန်းကျောင်းလာရတာပါ အစ်ကိုကြီး ကလေး တွေကိုတော့ သွေးကွဲအောင် မလုပ်ပါနဲ့"

"သွေးကွဲအောင် နှင် လုပ်သလား ငါ လုပ်သလား နှင် အသိဆုံး ဒီမှာ နှင် ဘယ်အချိုးမျိုးတွေ ချိုးပြီး ဘာတွေ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ငါ အကုန် သိတယ်"

အန်တီစိန်သည် အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ သူမကြွေးတွေ ဆုပ်စရာရှိသည့်အကြောင်း ဖေဖေ သိသွားပြီလားဟု များစွာ တုန်လှုပ်သွားပုံရလေသည်။

"ကိုလတ်ကို ဒီအိမ်ကို မလာရအောင် အမျိုးမျိုး ပြောထားတယ် မလား၊ အေး ငါကလဲ ပြောလိုက်မယ်၊ အခုချိန်မှာ သမီးကို နှင်သမီးထားသလိုပဲ တစ်ချိန်ကလဲ နှင့်သား လူမမယ်လေးကို ငါတို့ကျွေး မွေးသုတ်သင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ နှင် သတိရရင် တော်ပြီ"

အန်တီစိန်သည် နေရာမှ ဖြည်းဖြည်းစွာ ထလေသည်။

"အစ်ကိုကြီး ကြိုက်သလိုပဲ စီမံပါတော့၊ စိန်စိန် ဘာမှ မပြောတော့ဘူး"

"တော်ပါတော့ စိန်စိန်ရယ်၊ နှင် ငါ့ကို အနုနည်းနဲ့ တစ်မျိုး၊ အကြမ်း နည်းနဲ့ တစ်ဖုံ အမျိုးမျိုး တိုက်ခိုက်နေတာ ငါသိပါတယ်၊ အေးလေ၊ ဒီကိစ္စက မြန်မြန်ပြီးသွားမှပဲ"

အေးမှာပါ”

အန်တီစိန်သည် အလွန် စိတ်ပျက် လက်ဟန်ဖြင့် ပြန်သွားလေသည်။ ငြိမ်းသည် ဖေဖေနှင့် အန်တီစိန် စကားပြောနေသည်ကို ငြိမ်းသက် စွာ နားထောင်နေရာမှ ချိုင်းထောက်ကို အားပြု၍ ထရပ်လိုက်သည်။ ဖေသည် စားပွဲပေါ်တွင် လက်တင်ကာ စဉ်းစားတွေးတောရင်း ကျန်ရစ် လေသည်။ သည်နေ့တော့ မေမေက အိမ်မှာ ရှိနေသည်။ မေမေသည် မခင်ကြည်ဖွေပေးသော ဖေဖေအတွက် ကော်ဖီခွက်ကိုယူကာ ဖေဖေနားသို့ လာထိုင်သည်။ ငြိမ်းသည် ဖေဖေနှင့် မေမေရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာလေသည်။

“စိန်စိန်တို့ကတော့ နည်းနည်းလေးမှ အလျှော့ပေးမယ့်ပုံ မဟုတ်ဘူး”

မေမေက တစ်ယောက္ခည်းပြောသလိုလိုနှင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။ ငြိမ်းကတော့ အနားတွင်ပဲ ရပ်ကာငြိမ်နေမိသည်။

“ဒါပေါ့လေ၊ သူက ငွေကို အသေအလဲ လိုချင်နေတာကို”

“သူ့မှာ ဘာကြောင့် ဒီလောက် ငွေလိုနေပါလိမ့်”

မေမေသည် လိမ်မာပါးနပ်စွာဖြင့် စူးစမ်းနေလေသည်။ ငြိမ်း အနားကို ရောက်လာတော့ မေမေက ငြိမ်းကို ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ချီထိုင်ချ သည်။ ငြိမ်း ဘိုးတပ်ကုလားထိုင်ကြီးနှင့် ထိုင်နေသည်မှာ တစ်ပတ်ခန့် ရှိသွားပေပြီ။ ထိုအတောအတွင်း ကိုလတ် ရောက်မလာခဲ့။ စိမ်းက ကလေးဆေးရုံမှာ ကိုလတ်နှင့် မကြာမကြာ ဆွဲရသည်ဟု ပြောပြသည်။ စိမ်းကလဲ ကိုလတ်လို ကလေးသူငယ်အထူးကို စိတ်ဝင်စားနေပြန်ပြီတဲ့။

“ငွေပဲ မြင့်ရယ်၊ လူတိုင်း လိုချင်တာပေါ့”

“အင်းလေ ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့အနေနဲ့တော့ ကလေးတွေအတွက် ဆို ပေမယ့် ဒီငွေတွေကို မမြင်ရမချင်း စိတ်အေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

မေမေ့အသံက တွေးတွေးဆဆ ပြောနေဟန်ပေါက်သော်လည်း ငြိမ်းကတော့ မေမေ ဘာအတွက် စကားစပျိုးနေသည်ကို စဉ်းစားနေမိ လေသည်။

“ခက်တာက တို့သမီးလေးအတွက်ပါပဲ မြင့်ရယ်၊ မိမိဟာ ကံဆိုးရှာ ပါတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ ကို၊ မိမိအတွက် ထည့်တွက်ရမှာပေါ့၊ ကိုလတ်ကတော့
ယောက်ျားလေးလဲ ဖြစ်ပြန်၊ သူ့အတွက်ကလဲ ပြည့်စုံသလောက်ပါပဲ”

မေမေက အလိုက်သင့် လိုက်ပြောနေလေသည်။

“ကိုလတ်နဲ့လဲ အေးအေးဆေးဆေး မတွေ့ရသေးပါဘူးလေ၊ ငါ့သားနဲ့
တိုင်ပင်ရဦးမယ်”

ဖေဖေက ကိုလတ်ကို အားကိုးဟန်ဖြင့် ပြောနေပြန်သည်။

“ကိုလတ်က စိမ်းနဲ့ နေ့တိုင်း တွေ့နေသားပဲ ဖေဖေ၊ စိမ်းကို မှာလိုက်ပါလား”

ငြိမ်းက ဝင်ပြောလိုက်မိလေသည်။ မေမေက ငြိမ်းကို မသိမသာ ကြည့်သည်။
ဘာမျှတော့ မပြောပေ။

“ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆို ဖေဖေနဲ့ တစ်နေ့လောက် တွေ့ရအောင် လာခဲ့ ပါဦးလို့
မှာလိုက်စမ်းပါကွယ်”

“သူ့အမေ လုပ်နေတာတွေကို ကိုလတ်ကတော့ သိပုံ မပေါ်ပါဘူး”

မေမေက တိုးတိုးလေး ညည်းသလို ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“အင်းလေ၊ သားနဲ့ သမီး ကျေနပ်ရင် ပြီးတဲ့ကိစ္စပါ။ ကိုယ်ကလဲ ဒီ ဘာမဟုတ်တဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဘက်ပြိုင်ပြီး ပြောမနေချင်ပါဘူး”

“သား ကိုလတ်ကို အိမ်အလည်လာဖြစ်အောင် ခေါ်ခိုင်းဦးမှပဲ”

မေမေသည် သူတစ်ယောက်တည်း တိုးတိုး ရေရွတ် နေပြန်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျောင်းသားရုန် ပြင်ဆင်နေသော စိမ်းက မေမေတို့ နားသို့
လျှောက်လာသည်။ စိမ်းသည် ယခင်ကလို ခေတ်မီဆန်းပြားစွာ ပြင်ဆင်

ဝတ်စားခြင်း မရှိတော့သော်လည်း ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်နှင့် တစ်မျိုးလှပ၍နေပြန်လေသည်။ စိမ်းက သားရေလက်ကိုင်အိတ်အစား လွယ်အိတ် လှလှလေးကို လွယ်ထားသည်။ စိတ်ဓာတ် ပြောင်းလဲလျှင် လူပါ ပြောင်းလဲ တတ်သည်လား၊ စိတ်ဓာတ် ပြောင်းဟန်ဆောင်၍ လူက ပြောင်းလဲနေ သည်လား မစဉ်းစားတတ်တော့ပါပေ။

“သမီးရေ၊ ဒီမှာ သမီးဖေဖေက ပြောနေတယ်ဟေ့၊ ကိုလတ်ကို တွေ့ရင် အိမ်အလည် ခေါ်ခွဲပါဦးတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ ဒီနေ့ သမီး ကလေးဆေးရုံကို ရောက်မှာပဲ၊ ခုဆွေ ကိုလတ်က သိပ်အလုပ်များတာ မေမေရဲ့ ညနေကျရင် မဂိုလမ်းမှာ ဆေးခန်းထိုင်သေးတယ်လေ”

“သားကြီးတော့ လောဘတက်နေပြီလား မသိပါဘူးကွာ”

ဖေဖေက စိုးရိမ်စွာ ညည်းလိုက်လေသည်။

“အို ဖေဖေကလဲ၊ ထိုက်သင့်သလောက်တော့ ရှာရမှာပေါ့၊ ဟုတ် လား၊ ကိုလတ်က သူများဆရာဝန်တွေလို ငွေကို ဖျစ်ညှစ်ယူမယ့် လူမျိုးလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပညာမှာလဲ တကယ်တော်တာပဲ”

ဪ၊ ခုတော့လည်း ကိုလတ်ဘက်က ရပ်တည်မည့်သူတွေ အင်နှင့် အားနှင့် ဖြစ်နေပါပကော။

“သမီး သွားမယ် ဖေဖေ ညနေကျရင် ကိုလတ်ကို သမီး ကားနဲ့ခေါ်လာခဲ့မယ်၊ ပြီးရင် ဆေးခန်းကို ပြန်ပို့ပေးရမှာ မေမေ ထမင်းကျွေးဖို့ ပြင် ထားပေါ့”

“ကောင်းပြီ သမီး”

စိမ်းသည် လွယ်အိတ်ကလေးကို လွယ်ကာ ကြွေရေပင် ထွက်သွား လေသည်။ စိမ်း၏ ဝင့်ထည်သော အလှအပကြားမှာ ကိုလတ်တစ်ယောက် မယစ်မူးဘဲ နေနိုင်ပါမည်လား။

အားလုံး မျှော်လင့်သည့်အတိုင်းပင် ညနေဘက်တွင် ကိုလတ်အိမ်ကို

ပါလာလေသည်။ အလုပ်ပင်ပန်း၍ပဲလား၊ စိတ်ပင်ပန်း၍ပဲလား မသိ။
ကိုလတ်သည် ရောက်ကာစနှင့် မတူဘဲ တော်တော်ပိန်သွားလေသည်။ ကိုလတ်၏
တောက်ပသော အပြုံးများသည်လည်း လျော့ရဲ၍ နေသယောင်ပင်။ ကိုလတ်က
ရောက်ရောက်ချင်း ငြိမ်းကိုတော့ လာနှုတ်ဆက်သည်။

အပိုင်း-၁၁

'ဟူး၊ ကိုလတ်လဲ ဒီပြန်ရောက်မှ မနားရသေးဘူး ငြိမ်းရယ်၊ ဆေးရုံ တွန်းဆင်းရတယ်၊ မေမေကလဲ ဆေးခန်းကို အတင်းထိုင်ခိုင်းလို့ထိုင်ရသေးတယ်၊ ငြိမ်းတို့အတွက် ပစ္စည်းတွေ ရောက်နေတာတောင် လာမပေးရသေးဘူး၊ ငြိမ်း နေကောင်းလား၊ ခု လမ်းတွေ သိပ်လျှောက်နေ တယ်ဆို၊ စိမ်းက ပြောတယ်”

'ဟုတ်တယ် ကိုလတ်၊ ငြိမ်းလဲ ကိုလတ်ကို တွေ့ချင်နေတာပဲ၊ ဒါပေ မယ့် ကိုလတ်ကို တွေ့ချင်နေတဲ့သူတွေက အများကြီးပါပဲလေ’

ငြိမ်းသည် စကားပင်ရိပ်တွင်ထိုင်ရင်း ကိုလတ်ကို စောင့်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။ စိမ်းက ကိုလတ်ကို မရမက ခေါ် ခဲ့တော့မည်ဟု သိနေချိန်လည်းဖြစ်သည်။ ပရိယာယ်တွေ သိပ်ကြွယ်နေပြီဖြစ်တဲ့ စိမ်းကို ကိုလတ် ဘယ်လို လုပ် ငြင်းဆန်နိုင်မလဲ။

“အင်း ဒက်ဒီက ကိုလတ်ကို တွေ့ချင်နေတယ်ဆို၊ ကိုလတ်ကလဲ ဆေးခန်းကိစ္စတွေ၊ ပစ္စည်းရွေးတဲ့ကိစ္စတွေ ပြီးတာနဲ့ လာမလို့ပါပဲ၊ မေမေ ကလဲ တစ်မှောင့် မဟုတ်လား ငြိမ်းရယ်၊ လာလေ အိမ်ထဲကို သွားကြမယ်၊ မရွှေ့ကော မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ်၊ ကိုလတ်ကို ထမင်းကျွေးဖို့ ပြင်ဆင်နေကြတယ်၊ မရွှေ့ကို ငြိမ်းအနားမှာ သိပ်နေမခိုင်းတော့ဘူး၊ ငြိမ်းဘာသာ တစ်ယောက်တည်း နေချင်လို့”

ငြိမ်းက ချိုင်းထောက်ကို အားပြု၍ ထရပ်လိုက်သည်။ ကိုလတ်က ငြိမ်းကို တွဲခေါ်ရန် လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်လေသည်။

“နေပစေ ကိုလတ်၊ ငြိမ်းဘာသာ လျှောက်မယ်”

“ကြည့်စမ်း ဒီလိုမှပေါ့၊ ငြိမ်းက သိပ်သတ္တိရှိလာပြီ”

“ကိုလတ်လဲ သတ္တိရှိဖို့လိုတယ်နော်”

ငြိမ်း ဘာကိုဆိုလိုသည်ကို နားမလည်နိုင်မိမှာပင် ငြိမ်းတို့အနား စိမ်း ရောက်လာလေသည်။

'ကဲ ကိုလတ်၊ ဖေဖေကတော့ လင်းလင်းကို ကျောင်းဝင်ကြို ရောက်မလာသေးဘူး၊ ထမင်းဆာရင် စားနဲ့မလား”

“မစားသေးပါဘူး စိမ်းရယ်၊ ဒက်ဒီလာမှပဲ အားလုံး အတူတူစားကြ တာပေါ့။ ဒါနဲ့ စိမ်း၊ ငြိမ်းကို ကြည့်စမ်း၊ လမ်းများများ လျှောက်ပေးတော့ ပိုပြီး သွက်လာတဲ့ပုံ မပေါ်ဘူးလားဟင်”

'အင်း ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကိုလတ် ပြန်မလာခင်က ငြိမ်းက ကုလားထိုင်ကြီး ပေါ်မှာပဲ ထိုင်ထိုင်နေတာကို၊ ခုတော့ သူတစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက် နေတာ သိပ်တိုးတက်လာတာပဲ”

“ ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ စိမ်းရဲ့၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား သွားသွားလာလာ နေပေးရင် လူကောင်းပကတိလို ကျန်းမာဝပြီနေမှာ”

'ငြိမ်းက ကိုလတ်ပြောတဲ့စကားမှ နားထောင်တာ”

ငြိမ်းသည် စိမ်းကို မညှိသို့မျှ မချေပချင်တော့ပေ။ စိမ်းက စိတ်ဝင်စားဟန် ဆောင်နေခြင်းအတွက်လည်း သည်းမခံနိုင်တော့ပေ။

“ကိုလတ် အိမ်ထဲဝင်တော့လေ၊ ငြိမ်း ဖေဖေပြန်လာအောင် စောင့်နေ လိုက်ဦးမယ်”

ကိုလတ်သည် ငြိမ်း၏ ခေါင်းလေးကို အသာပုတ်ကာ စိမ်းနောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။ ကိုလတ်နှင့် စိမ်းတို့ ယှဉ်တွဲ လျှောက်သွားနေသည် ကြည့်ရသည်မှာ လိုက်ဖက်ညီလှသည်။ စိမ်းကလည်း ဆရာဝန်ဖြစ်ဦးမှာ ဆိုတော့ ပြောဖွယ်ရာမရှိပေ။ ကိုလတ်နှင့် စိမ်းသည် သွေး ချင်းစပ်ကာ ဘာမျှတော်သည်မဟုတ်။ ပြီးတော့ စိမ်းလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကိုလတ်က ချစ်နိုင်မည်ပင်။ စိမ်းကရော ကိုလတ်ကို ချစ်နေသည်လား”

စိမ်းနှင့် မေမေတို့၏ ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲလာသော စိတ်သဘောထားကို မည်သို့လျှင် ယှဉ်စား၍ ရနိုင်ပါမည်နည်း။ ငြိမ်းက သက်ပြင်းကိုတတ်တခိုးချနေမိ၏။

'သမီး ငြိမ်း၊ ဘာတွေ စဉ်းစားနေလဲ၊ ဖေဖေ ကားဟွန်းတီးတာ တောင် ကြားပုံမရဘူး”

“ဪ ဖေဖေ၊ ကိုလတ်လဲ ရောက်နေပြီ ဖေဖေ၊ ဘာမှ မစဉ်းစား ပါဘူး ဖေဖေရယ်”

“လာလေး သမီးကော”

ဖေဖေက ငြိမ်းကို တယုတယ တွဲခေါ်ရန် လက်ကမ်းလိုက်လေသည်။

“နေပါစေ ဖေဖေ”

ငြိမ်းသည် သူ့ဘာသာ အားယူ၍ ရပ်လိုက်လေသည်။ ဖေဖေက ပြောင်းလဲနေသော ငြိမ်းကို ကြည့်ကာ နောက်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လိုက်သွားလေသည်။

အိမ်ထဲတွင်တော့ မေမေတို့သည် ထမင်းစားပွဲကို တခမ်းတနား ပြင်ဆင်ထားကြလေသည်။ ကိုလတ်နှင့် စိမ်းက ယှဉ်တွဲ၍ ထိုင်နေကြသည်။

ဖေဖေကို မြင်သောအခါ ကိုလတ်က နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ဖေဖေ သည် အဝတ်အစား မလဲတော့ဘဲ ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ဖေဖေသည် သူတစ်ယောက်တည်း သီးသန့် ထမင်းစားလေ့ရှိသော်လည်း ယခုတော့ မိသားစုဝိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ငြိမ်းကို မရွှေ့က လာကြိုကာ ကုလားထိုင် ပေါ်တွင် ထိုင်စေလေသည်။ ငြိမ်းက ကိုလတ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖေဖေ နှင့် မေမေကြားမှာ ထိုင်လေသည်။ မခင်ကြည်သည် လိုအပ်သမျှကို လိုက်၍ လုပ်ကိုင်ပေးနေသော်လည်း မျက်နှာကတော့ ခပ်မှန်မှန်သာ နေသည်။ ယခင်တစ်ခေါက်ကလောက် ကိုလတ်ကို လှိုက်လှိုက်လှဲစကားမပြောတော့။

“ကဲ ငါ့သားကြီး စားစမ်း”

“သားကိုလတ် စားနော်”

“ကိုလတ် စားလေ”

ဖေဖေ မေမေနှင့် စိမ်းတို့၏ လောကုတ္တံစကားတွေကြားတွင် ငြိမ်း ဘာမျှဝင်မပြောမိ။ ထမင်းကို တိတ်ဆိတ်စွာ စားနေလေသည်။

“ကိုလတ်ရေ၊ ပြောစရာရှိတာတွေတော့ ထမင်းစားပြီးမှ ပြောမယ်ကွ
အေးအေးဆေးဆေးသာ စား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒက် ဒီ”

“သမီးစိမ်း၊ ကိုလတ်ကို ဟင်းထည့်ပေးဦးလေ”

အလှမ်းဝေးနေသော မေမေက လှမ်း၍ သတိပေး၏။ သည့်ထမင်း စားဝိုင်းကို
ကြည့်ရသည်မှာ ငြိမ်းငယ်ငယ်က ကြည့်ဖူးသည့် ရုပ်ရှင်တစ်ခု ထဲမှ
ထမင်းစားဝိုင်းနှင့် တူလိုက်တာဟု ငြိမ်းက တွေးမိ၏။ ရုပ်ရှင်ထဲတွင်
အပျိုကြီးတစ်ဦးနှင့် သူ့အမေက သူတို့မြို့ကို ရောက်လာသော အရာရှိသစ် ကို
ထမင်းဖတ်ကျွေးနေပုံ ဖြစ်လေသည်။

“ဟင် ငြိမ်း ထမင်းစားတာ နည်းလှချေလား”

လက်ဆေးခွက် လှမ်းတောင်းသော ငြိမ်းကို ကိုလတ်က ပြောလိုက်သည်။

ငြိမ်းက ဘာမျှပြန်မပြောမိ၊ လက်များကိုသာ ဂရုစိုက်၍ သုတ်နေ မိသည်။
ကိုလတ်လည်း ထ၍ လက်ဆေးလေသည်။

“အို ကိုလတ် ထမင်းစားတာ နည်းလှချည်လား”

စိမ်း၏နှုတ်မှ ရုတ်တရက် ထွက်သွားပြီး ချက်ချင်းပင် စကားကို
ရပ်ပစ်လိုက်လေသည်။ စိည့်နေခဲ့သော ထမင်းဝိုင်းသည် တိတ်ဆိတ်သွား လေ၏။
ငြိမ်းသည် မရွေ့၏ အကူအညီဖြင့် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ကိုလတ်က
နောက်မှ လိုက်လာသည်။

“ကျွန်းမာဖို့ဆိုတာ အနေအထိုင်တွင်မက အစားအသောက်လဲဂရုစိုက်ရတယ်
ငြိမ်းရဲ့”

ကိုလတ်သည် ငြိမ်း၏ဘေးတွင်ထိုင်ကာ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက် ၏ လေသံဖြင့်
ပြောနေပြန်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုလတ် ”

ရက်တရက်တော့ ကိုလတ် ကြောင်သွားလေသည်။

“အင်း၊ ဒါကြောင့် စိမ်းက ပြောတာ၊ ငြိမ်းဟာ စကားဆန်းတွေကို ပြောတတ်တယ်တဲ့”

‘ငြိမ်း ပြောတဲ့စကားက ဘာများဆန်းလို့လဲ ကိုလတ်ရယ်၊ ငြိမ်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဆန်းတကြယ် ခဉ်းစားနိုင်မှာလဲ၊ ငြိမ်းဘဝက ကျဉ်းမြောင်း ပါတယ်”

“ငြိမ်း စိတ်ဓာတ်ကျနေလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဘယ်တော့မှ မကျဘူး၊ ခုဆို သာတောင် မကျသေးတယ်။ ငြိမ်းကို ဖေဖေ မေမေတို့က ဂရုစိုက်မွေးခဲ့လို့ အသက်ရှင်ခဲ့ရသလိုပဲ။ ခုတော့ ဖေဖေ မေမေတို့အတွက် ငြိမ်း အသက်ရှင်ပေးဖို့ လိုလာပြီ”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ ငြိမ်းရဲ့၊ ကိုလတ် နားမလည်ဘူး”

“အင်းလေး နောက်တော့ ကိုလတ် နားလည်လာမှာပါ။ တစ်လောကငြိမ်း အသက်ရှူကျပ်တဲ့ရောဂါ ပြန်ဖြစ်တယ်၊ ဒေါက်တာဆန်းထူးကတောင် တော်တော် စိုးရိမ်သွားတယ်၊ ဆေးရုံတက်ဖို့တောင် ပြောသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငြိမ်းက မတက်ချင်ပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငြိမ်း မသေနိုင်သေးဘူး ဆိုတာ ငြိမ်းကိုယ် ငြိမ်း သိလို့ပါပဲ”

ကိုလတ်က ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်မိမှာပင် ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ ရှေ့သို့ ရောက်လာကြလေသည်။ စိမ်းက အဝတ်အစား တစ်မျိုးလဲကာ နောက်မှ ရောက်လာသည်။ မခင်ကြည်က အားလုံးစားဖို့ အချို့ပွဲကို လာ ပေးလေသည်။ ငြိမ်းက နေရာမှ ထ သွားရန် ဟန်ပြင်သည်။

“သမီး ငြိမ်း၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ ထိုင်လေ”

‘သမီး မထိုင်ချင်တော့ဘူး ဖေဖေ၊ အိပ်ရာထဲမှာ သွားလှဲနေချင်လို့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး၊ နေမကောင်းဘူးလား”

"ကောင်းပါတယ် ဖေဖေ"

`မရွှေရေ သမီးကို အခန်းထဲ လိုက်ပို့လိုက်ပါ"

မရွှေက ငြိမ်းကို လက်ကမ်း၍ ခေါ်သည်။

"ငြိမ်းကို ခွင့်ပြုပါ ကိုလတ်"

ကိုလတ်က ခေါင်းကို ခပ်သာသာလေး ညိတ်ပြလိုက်ရလေသည်။
ငြိမ်းဝင်လာစဉ်မှာပင် တယ်လီဖုန်းသံက မြည်လာသည်။ မရွှေက ကောက်ယူပြီး
ငြိမ်းလက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။ စိမ်းက ငြိမ်းကို လှမ်းကြည့် နေ သည်။

"စိမ်းမြဇော် ရှိပါသလား ခင်ဗျာ"

'ဪ ရှင်လား၊ ကျွန်မ ငြိမ်းပါ။ စိမ်းကတော့ ဧည့်သည်နဲ့ စကား ပြောနေတယ်"

စိမ်းသည် ငြိမ်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းကို မသိမသာ ခါယမ်းပြ လေသည်။

"ငြိမ်းကတော့ ကျွန်တော့်အသံကို မှတ်မိနေပြီနော်၊ စိမ်းကို ခဏ ခေါ်ပေးပါလား
ခင်ဗျာ"

"စိမ်းက ကျွေ့ချင်ဟန် မတူဘူးရှင်၊ ဧည့်သည်က အရေးကြီးတ မဟုတ်လားရှင်၊
ဝမ်းနည်းပါတယ်"

"ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် မပြောရဘူးလား ခင်ဗျာ ခု ကျွန်တော် ကျောင်း
မတက်နိုင်တာလဲ ဆယ့်ငါးရက်လောက်ရှိပြီ၊ သူကလဲ ရှောင်နေတယ်လေ"

စိမ်းသည် ငြိမ်းဆီသို့ လျှောက်လာပြီး တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို
လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

ငြိမ်းက နေရာမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ စိမ်းထံမှ တယ်လီဖုန်းကို ခွပ်ခနဲ လိုက်သံ
ကြားလိုက်ရ၏။ ဖေဖေတို့ စကားဝိုင်းမှ "ဒီလိုရှိတယ် သား ကိုလတ်ရဲ့ " ဟူသော

ဖေဖေ၏ အသံကို ကြားရလေသည်။

မိုးစက် မိုးပေါက်တိုသည် နှင်းပွင့် နှင်းပေါက်လေးများအဖြစ်
အသွင်ပြောင်းစပြုကြလေပြီ။ ခြုံငုံတွင် စကားပွင့်ကြွေကို ပါးစပြုကာ ဒေလီယာ
ပင်များ ရှင်သန်စွာ ပြုလာလေ၏။ နံနက်လင်းလျှင် မြက်ခင်းနုနုသည် စွဲစွတ်
ထိုင်းမှိုင်းနေတတ်သည်။ ငြိမ်းအတွက် ကိုလတ် ဝယ်လာပေးသော ကြိုးသိုင်း
ဖန်သည် သားရေ ပျော့၍ နှင်းရသည်မှာ ညင်သာပြီး ခုံမြင့်သဖြင့်
ခြေထောက်ကိုလည်း လုံခြုံအောင် အကာအကွယ်ပေးပေသည်။

ငြိမ်းသည် ချိုင်းထောက်ပေါ်တွင် ခြေထောက်ကို အလိုက်သင့်တင်ကာ ရပ်ရင်း
မြူခိုးငွေ့တို့ အုပ်ဆိုင်းနေသော ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေမိလေသည်။
ယနေ့မနက် မရွေ့သည် တောကို ခေတ္တပြန်ရန် အထုပ်အပွဲများ ပြင်ဆင်နေ၏။
မရွေ့ တောပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်နေသည်မှာ ကြာပြီ။ ဦးလေး ကိုဖိုးငွေ ဆိုးပြီး
ဘားဘားဒေါ် ခြယ် ပြန်သွားကတည်းက မရွေ့လိုက်ပြန်ချင် နေပုံရ၏။ သို့သော်
ငြိမ်း နေမကောင်းဖြစ်နေခဲ့၍ သူ လိုက်မသွားဖြစ်။

မရွေ့သည် မြက်ခင်းစိုစိုများကို ခပ်ဖွဖွနင်းကာ ငြိမ်းဆီသို့ လျှောက်
လာနေလေသည်။

“ဒီနေ့မနက် နှင်းတွေကျလိုက်တာ အရမ်းပဲ မရွေ့ရယ်၊ မရွေ့ ပြန်မှာမို့ထင်ပါရဲ့”

မရွေ့သည် ငြိမ်းအတွက် အနွေးထည် နီနီလေးတစ်ထည် ယူလာ ပေးသည်။
ကိုလတ် ဝယ်လာသည့် အနွေးထည်လေးပါပဲ။

“ငြိမ်း ချမ်းပါဘူး မရွေ့ရယ်။ ခုမှ ဆောင်းတကယ် ရောက်လာတာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ ငြိမ်းရယ်၊ ငြိမ်း အချမ်းခံလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မရွေ့ မရှိတုန်း”

မရွေ့သည် ငြိမ်း၏ လက်များကို တဆက်တည်းယူကာ အနွေးထည်ကို
ဝတ်ပေးလေသည်။ အနီရောင်လေးက ငြိမ်းနဲ့ သိပ်လိုက်တာပဲ ဟုလည်း
ပြောလိုက်သေးသည်။ “ဆောင်းဆိုတော့ အနီရောင်နဲ့ လိုက်တာပေါ့” ဟုငြိမ်းက
ချိုင်းအောက်ကို နေရာတကျ ပြန်ကိုင်ရင်း တိုးတိုးရွေ့တတ်သည်။

“မရွေ့”

မရွှေက တိုးတိုး ထူးသည်။

"မရွှေ ပြန်လာမယ် မဟုတ်လားဟင် "

မရွှေသည် ငြိမ်သက် နေလေသည်။

“မရွှေ အပြီးပြန်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

မရွှေသည် ငြိမ်းကို ဖြည်းလေးစွာ မော့ကြည့်လေသည်။

"မရွှေပြန်လာမှာပါ ငြိမ်းရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါပေမယ့် နည်းနည်းတော့ ကြာမယ်ရယ်၊ ငြိမ်းလဲ ငြိမ်းဘာသာ သွားနိုင်လာနိုင်ပြီ မဟုတ်လား"

"မသွားနိုင်ပါဘူး မရွှေရယ်၊ သွားနိုင်တယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားတင်းလိုက်တဲ့ သဘောပါပဲ မရွှေ ဒီအိမ်မှာ နေချင်စိတ် မရှိတော့လို့လားဟင်"

“အို မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

"ငြိမ်းလေ၊ ဒီအိမ်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ၊ ဒီအိမ်က လူတွေရဲ့ စိတ်သဘောထားတွေကို သိနေရတာ သိပ်စိတ်မောတယ်၊ မရွှေကော ဟင်"

"အိုကွယ်၊ မရွှေက ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ မရွှေက အပြင်လူပဲ"

“အပြင်လူ ဟုတ်လား၊ အင်း၊ ငြိမ်းတော့ သဘောကျသွားပြီး အပြင်လူ တဲ့၊ ဟုတ်တယ် ငြိမ်းလဲ အပြင်လူပဲ”

“အိုကွယ် မဟုတ်တာ၊ ငြိမ်းက အပြင်လူ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာထူးလဲ မရွှေရယ်၊ ဒီအိမ်မှာ ငြိမ်း မြင်သမျှ ကြားသမျှတွေကို ပွဲကြည့်ပစ်ရသတိတစ်ယောက်လို့ ကြည့်နေရတာကလွဲလို့ ငြိမ်း ဘာများ တတ်နိုင်လို့လဲ၊ လောဘတက်နေကြတာတွေ၊ အချစ်ကို လှည့်စားနေကြ တာတွေ၊

ဖောက်ပြန်နေကြတာတွေ”

“ဘာရယ် ငြိမ်း၊ ဖောက်ပြန်နေကြတာတွေ ဟုတ်လား”

မရွှေသည် ငြိမ်း၏ လက်မောင်းများကို ကြွင်းနာစွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး အနီးရှိ ခုံတန်းလျားဆီသို့ တွဲခေါ်သွားလေသည်။ ငြိမ်းသည် စကားပင်ရိပ်မှ ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် နှိမ့်လျှော့ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထိုင်ခုံသစ်သားပေါ်တွင် နှင်းငွေ့တို့ဖြင့် စိုစွတ်နေလေသည်။

မရွှေသည်လည်း ငြိမ်း၏ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်၍ ငြိမ်သက်စွာ တွေးတောနေသည်။

“မရွှေ

“အင် ဘာလဲငြိမ်း”

မရွှေသည် သူ ထူးမြဲလေသဖြင့် လေးတွဲစွာ ထူး၏။

“ဘယ်သူတွေက ဖောက်ပြန်နေကြလဲလို့ဘာလို့ မမေးတာလဲ မရွှေရယ်”

“အိုကွယ်”

“ငြိမ်းထင်တယ်လေ၊ ငြိမ်း သိတာတွေကို မရွှေလဲ သိပြီးဖြစ်လိမ့်မယ် အင်းလေ၊ ဒါကြောင့်လဲ မရွှေက မရွှေဟာ အပြင်လူပါလို့ ထုတ်ပြီး ပြောလာတာပေါ့ ဟုတ်ဖူးလား”

မရွှေသည် ငြိမ်း၏ လက်ကလေးများကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက် လေ၏။

“ငြိမ်းရယ် စကားတွေကို လေးလေးနက်နက် မပြောကြစို့နဲ့၊ မရွှေ လွှာပါမယ်ကွယ်၊ ငြိမ်းအတွက် ပြန်လာပါမယ်၊ အစကတော့ ကိုလတ်လ ပြန်ရောက်ပြီမို့ ငြိမ်းအတွက် မလိုတော့ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တယ်”

“ကိုလတ်ဟာ ငြိမ်းအတွက် မဟုတ်ပါဘူး မရွှေ၊ စိမ်းအတွက်ပါ”

"အင်းဝလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုလတ်ကလဲ ငြိမ်းကို ဂရုစိုက်တာပါပဲ၊ မရွေးလဲ ကျန်ခဲ့တဲ့ လယ်ကိစ္စ၊ အိမ်ကိစ္စလေးတွေပြီးရင် ပြန်လာပါ့မယ်လေ"

နေရောင်ခြည်နုနုသည် ထွက်ပြူစပြူလာသည်။ စိမ်းဖန်သော မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် နေပြောက်များ ယှက်ဖြာ ကျရောက်လာသည်။ ငြိမ်း၏ မျက်နှာပေါ်သို့ စကားပင်မှ အရိပ်ကျလာသည်။

"လူတစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်မှုကိုတော့ မချုပ်ချယ်ချင်ပါဘူးလေ၊ မရွေး ငြိမ်းကို ပြုစုလာခဲ့တာတော့ ကြာပါပြီ"

"မရွေးပြန်လာမှာပါ ငြိမ်းရယ်"

ငြိမ်း၏ မျက်ဝန်းအစုံသည် စိုစွတ်လာလေသည်။

"အရင်ကထက်စာရင်တော့ ငြိမ်း သတ္တိအများ ကြီးရှိလာပါပြီလေ၊ မရွေး စိတ်ချလက်ချသာ သွားပါ"

"ငြိမ်း အိမ်ထဲဝင်နေပါလား"

ငြိမ်းသည် သူ့ဘာသာ ချိုင်းထောက်များကို အားပြုလျက် အိမ် သို့ ပြန်လာကြလေသည်။ စိမ်းသည် ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ ခြံ ထွက်သွားလေသည်။

အိမ်အတွင်းဘက် စက်လမ်းတွင် ငြိမ်း ထိုင်နေကျ ဘီးတပ်ကုလားထိုင် ကြီးသည် အထီးတည်း ရပ်တည်လျက်ရှိလေသည်။

.....

ဆောင်တော်ကူပန်းနံတို့ သင်းပျံ့၍ နေလေ၏။

ဘာလိုလိုနှင့် မရွေး တောပြန်သွားသည်မှာ တစ်ပတ်ခန့် ကြာသွားပေပြီ။ ငြိမ်းအတွက် အဖော်အဖြစ်လာအိပ်သော ကရင်မလေး ရှယ်လီသည်

အခန်းထောင့်စွန်းမှ ကပ်ပျစ်ပေါ်တွင် အိပ်မောကျ၍ နေလေသည်။ ရှယ်လီ သည် မရွေ့လောကတော့ နိုးနိုးကြားကြား မရှိပေ။ မရွေ့လို့လည်း ငြိမ်း၏ စကားများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်ကာ မဆွေးနွေး တတ်ပေ။ ငြိမ်း၏ ဘဝသည် ယခုမှပင် ပိုမို အထီးကျန် ဆန်သွားသလို ထင်မှတ်ရ လေသည်။

အိပ်မပျော်သဖြင့် ပြတင်းပေါက်ဘောင်ကို မှီ၍ ရပ်ရင်း ခြံထဲကို ငွေးကြည့်နေမိ၏။ ခြံအနိမ့်ပိုင်းမှ တဲအိမ်များသည် ညအမှောင်ကြားမှာ ပြားဝပ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ ခြံစောင့် ဦးမြဖေလည်း မကြာမီကမှ အလုပ်က ထွက်သွားသဖြင့် ခြံထဲမှ ဖေဖေ ဝယ်မွေးထားသော ခွေးလေးတစ်ကောင် သာ ခြံထောင့်တွင် ငိုကျမျဉ်းနေလေသည်။

ငြိမ်းသည် နေ့လယ်က စိမ်းနှင့် ပြောခဲ့သော စကားများကို ပြန် တွေးတောနေမိ၏။ ချွံ့ခြင်းမေတ္တာနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ခါမျှ ဖွင့်ဟ ဆွေးနွေးခဲ့ဖူးခြင်း မရှိသော စိမ်းသည် ငြိမ်းကို သန္နလုံးသွားရေးရာဖွင့်ဟလာသည်။ စိမ်း ဘာကို ရှည်ရှယ်လေသလဲ။ စိမ်းသည် ကျောင်းနေဖက် ကိုကျော်ကျော်စိုးကို သူ စိတ်မဝင်စားတော့သည် ကြောင်း၊ ကိုကျော်ကျော်စိုးသည် သူ အစက ထင်ခဲ့သလို အထင်ကြီး စားဖွယ်ရာ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း၊ သဘောထား သေးသိမ်သည့် သာမန်လူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းပြနေခဲ့ ပါသည်။ ပြီးတော့ စိမ်းက ငြိမ်းကို ပြုံးစနဲနဲဖြင့် ကြည့်ကာ "တကယ်တော့ ကိုလတ်လို ယောက်ျားမျိုးကသာ သဘောထားပြည့်ဝပြီး ယောက်ျားပီသတာ ငြိမ်းရဲ့" ဟု ပြောလေသည်။ ဪ၊ ပန်းတို့သည်ပင် ရာသီအလိုက် ပွင့်တတ် ကြသည်ပဲလေ။

ကိုလတ်ကတော့ ငြိမ်းကို ဂရုစိုက်မြဲပါပဲ။ သို့သော် ကိုလတ်သည် ယခင်က ကိုလတ် မဟုတ်တော့။ အလုပ်တာဝန်တွေ ဖမ်းနေသူ။ တစ်ဖက် တစ်လမ်းမှ ဝင်ငွေရအောင်လည်း ရှာဖွေနေသူ။ စိမ်းဆိုသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကိုလည်း အရိပ်ကြည့်နေရသူ။ ယခင်ကတော့ ကိုလတ် သည် ငြိမ်းကို သနားဖို့ကလွဲလျှင် သည်အိမ်ကြီးမှာ မည်သည့်မိန်းမသား နှင့်မျှ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သည် မဟုတ်ချေ။ ယခုတော့လည်း ကိုလတ်သည် မင်းသားလေးတစ်ပါး သဖွယ်ပင်တည်း။

တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဖွင့်ဟထားသော မှန်တံခါးချပ်မှ တစ်ဆင့် ဆောင်းဦး လေပြည်လေးက တိုးဝှေ့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။ ငြိမ်းသည်ငြိမ်သက်သော ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ကာ အားငယ်စိတ်တွေ၊ စိတ်ပျက် ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ ဝင်လာလေသည်။ အမှောင်ထုထဲမှာ လူလောက် ကြီး၏ ဆိုးသွမ်းညစ်ညမ်းမှုတွေမလိုတမာစိတ်ထားတွေ ဖောက်ပြန်မှုတွေ ကင်လည်ကျက်စားကာ သွားလာကူးနေကြသလေသယောင် လေ၏။ ယခင်ကတော့ ထိုအတွေးမျိုးတွေဝင်လာလျှင်လျင်မြန်စွာ မောင်းထုတ် ဖယ်ရှားကာ စိတ်ကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် မွေးမြူ၍ ယခုတော့ လိုလုလားလားပင် လက်ခံထားချင်စိတ် ပေါက်နေလေ ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ သူ အားထားရသော မရွေ့တစ်ယောက် အချိန်များစွာ ဝေးကွာနေ၍ပဲလား။

ယခုတစ်လော အလုပ်များနေသော ဖေဖေက သူ့ကို ဂရုစိုက်ဖို့ ပျက်ကွက်နေချိန်လား၊ ထိုသို့မှ မဟုတ်လျှင် နေ့လယ်က စိမ်း ပြောသွားသော စကားတွေကြောင့်ပဲလား။

အနွေးထည်ကို အိပ်ရာထဲမှာ ချွတ်ထားခဲ့မိသဖြင့် လက်ဖျားခြေဖျား များ အေးလာလေသည်။ ခုတင်ပေါ်မှ အနွေးထည် ပြန်ယူနေလျှင် သူ့ အတွက် ခရီးက ကြန့်ကြာဦးမည်။ အိပ်ရာထဲ ပြန်အိပ်ရာမှာလည်း နေပြော နေမိလေသည်။ သို့ဖြင့် နေရာတွင်ပင် ရပ်ကောင်းကောင်းနှင့် ရပ်နေမိလေ ၏။ အတန်ကြာတော့ ရင်ထဲမှာ အနည်းငယ်ကျပ်လာတာကို သတိထားမိ သည်။ ချိုင်းထောက်ကို လှမ်းမယူတော့ဘဲ ခုတင်တိုင်ကို ဖမ်းဆွဲကာ အိပ်ရာ ပေါ် ရောက်ရန် ကြိုးစားသည်။ ခြေထောက်များကို မရွေ့လျားရသေးမီ မှာပင် ကြမ်းပေါ်သို့ ခွေခနဲ ကျသွားလေသည်။

အလုပ်ပင်ပန်း၍ ကျန်းမာရေးကောင်းသော ကရင်မလေးသည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေဆဲ။

.....

ကိုလတ်က ငြိမ်း၏ လက်ချောင်းလေးများကို အသာအသာ ဆုပ်နယ် လေသည်။ စိမ်းကတော့ ကိုလတ်ဘေးမှာရပ်ကာ ငြိမ်သက်စွာ နေသည့်။ ညက ငြိမ်း မည့်မျှကြာကြာ လဲကျနေခဲ့သည်လဲ မည်။ နေရာ ပြန်မထနိုင်တော့ဘဲ လက်ဖျား ခြေဖျားတွေ အေးစက်လာတာကိုပဲ သိသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း တင်းကျပ်လျှက်မောလွန်းသဖြင့် ရှယ်လိက်နွဲ့ရန် ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်ချေ။ အတန်ကြာ သတိလစ်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ရှယ်လိ အိပ်ရာက တစ်ရေးနိုးမှ ငြိမ်းကို မြင်သည်။

"ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမြဲတမ်း ဂရုစိုက်ရမယ် ငြိမ်းရယ်၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးက သူများနဲ့ မတူဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါ ဝမ်းနည်းဖို့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒါကို သတိရပြီး ကျန်းမာအောင် သတိထားဖို့ပဲ၊ ကိုလတ်ပြောတာ နားလည်လား"

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုလတ်ရယ်”

“ကိုလတ်ကို ဘာလို့ ကျေးဇူးတင်ရမှာလဲ၊ ကိုလတ် ပြန်ရောက်မှ သတိထားမိတယ်၊ ငြိမ်း စကားပြောတာတွေက တစ်မျိုးပဲ၊ ယဉ်ကျေးသလိုနဲ့ လေသံက စိမ်းနေတယ်”

ကိုလတ်က စကားပြောရင်း စိမ်းကို မော့ကြည့်သည်။ စိမ်းကတော့ ခပ်ယဲ့ယဲ့သာ ပြုံးပြသည်။ ဪ ကိုလတ်က သူ နားလည်သော ငြိမ်းအကြောင်းကို ယခုတော့ နားမလည်ဟန်ဖြင့် စိမ်းဆီမှာ စူးစမ်းနေလေပြီ။

“ငြိမ်းက စိမ်းတို့နဲ့ဆိုရင် စကားသိပ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ကိုလတ်ရဲ့၊ သူ့စကားပြောတာ ကိုလတ်ရယ်၊ မရွှေရယ်ပဲ ရှိတယ်”

“ဒီလိုဆို ကိုလတ်ကို ပြောစရာရှိတာတွေ ပြောဦးလေ”

ကိုလတ်က ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ပြောသလိုပင် ကြင်နာစွာ ပြောသည်။ သို့သော် ကိုလတ်သည် ငြိမ်း၏ စိတ်ဆန္ဒများကို ယခင်ကလို့ နားလည်ခြင်း မရှိသည်မှာတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ငြိမ်းဆိုသည့် မိန်းကလေးက သူနှင့် အသွင်မတူသည့် လူတွေရဲ့ ဘယ်တုန်းကမှစကားများမပြောဖူးခဲ့။ ကိုလတ်သည် စိမ်းအပေါ်မှာရှိနေခြင်းကို ထည့်၍ တွက်ဟန်ပင် မတူချေ။ စိမ်းကကော ကိုလတ်နှင့် ငြိမ်းတို့ကြားမှာ သူသည် အနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်စေဘဲ ရှိနေအပ်သည်ဟု မှတ်ယူထားလေသည်လား မသိချေ။

“ငြိမ်းမှာ ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူး ကိုလတ်ရယ်”

“ပြောစရာတွေ ရှိလာတော့လဲ ကိုလတ်ကို ခေါ်လိုက်ပေါ့ ငြိမ်းရယ်၊ ဒေါက်တာဆန်းထူးရဲ့ စကားကိုလဲ နားထောင်နော်”

“ငြိမ်းကို ကိုလတ် ကုပေးလို့ မရဘူးလားဟင်”

စိမ်းက မေးသည်။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ စိမ်း၊ စိမ်းလဲ ဆရာဝန်ဖြစ်လာမယ့် လူတစ်ယောက်ပဲ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆိုမှာ အပ်ထားပြီးတဲ့ လူနာကို တခြားဆရာဝန်က ဝင်မိစွက်ရဖူးလေ၊ ကိုယ်အပ်ထားတဲ့ ဆရာဝန်ရဲ့ ညွှန်ကြားမှုအတိုင်း တိတိကျကျ လိုက်နာရမှာက လူနာရဲ့ တာဝန်ပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုလတ်ရဲ့၊ ငြိမ်းက စိမ်းဟာ ကိုလတ်နဲ့ကူရင် ပိုပြီး ကျန်းမာလာမလားထင်လို့ မေးကြည့်တာပါ၊ ဟင်း ဟင်း”

စိမ်း၏စကားက ဝေခွဲရ ခက်လှသည်။ စိမ်းသည် ငြိမ်းကို သူထက် အားနည်းသူ၊ ညာတာရမည့်သူဟု သဘောမထားတတ်ခဲ့သည်မှာ အထင် အရှားပင် မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် ငြိမ်း၏ အေးစက်ပြီး အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး သက်ရောက်စေသော စကားကြောင့် စိမ်း မျက်နှာပျက်သွားရသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိမိး”

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ကိုလတ်သည် ငြိမ်းကို အတန်ကြာ မေ့ နေရာမှ ပြန်လည်
သိရှိ နားလည်လာဟန်ဖြင့် ကြင်နာစွာ ကြည့်လိုက် လေသည်။

အပိုင်း-၁၂

"ဒက်ဒီ မမမီအတွက် ထည့်စဉ်းစားတယ်ဆိုလို့ မမမီ သိပ်ဝမ်းသာပါတယ် မမမီကလဲ ငြိမ်းတို့ ညီအစ်မကို ရန်သူလို မမြင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငြိမ်းရယ်၊ ကိုလတ်ကို ပူးပေါင်းပြီး အန်တီနီကို အလှည့်ဖို့ ကြံတာကိုတော့ မကျေနပ်နိုင်ဘူးကွယ်"

"မဟုတ်ရပါဘူးကွယ်၊ မမမီရယ်၊ ဒီလို မဟုတ်ရပါဘူး၊ ဖေဖေက ကိုလတ်ကို သားရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်တာ အမှန်ပါ၊ မေမေတို့ စိမ်းတို့..."

"ငြိမ်းရဲ့ မေမေက ကိုလတ်ကို ဘယ်တုန်းကများ အရေးပေးခဲ့လို့လဲ"

"ဒါပေမယ့် မမ"

"ဒါပေမယ့် ခုတော့ အရေးပေးလာကြပြီလေ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ် လား၊ ဒါ ဘာကြောင့်လဲ ရှင်းနေတာပဲကွယ်"

"ငြိမ်း တောင်းပန်ပါတယ် မမမီရယ်၊ ငြိမ်းတို့အပေါ် အထင်မလွဲပါနဲ့"

"ငြိမ်းအပေါ်တော့ အထင်မလွဲပါဘူးလေ၊ ငြိမ်းက ဘာမှ တတ်နိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ"

မမမီသည် သူ့စကားကို ပြောပြီးမှ မွားသွားမှန်း သတိထားမိဟန် တသည်။ ငြိမ်းကို အားနာဟန်ဖြင့် ကြည့်ကာ စကားကို ပြင်ပြောသည်။

"အင်းလေ၊ ငြိမ်းကတော့ ကိုလတ်ကို တကယ် သံယောဇဉ်ရှိတာပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမမီ"

"ခုဆို အန်တီနီနီက တင်ပို့ တရယ်ရယ် ဖြစ်နေပြီ ငြိမ်း၊ ကိုလတ်က အမွေခွဲဖို့ကိစ္စကို လုံးဝ သဘောမတူဘူးလေ၊ ကားကိုလဲ ရတဲ့ဈေးနဲ့ ရောင်းပစ်လိုက်တယ်၊ ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေလဲ ပြန်ရောင်းပစ်တာပဲ၊ ဆေးခန်းဖွင့်ဖို့ တောင် အနိုင်နိုင် ကြိုးစားရတာ၊ ဟင်း၊ စိမ်းက ကိုလတ်ကို ကားနဲ့ လာလာကြို နေတာ သိသွားပဲ ငြိမ်းရဲ့ မေမေက မာမီအသည်းကို ခွဲပြီးလို့ ခု သူ့ညီမ အန်တီနီနီ အသည်းကို ခွဲပြန်ပြီ"

ငြိမ်းသည် မမမိစကားများကို နားထောင်နိုင်စွမ်းမရှိသဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပိတ်လိုက်မိလေသည်။ မမမိသည် ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်သည်။

"ဆော့ရီးပဲ ငြိမ်း၊ တကယ်တော့ ငြိမ်း နေမကောင်းဖူးကြားလို့ ဝင်ကြည့် တာပါ။ ကြာရင် မမမိ စကားတွေ လွန်ကုန်မယ်၊ ဒီတစ်ပတ် အိမ်လခ တွေလ တောင်းလို့မရဘူး၊ မမမိ ပြန်တော့မယ်"

"နေပါဦး မမမိ၊ ဒက်ဒီကို စောင့်ပါဦး"

"ဟင့်အင်း၊ မတွေ့ချင်တော့ဘူး"

"မမမိရယ်"

"မမမိကတော့ အဖေရယ်လို့ အားကိုးလို့ အကြောင်းခံ ဖွင့်ပြောခဲ့ တယ်၊ ခုတော့ မမမိပြောသမျှတွေဟာ အနုတ်စိန်အပေါ် အနိုင်ယူဖို့ အကွက်တွေ ဖြစ်သွားတာ မမမိ စိတ်မကောင်းဘူး"

"ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး မမမိရယ်၊ ဖေဖေအပေါ် အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ဒက်ဒီ မှာလဲ မမမိတို့ကို အမ်းပေးစရာ ငွေတကယ်မရှိတာပါ"

"အင်းလေး၊ ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်ကို ရောင်းလိုက်ရင် ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား "

"ဖေဖေက ဒီအိမ်ကို သံယောဇဉ်ရှိ...'

"ကွယ် ငြိမ်းရယ် မဖြစ်နိုင်တာ"

ဪ၊ မမမိတို့ သားအဖကြားမှာ မယုံကြည်မှုတွေ ကာဆီးထားပါ ရှေ့လား။ အင်းလေ၊ ငြိမ်းတို့ရဲ့ အိမ်ကြီးဟာ သိန်းပေါင်းများစွာတန်တဲ့ တိုက်အိမ်ကြီး မဟုတ်ဘဲ သာမန်တစ်ခုတည်းလေးသာဆိုရင် သည်မျှ ကြီးထွား ပေါ်ပေါက်လာမည် မဟုတ်။

"သွားမယ်ငြိမ်း ဒက်ဒီလာရင် ပြောလိုက်ပါ၊ ဒက်ဒီသမီးကြီးက ဒီအိမ်လခ တစ်ပဲခြောက်ပြားကို လာလာ ယူနေရတော့ စိတ်ပျက်လှပြီလို့"

မမမိသည် ငြိမ်းကို နှုတ်ဆက်သွားလေ့ရှိသည့်တိုင် ခြေသံကိုတော့
ခပ်ပြင်းပြင်းလေး နှင်း ထွက်သွားလေသည်။ ငြိမ်းသည် ခုတင်ပေါ်တွင်
ငေးငိုင်ရင်း ကျန်ရစ်လေ၏။ အခန်းထဲသို့ ရှယ်လီ ဝင်လာကာ မုန့်နှင့် နွားနို့ကို
လာပို့လေသည်။

'ကျွန်မ ထူပေးရမလား မမငြိမ်း'

'နေပါစေကွယ်'

"ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ မမငြိမ်း"

"နေပါစေကွယ်"

"ကျွန်မ သွားတော့မယ်နော်" '

"အေး အေး"

ငြိမ်းအတွက် ရင်ဖွင့်စရာ စကားအဆန်းတွေ ပြောပြစရာ အဖော် လည်း မရှိတော့၊
အခန်းထဲမှာ နွားနို့တစ်ခွက် မုန့်တစ်ချပ်နှင့်အတူ ဆိတ် ငြိမ်စွာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

.....

"မရွှေကို ဘာလို့ တောပြန်ပို့လိုက်တာလဲ မစွက်ခင်ဇော်၊ သူ့အတွက် အဖော်
တစ်ယောက် အမြဲရှိနေဖို့ လိုတယ်လေ"

"ပြန်မပို့ပါဘူး ဒေါက်တာ၊ ခဏပြန်သွားတာပါ။ ပြန်လာမှာပါ။ ခုလဲ သူ့အတွက်
ရှယ်လီ ရှိနေပါတယ်"

"အင်းလေ၊ အနည်းဆုံး သူ့ကို စိတ်ဓာတ်ကံကြွအောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ သူမျိုးပေါ့"

'သူက စိတ်ဓာတ်ကျနေလို့လား'

'ကျွန်တော်ထင်တယ် တခြား ဘာရွှေဂါမု မဝင်ဘဲ နည်းနည်း သွားပုံရတယ်၊
ရင်ထဲမှာ သိပ်ပြည့်နေရင် အဖော်လိုတယ် မစွက်ခင်ဇော်'

'ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ ဒေါက်တာ မပြန်သေးဘူးမလား . . အေးအေးဆေးဆေး
နေပါဦး၊ ကိုကိုလဲ ညဉ့်နက်ဦးမလားမသိဘူး"

မေမေနှင့် ဒေါက်တာဆန်းတူးသည် စကားစမြည်ပြောရင်း ထမင်းစားခန်းသို့
ဝင်သွားလေသည်။ အိမ်နောက်ဖေးတွင် မခင်ကြည်နှင့်ရှယ်လီသာ ရှိနေကြသည်။
စိမ်းသည် ယနေ့ ကိုလတ်နှင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်မည်ဆိုပြီး လင်းလင်းကိုပါ
ခေါ်သွားလေသည်။

“မခင်ကြည် ဒေါက်တာအတွက် ညစာပြင်လိုက်ပါ”

“နေပါ မစွက်ခင်ဇော်၊ ကျွန်တော် ထမင်းမစားတော့ဘူး”

“စားသွားပါ ဒေါက်တာရယ်၊ ဒေါက်တာအိမ်မှာ ဒီအချိန်ဆို ဘာမှ အဆင်သင့်
မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ဆရာကျတာက ခုချိန်မှာ ဝိုင်းက
မထနိုင်သေးပါဘူး၊ ဟင်း ဟင်း”

ရှယ်လီသည် ငြိမ်း၏ အခန်းထဲသို့ လာကာ ဒေါက်တာဆန်းတူး အသုံးပြုသွားသော
ဆေးပစ္စည်းများကို သိမ်းပေးသည်။

“ထမင်းကို အခန်းထဲ ယူလာခဲ့ရမလား မမ”

“နေပေစေ ရှယ်လီ၊ ငြိမ်း လမ်းလျှောက်ချင်တယ်၊ ထမင်းစားခန်းထဲ ကိုပဲ ပို့ပေး”

“အင်း မမငြိမ်းကလဲ ဖြစ်ပါ့မလား”

စကားနည်းသော ရှယ်လီက စိတ်မချဟန်ဖြင့် ကားမြစ်လိုက်သဖြင့် မင်းယည့်
အိပ်ရာတော်မှာပင် ပြန်လှုံနေလိုက်ရသည်။ လူမမာတစ်ယောက်လို နေခဲ့ရသည့်
ဘဝကို ငြီးငွေ့လှပေပြီ၊ ကိုလတ်က စာအုပ်တွေများစွာ ယူလာ ပေးသော်လည်း
နှစ်ခြိုက်စွာလမ်းစွာ ဖတ်ချင်စိတ် မရှိတော့ပေ။ မျက်လုံး တွေကလည်း
လေးလံလွန်း၏။ ယခုတစ်လော ကိုလတ်နှင့် စိမ်းကလည်း လည်ပတ်လွန်းသည်။

စိမ်းသည် ဆရာဝန် မဖြစ်သေးသော်လည်း ကိုလတ်၏ဆေးခန်းကိုသွားကာ အကူအညီပေးနေ၏။ ကိုလတ်သည် ကလေးသူငယ် အထူးကုတစ်ယောက်အဖြစ် လူသိများကာ နာမည်ကြီးစ ပြုလာလေသည်။ ကိုလတ်၏ စိတ်ရှည်ခြင်း၊ စကားပြောညွတ်သောခြင်းနှင့် ကလေးတွေအပေါ် ယုယကြင်နာတတ်ခြင်းကို ကလေးမိခင်တိုင်းက နှစ်ခြိုက်မည်ပင်။ ငြိမ်းကိုယ်တိုင်ပင် ငယ်စဉ်ကတည်းက ကိုလတ်၏ ကြင်နာယုယမှုကို ခွဲလမ်းမိ - ခဲ့သည်ပဲ။ ငြိမ်းအတွက် သနားခြင်းနှင့် ချစ်ခြင်းသည် ကုမယောင်နှင့် ခြားနားလှသော သဘောထားများပင် ဖြစ်တော့၏။ ကိုလတ်က စိမ်းကို ချစ်နေပြီ ထင်ပါရဲ့။ ကိုလတ်၏ အချစ်ကိုရသူ မိန်းကလေးသည် များစွာကကောင်းပေ၏။

အိမ်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီးဆိုက်ရောက်သံ ကြားချပြီး လင်းလင်း၏ အော်တစ် ဆူညံသံကို ကြားရသဖြင့် စိမ်းတို့ ပြန်ရောက်ပြီဆိုသည်ကို သိလိုက်ရ၏။

“ကိုလတ် အိမ်ထဲကို ဝင်ပါဦးလား”

စိမ်း၏ ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရ၏။

“ငြိမ်း နေမကောင်းဘူးဆို၊ ဝင်ကြည့်ဦးမယ်”

ငြိမ်း၏ အခန်းထဲသို့ ကိုလတ်နှင့်အတူ စိမ်းပါ ဝင်လိုက်လာလေ သည်။ သူတို့နောက်မှ လင်းလင်းပါ ပါလာ၏။ လင်းလင်းသည် ငြိမ်း၏အခန်းထဲကို လာလေ့မရှိပေ။ သူသည် စိမ်းနှင့် ပိုရင်းနှီး၏။ လင်းလင်း ကိုလတ်၏ လက်မောင်းကို တွဲခဲ့ထားသည်။ စိမ်းကလည်း သူနှစ်ယောက် သည် မြဲစိမ်းရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် လှလှပါလား။ ကိုလတ်ကဘောင်းဘီရှည် ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားသဖြင့် ကြည့်ကောင်းလှသည်။ ကိုလတ်နှင့် စိမ်းက လိုက်ဖက်ညီလှပေသည်။

“ငြိမ်း ညီမလေး၊ ဘယ်လိုနေသေးလဲ ဟင်”

ကိုလတ်၏ ကြင်နာသော စကားသံသည် စိမ်း၏ အားတက်ခွင်လွန်း သော အပြုံးရိပ်တွေ့ကြားမှာ တိမ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်နေသွယ်ောင်ပင်။ ငြိမ်း သည် မနာလိုဝန်တုစိတ်ကို ဖျောက်ဖျက်ကာ စကားပြောနိုင်ဖို့ပင် ကြိုးစား ရသည်။

‘နေကောင်းပါတယ် ကိုလတ်ရယ်၊ ကျေးဇူး...’

“အို၊ ကိုလတ်ကို ကျေးဇူးမတင်ရဘူးလေ”

ငြိမ်းက အပြီးယဲ့ယဲ့ကို ပြီးမိသည်။

“ဒေါက်တာဆန်းထူး လာသေးလား”

“ရောက်နေတယ်လေ၊ မပြန်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့”

“ဆရာ ရောက်နေသလား၊ ကိုလတ်ရော ကော်ဖီလေး ဘာလေး သောက်ပြီးမှ ပြန်နော်”

စိမ်းသည် အိပ်ချင်ဟန်ဖြင့် တစ်ချက်မျှ သမ်းဝေလိုက်သည်။

“လာလေ ကိုကိုလတ် မုန့်စားရအောင်၊ ကရာတေးကားက တကယ် ကြည့်လို့ကောင်းတယ်နော်၊ ဒီတစ်ခါ ကျောင်းပိတ်ရင် ကရာတေးသင်တန်း လိုက်ပို့ဖို့ ဒက်ဒီကို ပူဆာရမယ်၊ နောက်တစ်ခါ လင်းလင်းတို့ကို ရုပ်ရှင် လိုက်ပြဦးနော် ကိုကိုလတ်၊ ဒက်ဒီတို့ မာမီတို့က ဘယ်တော့မှ လိုက်မပြ ဘူး”

လင်းလင်းက ကိုလတ်၏ လက်မောင်းများကို မှီတွယ်တာ ပူဆာနေသည်။

“နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ လင်းလင်းရဲ့ မမငြိမ်း ကြည့်နိုင်အောင်အတုကြည့်ရအောင်”

“ဟင် အိမ်မှာ ကရာတေးမှ ကြည့်လို့မရတာ”

ငြိမ်းသည် လင်းလင်းနှင့် စိမ်းတို့၏ ရွှင်လန်းတက်ကြွသော မျက်နှာ ကို ကြည့်နေမိသည်။

“ကိုလတ် သွားတော့လေ၊ စိမ်း စောင့်နေတယ်”

“အို မစောင့်ပါဘူး ကိုလတ် နေချင် နေခဲ့ပါ၊ လာ လင်းလင်း အဝတ်လဲ”

စိမ်းသည် လင်းလင်း၏ လက်ကိုဆွဲကာ ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ထွက် သွားလေသည်။ ကိုလတ်က ငြိမ်း၏ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်း ရင် မောနေသည့်။ ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်လာသော ဒေါက်တာဆန်းထူး၏ နှုတ်ဆက် သံကို ကြားရ၏။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ကား ဝင်လာသံကို ကြားသည်။

"သားလေ ကိုလတ်၊ ကော်ဖီသားသောက်လေ၊ ငြိမ်းကို အားမနာပါနဲ့ လတ်ရယ်။
ငြိမ်းဘဝမှာ တစ်ယောက်တည်းနေလာတာ ကြာပါပြီ"

ကိုလတ်သည် ငြိမ်းကို ခပ်တွေတွေလေး ကြည့်နေလေသည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ငြိမ်း အရှင်ကထက်စာရင်တော့ သတ္တိရှိလာပါပြီး ဒါပေမယ့်
စိတ်ပျက်တယ် ငြိမ်း ဘာကို စိတ်ပျက်တာလဲဟင်"

"လူတွေကိုပေါ့"

"လူတွေကို ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် လူတွေကို သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ငြိမ်း အားကြီးရင် မောတယ်၊ ပြီးတော့
မလိုမုန်းထားကြ၊ ပေးလာတဲ့ အခြေအနေကိုလဲ လက်ခံသည်ရယ်လို့ မရှိဘူး၊
လောဘကြီးကြတယ်။ ပြီး ကောက်ကျစ်ကြတယ်"

"ဘယ်သူတွေကို ပြောနေတာလဲ ငြိမ်းရယ်"

"အလုံးပေါ့ လူအားလုံးပေါ့"

"လူအားလုံး ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်။ တလောကလုံးမှာ ရှိတဲ့ လူအားလုံးပဲ"

ကိုလတ် ငြိမ်သက်နေသည်။

"ဘာလဲ၊ ကိုလတ်က တစ်လောကလုံးကလူတွေလို့ ငြိမ်းက ပြောလို့
အံ့ဩနေတာလား ငြိမ်းကို အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်တဲ့ လူနာတစ်ယောက် က
တစ်လောကလုံးက လူတွေအကြောင်း ပြောလို့ မယုံဘူးလား"

“မဟုတ်ပါဘူး ငြိမ်းရယ်”

“ဘာထူးလို့လဲ ကိုလတ်ရယ်၊ ငြိမ်းရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေနဲ့ လောကထဲက လူတွေနဲ့ တူတူပဲပေါ့။ ဟုတ်ရဲ့လားဟင်းအိမ်တစ်အိမ်က လူတွေနဲ့ လောကထဲက လူတွေ ဘာခြားလဲဟင်၊ ပြောပါဦး ကိုလတ်ရဲ့”

“အင်းလေ၊ အတူတူပဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငြိမ်းရယ်၊ လူ အားလုံးဟာတော့ ဒီလိုချည်းပဲ မဟုတ်ပါဘူး”

“အင်းလေ၊ မေတ္တာတရားထားတတ်တဲ့သူ၊ လောဘနည်းတဲ့သူတွေ တော့ ရှိဦးမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကိုလတ်ရယ်၊ လူတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မသိကြပါဘူး”

“ဟေး၊ သားကိုလတ်က သမီးနဲ့ စကားပြောနေတာကိုး၊ ကောင်းတယ် ဟေ့၊ ငြိမ်းမှာ စကားပြောဖို့ အဖော်လိုနေတာက မရွေ့ကလဲ မရှိတော့ သမီးမှာ အဖော်မရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ဒက်ဒီလဲ ခုတစ်လော မအားဘူးကွာ၊
စိန်စိန်လဲ ဒီနေ့ ရုံးကို လာသွားသေးတယ်၊ အကြီးအကျယ် ရန်တွေ့တာပဲ”

ဖေဖေသည် ကိုလတ်ကို တစ်လှည့်၊ ငြိမ်းကို တစ်လှည့် ကြည့်ကာ အားရဝမ်းသာ ပြောနေလေသည်။

“မေမေ့ကြောင့်လဲ ခက်ပါတယ် ဒက်ဒီရာ”

“အင်း၊ ဒက်ဒီကလဲ တတ်နိုင်သလောက်တော့ အချိန်ဆွဲခဲ့တာပဲ။ ခုတော့ မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ မငဲ့အမေ စိတ်တိုင်းကျ ခွဲပေးလိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်”

ကိုလတ်က သက်ပြင်းကို ခပ်လေးလေး ချလိုက်သည်။

“ဒက်ဒီမှာ အမ်းစရာငွေ ရှိလို့လား”

“တင်အေးမြင့်က သူ့ ဒီအိမ်မှာမနေရရင် သားနေဖို့ဆိုပြီး ပါရမီဘက် စာ အိမ်တစ်လုံးဆောက်ဖို့ တိတ်တိတ်လေး ကြိုးစားနေတာကွာ၊ ဒက်ဒီ သိတာ မကြာသေးဘူး၊ ခုတော့ ဒက်ဒီ ဒီအိမ်ကို သိပ်သံယောဇဉ်ရှိနေရင် ဆောက်လက်စ သူ့အိမ်ကို ရောင်းပေးမယ်တဲ့”

ထိုအကြောင်းကိုတော့ ငြိမ်းလည်း ယခုမှ သိရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကိုလတ်က ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ခါရင်း နေရာမှထသည်။ မေမေသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။ မေမေက အလွန်ပင် - အေးချမ်းသိမ်မွေ့သည့်အသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိသည်။

“ကဲ သားကိုလတ်၊ အပြန်မိုးချုပ်နေလို့ မင်းမေမေက တို့ကို ငြူစုနေ ဦးမယ်ကွယ်၊ မပြန်ခင် ကော်ဖီလေးတော့ သောက်သွားဦး”

“ကျွန်တော် မသောက်တော့ဘူး အန်တီ၊ ပြန်တော့မယ်၊ ကျွန်တော် ပြန်မယ် ဒက်ဒီ”

“အေး အေး ကောင်းပြီ သား၊ နောက်အပတ်ထဲမှာတော့ မင့်အမေ အလိုကျ စီမံနိုင်မယ် ထင်တာပဲ”

“ကျွန်တော် သိပ်စိတ်ရှုပ်တာပဲ ဒက်ဒီရာ”

ကိုလတ်သည် ငြိမ်းတက်သို့လှည့်၍ နှုတ်ဆက်ကာ အခန်းထဲမှထွက် သွားလေသည်။ စိမ်းသည် အခန်းဝမှနေ၍ ခပ်တွေ့တွေ့ ရှုပ်ကြည့်နေရာမှ ကိုလတ်နှောက်သို့ ကားနားအထိ လိုက်သွားလေသည်။ ကိုလတ်ကို လိုက် ပို့ရန် ဒရိုင်တာ ဦးလေးချစ်က စောင့်နေသည်။

စိမ်း၏၊ တီးတိုး နှုတ်ဆက်သံလေးများအဆုံးဝယ် ကားလေးသည် ခြံထဲမှ ညင်သာစွာ လှိမ့်ထွက်သွားလေသည်။

.....

“ငါ့ပြောတယ် မဟုတ်လား စိန်စိန်၊ တကယ့်တကယ်ကျတော့ နင် ပြော သလို သိန်းနှစ်ဆယ်ပေးဖို့ နေနေသာသာ ဆယ်သိန်းတောင် ပြည့်အောင် မပေးချင်ကြဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ထားပါလေ၊ ဆယ်သိန်းပဲထား”

အန်တီစိန်၏မျက်နှာသည် သုန်မှန်နေ၏။ အားလုံးကို ဖေဖေက သာ ဦးဆောင်၍ စကားပြောနေရသည်။ ဖေဖေနှင့် အန်တီစိန်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ထိုင်နေ၏။ အန်တီစိန်ဘေးမှာ မမမိ၊ မမမိဘေးမှာ ကိုလတ်။ စားပွဲ၏သည်ဘက်ခြမ်းမှာတော့

ဖေဖေရယ်၊ ငြိမ်းရယ်၊ စိမ်းရယ် သုံးယောက် တန်းစီ၍ ထိုင်နေကြသည်။ မေမေက စားပွဲဝိုင်းထဲ ဝင်မထိုင်၊ ခပ်လှမ်းလှမ်း တွင် ခုံငယ်တစ်လုံးဖြင့် ထိုင်နေသည်။ မခင်ကြည်က မနီးမဝေးမှာ မတ်တတ် ရပ်လျက်ရှိ၏။

ဖေဖေကပင် စကားကို ဆက်ပြောရ၏။

"ကဲ ဆယ်သိန်းပဲထား၊ ငါသားသမီး ငါးယောက်ရှိတယ်၊ တစ်ယောက်ကို နှစ်သိန်း၊ အတူနေတဲ့ သားသမီး သုံးယောက်အတွက်ကတော့ ထား ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားတဲ့ သားနဲ့ သမီးအတွက် လေးသိန်း အဲဒီငွေကို နှင့်လက်ထဲ အပ်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲပေါ့ ဟုတ်လား"

"သားအတွက်က ကိစ္စမရှိပါဘူး ဒက်ဒီ မမမိအတွက်သာ"

ကိုလတ်က အရဲစွန့်ဟန်ဖြင့် ပြောချလိုက်သည်။

"ဒီမှာ အမေတစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်ဆိုတာကိုလဲ သတိထားပါဦး မောင်လတ်ရယ်၊ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းစိတ်ဓာတ်တွေ ဒီလောက် ကောင်း ဖြစ်သွားရတာ ငါဖြင့် နားမလည်နိုင်ဘူး"

အန်တီစိန်သည် စိမ်းဘက်သို့ မျက်လုံးကို ဝဲကြည့်ကာ အနှောင့် အသွား မလွှတ်သည့် စကားကို မကွယ်မဝှက် ပြောချလိုက်လေသည်။ စိမ်း၏ မျက်နှာသည် ရဲခန့် ဖြစ်သွားသလို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နားစိုက်နေသော မေမေ မျက်နှာသည် ကွက်ခန့် ပျက်သွားသည်။ ဖေဖေကတော့ ဒေါသကို ချပ်တည်း ထားရဟန် တူလေသည်။

"သိပ်ပြီး ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ ပြောမနေနဲ့ စိန်စိန်၊ ဒီကိစ္စကို ရှေ့နေ နဲ့ တိုင်ပင် စာချုပ်ချုပ်ပြီး ငွေကို တတ်နိုင်သမျှ ငါ့အရစ်ကျ ပေးသွားဖို့ပဲ။ ငါ့မှာလဲ ရှောင်စရာရှိတာတွေ ရောင်းချပြီး ဆပ်ရမှာ၊ ဒါပေမယ့် သုံးလ အတွင်း ဖြစ်စေရမယ်"

"ဒီကြားထဲမှာ ဒီအိမ်ကို ငွေ တိုးပေးလာမယ့်လူရှိရင်ကော"

"ဘယ်သူက ပေးမှာလဲ၊ ခုပဲ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးမှာရှိတဲ့ ပွဲစားတွေ ကုန်အောင် ပြုပြီးပြီ မဟုတ်လား"

“ပေးလာခဲ့ရင်လို့ ပြောတာပါ”

ဖေဖေသည် ဒေါသကို မချုပ်တည်းနိုင်ဟန်ဖြင့် နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်လေသည်။

“နှင်လောဘကို နည်းနည်းလေး အရှိန်သတ်ဦး စိန်စိန်၊ ငါ့ဟာ သား သမီးတွေ မျက်နှာထောက်ပြီး လုပ်ကိုင်နေတာဆိုတာကိုလဲ သတိရ မိမိဟာ နှင့်လက်ထဲမှာ နှင် ချယ်လှယ်သလို ခဲနေရတာ ငါ မသိဘူးများ မှတ်နေလား ၊

“အို ဒက္ခီ”

မမမိ၏ တုန်ယင်သော အသံလေး ထွက်လာသဖြင့် ဖေဖေသည် သူ့စကားကို ရပ်လိုက်ရလေသည်။

“စိန်စိန် ဘာမှ မချယ်လှယ်ပါဘူး၊ မိမိငွေကို လက်ဖျဉ်းနဲ့တောင် မထိဘူး၊ ကိုလတ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ငွေကုသော သူ့ အတွက် စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ပေးမှာ၊ စိန်စိန် ဆပ်စရာရှိတဲ့ အကြွေးတွေဆပ်ပြီးရင် ကိုလတ်ကို အိမ်ထောင်ချပေးတော့မှာ၊ သဘောတူထားတဲ့ မိန်းကလေးလဲ ရှိပြီးသား”

အန်တီစိန်သည် ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် သည့်စကားကို သည်အချိန်မှာ တမင် ဖွင့်ပြောလေသနည်း။ ကိုလတ်နှင့် စိမ်းတို့ အနည်းငယ် လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်ဟု ငြိမ်းက ထင်လိုက်မိသည်။

“အေး၊ နှင့်သား နှင်ကြိုက်သလိုသာလုပ်၊ ငါ့အနေနဲ့ မိမိအပေါ်တာဝန်ကျေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ အဓိကပဲ”

ဖေဖေကလည်း ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင်ပြောကာ နေရာမှ ထွက်ခွာဖို့ ပြင်၏။ ပြီးတော့မှ သည့်နေရာမှာ သူက အိမ်ရှင်ဖြစ်နေသည်ကို သတိရဟန်ဖြင့် နေရာတွင် ပြန်ထိုင်လေသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားသော်လည်း မည်သူမျှ မစားကြချေ။

အန်တီစိန်သည်လည်း နေရာမှထဖို့ ပြင်လေ၏။မမမိက အန်တီစိန်မှ နှင့်အတူ နေရာမှ လိုက်ထသော်လည်း ကိုလတ်က ငိုငါ့ထိုင်နေဆဲ။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုလတ်၊ မင်း ပြန်လိုက်မယ် မဟုတ်လား”

အန်တီစိန်၏ မာကျောသောအသံကြောင့် ကိုလတ်သည် ဖြည်းလေး ထရပ်လိုက်လေသည်။ စိမ်းက မျက်နှာလွှဲထား၏။ စိမ်း၏ မျက်နှာတွင် ဝင်သော မာနရောင်က လွှမ်းမိုးနေသည်။ မျက်လွှာချထားသော်လည်း နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထား၏။ ငြိမ်းသည် ကိုလတ်မျက်နှာကို ကြည့် မိသော်လည်း ကိုလတ်က မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်တော့ချေ။

"ကျွန်တော်ပြန်မယ် ဒက်ဒီ"

ကိုလတ်က ဖေဖေ တစ်ယောက်တည်းကို နှုတ်ဆက်သည်။

"သမီး ပြန်မယ် ဒက်ဒီ၊ ပြန်မယ် ငြိမ်း"

မမမိက ဖေဖေနှင့် ငြိမ်းကိုသာ ကွက်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ အန်တီစိန်က မည်သူ့ကိုမျှ နှုတ်မဆက်ဘဲ ပြန်သွားကြလေသည်။ မိသားစု တမင်းဝင်းကြီးသည် သွေ့ခြောက်စွာ ကျန်ရစ်လေ၏။ စိမ်းသည် နေရာမှ တိတ်ဆိတ်စွာ ထွက်ခွာသွားသည်။ မေမေသည် လည်း အနားကို ရောက်မလာချေ။ အတန်ကြာမှ ဖေဖေသည် ငြိမ်းကို လွှမ်း ကြည့်လေသည်။ ငြိမ်းသည် ဖေဖေကို အားပေးသော အပြုံးလေး ပြုံးပြ လိုက်မိသည်။

မခင်ကြည်သည် စားပွဲနားကို မရဲတရဲ တိုးကပ်လာလေသည်။

"ကော်ဖီအသစ် ဖျော်လိုက်ရမလား အစ်ကိုကြီး"

ဖေဖေသည် ငြိမ်းကို ကြည့်နေရာမှ မျက်နှာကို အောက်ချကာ တိုးတိုးပင် ပြောလိုက်သည်။

“နေပေစေ”

ဖေဖေသည် သူ့အတွက် အလွန် အေးစက်နေပြီဖြစ်သော ကော်ဖီကို တစ်ခါတည်းပင် မော့ချလိုက်လေသည်။

အပိုင်း-၁၃

“သိပ်အံ့ဩစရာကောင်းတယ်ဟေ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ ငြိမ်းဟာ တော်တော်နဲ့ ပြန်ထနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ထားတာ၊ ကြည့်စမ်း၊ ခု တစ်ပတ်အတွင်း လမ်းပြန်လျှောက်နိုင်ပြီ၊ ကုလားထိုင်ကြီးကုလ တစ်ခါတည်း လှည့်ကို မကြည့်တော့ဘူး”

ဒေါက်တာ ဆန်းထူးက ကျေနပ်အားရစွာ ပြောနေလေသည်။ မေမေကလည်း ငြိမ်းကို ကျေနပ် နှစ်သိမ့်စွာ ကြည့်နေလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ခုနောက်ပိုင်းမှာ ငြိမ်းဟာ သိပ်ကို တိုးတက်လာတယ်၊ မရှေ့ မရှင်တော့တာတောင် ယဉ်အကူအညီမှ မယူဘဲ သွားနိုင်လာနိုင် လာတယ်၊ သမီးက သိပ်တော်တာ”

‘သိပ်တော်တာပဲဆိုပြီး ပစ်တော့ မထားနဲ့နော်၊ စိတ်ကော လူကော အမြဲ လှုပ်ရှား တက်ကြွနေဖို့လိုတယ်’

“စိတ်ချပါ ဒေါက်တာရယ်”

ဒေါက်တာဆန်းထူးသည် ငြိမ်းကို ထုံးစံအတိုင်း စစ်ဆေးပြီး အပြင် ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ ဒေါက်တာဆန်းထူးသည် ငြိမ်းကို စစ်ဆေးစရာ ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ အိမ်ကိုတော့ မှန်မှန်လာမြဲ။

ဒေါက်တာဆန်းထူး မလာလျှင်လည်း မေမေက ဖုန်းဆက်ခေါ်တတ်သည်။ စိမ်းသည် အမြဲလို အပြင်ထွက်နေတတ်၍ လင်းလင်းသည့် ကျူရှင်တက်ရ သည်နှင့် အချိန်ကုန်သည်။ မေမေသည် သူ့ဆောက်လက်စ အိမ်ကို ပြန်ရောင်းရန် စီစဉ်နေ ရ၍ နေ့လယ်ဘက်တွင် အိမ်တွင် မရှိတတ်ပေ။ ညနေ စောင်းလျှင်တော့ မေမေသည် ဖြီးလိမ်း ဝတ်စားကာ ဒေါက်တာဆန်းထူးဆီ ဖုန်းဆက်တတ်သည်။ ယခုတစ်လော ဖေဖေသည် ရုံးအလုပ်တွေ ပိနေဟန် ဟူလေသည်။ မခင်ကြည်သည် ညဉ့်နက်သည့်တိုင် ကော်ဖီကျကျ တစ်ခွက် ဖျော်၍ ဖေဖေကို စောင့်နေတတ်လေ၏။

ငြိမ်းတို့၏ ကြီးမား ကျယ်ပြန့်သော အိမ်ကြီးအတွင်းဝယ် အိမ်သား များသည် စုစည်းပျော်ရွှင်မှုမရှိဘဲ ကိုယ့်တာဝန်နှင့်ကိုယ် ကျင်လည်နေကြ ရလေသည်။ အားလုံး၏ တစ်ခုတည်းသော တူညီချက်သည်ကား ဤအိမ်ကြီးကို အပြီးအပိုင်

ပိုင်ဆိုင်ရေးပင် ဖြစ်လေသည်။ ဘာအတွက် သည်မျှ သဲသဲမဲမဲ
ဖြစ်နေကြသည့်ကတော့ ငြိမ်း စဉ်းစား၍မရ။ တကယ်တော့လည်း သည်အိမ်ကြီး
သည် ငြိမ်းတို့ မိသားစုအတွက် ကြီးမားလွန်းသည်။ အိမ်ခန်း တွေ
အဆောင်ဆောင် ဖွဲ့ထားသဖြင့် ညအချိန်ဆိုလျှင် ပျင်းရိ ငြိုးငွေ့ဖွယ်ပင်
ကောင်းသေးတော့၏။

သို့သော် မေမေအတွက်ကတော့ သည်အိမ်ကို အပိုင် ရဖို့အရေးသည် အလွန်
အရေးကြီးနေလေသည်။ ခြံထဲမှ တအိမ်များကို ဖယ်ပစ်နိုင်လျှင် အနုတီစိန်
ပြောသလိုပင် ဈေးကောင်း ရနိုင်လေသည်။

မေမေနှင့် ဒေါက်တာဆန်းတူး ပြန်ထွက်သွားချိန်မှာ ငြိမ်းတစ်ယောက်သာ
ကျန်ရစ်လေသည်။ ယနေ့တော့ အိမ်တွင် စိမ်းရော လင်းလင်းပါ ရှိလေသည်။
စိမ်းသည် တစ်နေ့က အနုတီစိန် ပြောသွားသော စကား ကိုလတ်ကို
စိတ်ကောက်နေဟန်တူသည်။ ကိုလတ်လည်း အနုတီစိန် ရာဇသံကြောင့် စိမ်းနှင့်
တွေ့ရဟန် မတူ။

ငြိမ်းသည် သက်ပြင်းကိုလေးတွဲစွာချမိ၏။ ရှင်းမယောင်နှင့် ရှုပ်ထွေးသော
သူတို့၏ အိမ်ကြီးမ အကြောင်းကို တစ်ယောက်တည်း ရောက်တတ်ရာရာ
တွေးနေမိသည်။

"မမငြိမ်း ညစာ စားတော့မလား ဟင်"

ရှယ်လီက အခန်းဝမှာရပ်ကာ မေးလာ၏။

"အေးကွယ်၊ ဒီနေ့တော့ ထမင်းစားခန်းမှာပဲ သွားစားတော့မယ်နော်"

ငြိမ်းသည် ခုတင်ဦးတွင် ထောင်ထားသော ချိုင်းထောက်ကိုယူ ကာ
လမ်းလျှောက်ဖို့ ကြိုးစား၏။ ရှယ်လီက လာရောက် ကူညီပေးသည်။

"သွားနှင့် ရှယ်လီ၊ ငြိမ်းဘာသာ လျှောက်လာခဲ့မယ်"

ငြိမ်းသည် မှတ်တတ်ရပ်မိသည်နှင့် ရှယ်လီလက်ကို တွဲထားရာမှ လွတ်လိုက်သည်။
ရှယ်လီက စိတ်မချသလို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီးမှ နေရာမှ ထွက်သွား၏။
အိမ်ထဲတွင် စိမ်း လျှောက်ဖွင့်ထားသော စတီရိယို ကက်ဆက် စပိကာများမှ
ဂီတသံစုံများ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်နေသည်။ စိမ်းတစ်ယောက်
စိတ်ရှုပ်ထွေးနေလေပြီလား။ လင်းလင်းသည် သူ့သီးသန့် ခန်းလေးထဲမှာ စာကို

အော်ကျက်နေလေသည်။ လင်းလင်းက ဆရာဝန် ဖြစ်အောင် စာတွေ အများကြီး ကျက်ရမည်ဟု နားလည်ထားသူဖြစ်သည်။

ငြိမ်း၏ အခန်းသည် ထမင်းစားခန်းနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်၏။ ငြိမ်း ထမင်း စားခန်းဝကိုရောက်တော့ အမှတ်တမဲ့ ပြေးထွက်လာသော ရှယ်လီနှင့် တိုးမိသည်။ ငြိမ်းသည် သူ့ချိုင်းထောက်နှစ်ခုကို မိမိရရ ကိုင်ထားလိုက်ရ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ရှယ်လီရယ်၊ အလန့်တကြား”

“ဪ ဟို ဟို မမငြိမ်း၊ အဲ မခင်ကြည် မတွေ့လို့ လိုက်ရှာတာ မမငြိမ်းရယ်၊ မမငြိမ်း ဘယ်နာသွားသေးလဲဟင်”

‘မခင်ကြည် ညနေကပဲ အပြင်ထွက်သွားတယ် မဟုတ်လား ရယ်လီ’

“အင်း၊ ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်မ မေ့နေလို့”

ငြိမ်းသည် အခန်းထဲကို ဖြည်းဖြည်းစွာပင် ဝင်ခဲ့၏။ မေမေနှင့် ဒေါက်တာ ဆန်းထူးသည် ဘေးချင်းယှဉ်၍ စားသောက်နေကြလေသည်။ ဒေါက်တာက ညစာ စားလေ့မရှိ၍ ပေါင်မုန့်နှင့် ကြက်ဥကိုသာ စားသည်။ မေမေ ငြိမ်းကို လှည့်ကြည့်ပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဆွဲပေးသည်။

“လာ သမီး”

“လာ သမီး”

မေမေနှင့် ဒေါက်တာဆန်းထူးက တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို လှမ်းခေါ် လိုက်ကြလေသည်။ ငြိမ်းသည် ခါတိုင်း ဒေါက်တာဆန်းထူးက သမီးဟု ခေါ်လေ့ရှိသော်လည်း ယခုတော့ မနှစ်မြို့သလို ဖြစ်သွားလေသည်။

“မခင်ကြည်ကလဲကွယ်၊ ညနေကတည်းက ထွက်သွားလိုက်တာ ပြန် မလာသေးဘူး၊ သမီး ဘာစားချင်သလဲ မေမေ လုပ်ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေမေ၊ သမီး နွားနို့ပဲ သောက်မယ်”

ငြိမ်းသည် မေမေဆွဲပေးသော ကုလားထိုင်မှာ မထိုင်ဘဲ မျက်နှာချင်း ဆိုင်

ကုလားထိုင်တွင် သွားထိုင်လေသည်။

"ငြိမ်း ထမင်းမစားတာ မကောင်းဘူး၊ အနည်းဆုံး ပေါင်မုန့်နဲ့ အသား နည်းနည်းတော့ စားသင့်တယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ"

ဒေါက်တာဆန်းထူး၏ မျက်နှာသည် တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်သွား လေသည်။

"အဟဲ ငြိမ်းက တစ်ခါတစ်ခါ ဒီလိုပဲ ဒေါက်တာရဲ့၊ သူ စကားပြောတာ ယဉ်ကျေးသလို အနောက်တိုင်းဆန်သလို ထင်ရပေမယ့် နားထောင်ရတာ တစ်မျိုးချည်းပဲနော်"

မေမေသည် ငြိမ်းကို မဝေဖန်စဖူး ဝေဖန်လိုက်လေသည်။ ငြိမ်း ဘာမျှမပြော။ ရှယ်လီ လာချပေးသော နားနဲ့တစ်ခွက်ကိုသာ ငုံ့သောက် လိုက်သည်။
ဒေါက်တာဆန်းထူးကမူ "ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါ ကောင်းပါတယ်" ဟုသာ အင်္ဂလိပ်လို ရေရွတ်နေလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ စိမ်းနှင့် လင်းလင်းက ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်လာသည်။ ယခင်က စိမ်းသည် ဒေါက်တာဆန်းထူးနှင့် အလွန် အဖွဲ့ကျခဲ့သော်လည်း ကိုလတ် ပြန်ရောက်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်း စကားဝိုင်းထဲ သိပ်မပါတော့ပေ။ မေမေကတော့ ဒေါက်တာဆန်းထူးကို ခါတိုင်းထက် အရေးပေးလေသည်။

"ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ စားလို့ကောင်းတယ်၊ ကဲ ကျွန်တော်လဲ ပြန်ဦးမယ်၊ ဒီအိမ်ကတော့ ကျွန်တော့်အတွက် လုံမမာတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ် မဟုတ်ဘဲ စားအိမ်သောက်အိမ်ကြီးလို ဖြစ်နေပြီ၊ ဟဲ ဟဲ၊ ကြာရင် လူမမာက မကြည်ဖြူမှာ ခိုးရသဗျာ"

ဒေါက်တာဆန်းထူးသည် သူဝသီအတိုင်း ခပ်သောသောလေး ပြော လိုက်သော်လည်း ငြိမ်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သဖြင့် ငြိမ်း စိတ်ထဲက အားနာ သွားမိသည်။

"ဒေါက်တာ့ကို ကြည်ဖြူပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ငြိမ်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ"

"အိုး ကိစ္စမရှိပါဘူး ကလေးရယ်၊ ဒေါက်တာက နောက်တာပါ။ ကဲ့ ကဲ့ သွားမယ်နော်၊
ငြိမ်းသာ ခုလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျန်းမာအောင် နေတတ် မယ်ဆိုရင် ဒေါက်တာ
ခဏခဏ လာစရာတောင် မလိုတော့ဘူးကွဲ့"

"အိုး ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ လာသာလာပါ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ဒေါက်တာအတွက်
အမြဲ တံခါးဖွင့်ထားပါတယ်"

စိမ်းက ဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် ဒေါက်တာဆန်းထူးက တသွဲ့သွဲ့ရယ်
လျက်နေလေသည်။ ငြိမ်းသည် သူ့အပေါ် ဂရုတစိုက်ရှိခွဲသော
ကျေးဇူးရှင်တစ်ဦးကို ပြုပြင်မိလေပြီဟု များစွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိလေသည်။
ဘာကြောင့် ထိုသို့ ဖြစ်သွားရသည်ကိုလည်း မစဉ်းစားတတ်တော့။ ဒေါက်တာဆန်း
ပြန်သွားသောအခါ ငြိမ်းနှင့် မေမေတို့ ပြဿနာဖြစ်ရသည်။

"သမီးက ဒေါက်တာဆန်းထူးကို ဆက်ဆံတာ သိပ်ရိုင်းတာပဲကွယ်၊
မျက်နှာကြီးကလဲ တည်ထားတော့ ဒေါက်တာက တစ်မျိုးထင်သွားတာပေါ့"

စိမ်းကလည်း ငြိမ်းကို ခပ်စိမ်းစိမ်းပင် ကြည့်နေလေသည်။

"အို၊ သမီးက ဘာတွေများ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြောဆိုလို့လဲ"

"တစ်ခါတလေတော့လဲ ဘာမှ မပြောတာကိုက ရိုင်းတာပဲ ငြိမ်း"

"ခုတစ်လော ငြိမ်းက စိမ်းတို့ မေမေတို့ကို မကျေနပ်ဘူး ထင်ပါရဲ့"

စိမ်းက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ငြိမ်းသည် နေရာမှထကာ စိမ်းကိုရော မေမေကိုပါ ခပ်ရဲ့ရဲ့ ရင်ဆိုင် လိုက်သည်။
ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်သဖြင့် ငြိမ်း၏ကိုယ်က ယိမ်းယိုင်သွား လေသည်။ ငြိမ်းက
စားပွဲကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အားပြု၍ ရပ်ထားသည်။

"ငြိမ်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ မကျေနပ်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး၊ ငြိမ်းက
လူလောကထဲကို သူ့စိမ်းတစ်ယောက်လို ရောက်လာရတဲ့သူပဲ၊ တစ်ခုပဲရှိ တယ်၊
ငြိမ်း တွေ့ရမြင်ရတာတွေဟာ ရှေ့နောက် မညီလွန်းလို့ စိတ်ပျက် မိတာ တစ်ခုပါပဲ၊
ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငြိမ်းက အပြင်လူပါ"

ငြိမ်းသည် သူ့ချိုင်းထောက်နှစ်ခုကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ အခန်းပြင် သို့ လှမ်းလာခဲ့၏။

ငြိမ်း၏ ခြေထောက်များက သွက်လက်လှချေ၏။

နောက်တော့ ငြိမ်း ရင်ထဲမှာ မောလွန်းသဖြင့် အိပ်ရာပေါ်ပစ်လှဲလိုက်သည်။ ဟင်း။ ဘာကြောင့်များ လူတွေနှင့် အဆင်မပြေရပါလိမ့်။ ငြိမ်းသာ တစ်လောကလုံးကလူတွေနှင့် ဆက်ဆံ လည်း အဆင်ပြေလိမ့်မည် မထင်။ ဒေါက်တာဆန်းထူးကိုတော့ ခင်သလို ရှိ၏။ သို့သော် ထမင်းစားခန်းထဲမှာ မေမေနှင့် ယှဉ်တွဲပြီး တွေ့ရတော့ စိတ်ထဲမှာ မသိသန့် ဖြစ်သွားမည်မှာ အမှန်။ ငြိမ်း လူတွေကို မယုံမကြည် ဖြစ်နေလေပြီလား။ လူတွေ၌ စောင့်စည်းအပ်သော ဂုဏ်သိက် ဟူသည်ကား အဘယ်နည်း။ သစ္စာတရား ဟူသည်ကော ရှိမှ ရှိပါလေလား။ ငြိမ်း၏ အတွေးများ လွန်နေလေပြီလား။ ဖေဖေအပေါ် အယုံအကြည် ကင်းခဲ့ခြင်းသည် ငြိမ်းအဖို့ ထာဝစဉ် ချောက်လှန့်လျက်ရှိလေသည်။

အိမ်ရှေ့မှ ဖေဖေပြန်လာသံကို ကြားရ၏။ ဖေဖေသည် ငြိမ်း၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်မလာတော့ပေ။ ထမင်းစားခန်းဆီသို့လည်း ဝင်သံမကြား ရဘဲ အိပ်ခန်းသို့ တစ်ခါတည်း တွန်းသွားဟန်တူ၏။ ဖေဖေ အရှက်သောက် လာပြီမှာ သေချာသည်။ ရှယ်လီသည် အိမ်မှကိစ္စအားလုံး လုပ်ကိုင်ပြီးစီး၍ အိပ်ရန် အခန်းထဲဝင်လာသည်အထိ ငြိမ်းမှာ အိပ်မပျော်နိုင်သေးပေ။

“မမငြိမ်း မအိပ်သေးဘူးလား”

ရှယ်လီက ပြတင်းတံခါးများကို ဂရုတစိုက် ပိတ်ရင်း မေးသည်။

“အိပ်မပျော်သေးပါဘူးကွယ်၊ ဒါနဲ့ မေးပါရစေဦး ရှယ်လီရယ်၊ စော စောက ရှယ်လီ ထမင်းစားခန်းထဲက အလန်တကြား ပြေးထွက်လာတာ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဘာမြင်ခဲ့ရလို့လဲ”

ရှယ်လီသည် ငြိမ်းကို ကြည့်ကာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေရှာသည်။

“ဘာ၊ ဘာမှ မမြင်ပါဘူး မမငြိမ်းရဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှယ်လီ တစ်ခုခုတွေ့ခဲ့ပုံရပါတယ်”

ရှယ်လီသည် အပြေရခက်နေဟန် ရှိလေသည်။

“ဟိုလေ၊ မေမေနဲ့ ဒေါက်တာဆန်းတူး”

“မဟုတ်ပါဘူး မမငြိမ်း၊ သူတို့ ရိုးရိုးတန်းတန်းပဲ ထိုင်ပြီး စား ၊
သောက်နေကြတာပါ။ တကယ်ပါ၊ ဒါပေမယ့်

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ ရှယ်လီ”

ရိုးသားသော ကရင်မလေးသည် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေလေသည်။

“မရွေ့က ပြောထားတယ်၊ ဒီအိမ်မှာ ဘာကိုပဲ မြင်မြင် တွေ့တွေ့၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ
ပြန်မပြောရဘူးတဲ့”

ငြိမ်းသည် ပြဿနာကင်းအောင်နေတတ်သော မရွေ့ကို သတိရ လိုက်သည်။
သို့သော် ရှယ်လီကတော့ မမေးဘဲ မနေနိုင်တော့။

“ဒါတွေ ငြိမ်း နားလည်ပါတယ် ရှယ်လီရယ်၊ ဘာပြဿနာမှ မပေါ်ရပါဘူး၊ ငြိမ်းကို
ပြောစမ်းပါ၊ ပြောစမ်းပါကွယ်”

ရှယ်လီသည် အတန်ကြာ တွေးတော စဉ်းစားနေလေသည်။

“ရှယ်လီ”

“ရှင် မမငြိမ်း”

“ငြိမ်းဟာလဲ ဒီအိမ်မှာမြင်သမျှ တွေ့သမျှကို ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်ထား ရတဲ့
လူတစ်ယောက်ပါပဲကွယ်”

ရှယ်လီသည် ငြိမ်းကို ခင်မင်ကြင်နာစွာ ကြည့်နေလေသည်။ အတန် ကြာမှ
ရှယ်လီနှုတ်ဖျားမှ စကားသံ တိုးတိုးလေး ထွက်လာသည်။

"ဒီကိစ္စ မမငြိမ်းလဲ သိတယ်ဆို၊ ဟိုလေ အစ်ကိုကြီးနဲ့ မခင်ကြည် "

"ဟင်"

သို့ပီးသားကိစ္စဆိုသော်လည်း ငြိမ်းသည် အံ့ဩ တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

"ဘယ်အခြေအနေထိတောင် ဖြစ်နေကြလဲ ရှယ်လီရယ်၊ သိပ်ရှက်စရာ ကောင်းတာပါပဲလား"

"ကျွန်မ ကျွန်မလဲ တစ်ခါ ကြိုလိုက်ရလို့ မရှေ့က ဘယ်သူမှ မ တဲ့၊ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မခင်ကြည်နဲ့ မရွှေ စကားများကြတယ်။ ကျွန်မတော့ အဲဒါကြောင့် မရွှေ တောပြန်သွားတာလို့ ထင်တာပဲ"

"အို ဟုတ်လား၊ ငြိမ်း ဒါကို မသိခဲ့ဘူး။ ဒါနဲ့ ညနေက ရှယ်လီ ပြေး ထွက်လာတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး မမငြိမ်း၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ အလိုလို နေရင်း ကြောက်ကြောက်နေလို့"

ငြိမ်း နားလည်လိုက်ပါသည်။ ရှယ်လီသည်လည်း ငြိမ်းလိုပင် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ဖောက်ပြန်မှုကို ထပ်မံတွေ့ရမှာ ကြောက်ရွံ့နေဟန်ရှိ၏။

`ကဲ့ ရှယ်လီ အိပ်တော့ကွယ်၊ အင်းလေ ရှယ်လီလဲ ကိုယ်တွေ့တာ မြင်တာကို ပွဲကြည့်ပရိသတ်တစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး မေ့ပျောက် နိုင်အောင် ကြိုးစားပေတော့ကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မမငြိမ်း"

ကရင်မလေးသည် စကားကြွယ်ကြွယ် ပြန်မပြောတတ်သဖြင့် ရိုးသားစွာပင် ကတိပေးနေလေသည်။

လောကတွင် ဂုဏ်သုရေ သိက္ခာရှိပါသည်ဆိုသော လူတို့သည် မမြင် ကွယ်ရာတွင် ဤသို့ပင် ဖောက်ပြန်နေကြပါသလား။

အခြေအနေသည် မေမေတို့ဘက်ကပင် အလေးသာလျက် ရှိလေသည်။
မေမေသည် မညီသည့်နေရာက ရသည်မသိသော ငွေဖြင့် စုဆောင်း ဝယ်ယူ
ထားသော ပါရမီမှ ပြေနှင့် ဆောက်လက်စအိမ်ကို ရောင်းရန် လုံးပမ်း
လျက်ရှိလေသည်။ ဖေဖေကတော့ သူ့အလုပ်ခွင်မှာ ရိုးသားခြင်းနှင့်
မှန်ကန်ခြင်းကိုဆယ်တင်ထားခဲ့သည်။ သို့သော် မေမေအလိမ္မာဖြင့်
အိမ်နောက်မှလည်၍ ဝင်လာသော လာဘ်လာဘကိုမူ တကယ်ပင် မသိ လေသလား။
မသိဟန်ပင် ဆောင်နေလေသလား မသိ။ မေမေသည် တကယ့်တကယ်
အစုအဆောင်းကျောင်းလှသော အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါချေ။
သို့သော် မေမေတို့ စိမ်းတို့အတွက်တော့ အဆောင် အယောင် နေ့စွဲစွာ မလျော့ပါး
မပျောက်ပျက်စေရေးအတွက် အခွမ်းကုန် ကြိုးစားချက်များသည် အောင်မြင်မှု
ရလုနီးလေပြီ။

အန်တီစိန်ဘက်မှာတော့ ခြေကုန်လက်ပန်းကျလျက် ရှိနေရှာဟန် တူ၏။
ကိုလတ်နှင့် စိမ်းကလည်း ထွဲမြဲ ပြန်တွဲလျက်။ ကိုလတ်သည် အန်တီစိန်
ပေးစားမည့် မိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားဟန် မတူချေ။ တကယ်ပင် မေမေ သည်
အန်တီစိန်၏ အသည်းကို ခွဲလေပြီလား။

သို့သော် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်တို့သည် ဖြစ်ပျက်လာချေ ၏။ လူတို့၏
လောဘ မာန်မာန် တိုက်ပွဲကြီးကား ကြောက်ခမန်းလိလိပင်။ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်
ဟူသည်ကား စိတ်ထားပြည့်ဝခိုင်ကြည်သော သူတို့တွင်သာ ရှိနေအပ်မြဲတည်း။
လောဘနှင့် မသိသားဆိုးဝါးမှုများ ဖုံးလွှမ်း လျက်ရှိသော လူတို့တွင်
အဘယ်မည်သော သစ္စာတရားသည် ခိုအောင်း နေနိုင်ပါအံ့နည်း။

ညအမှောင်သည် သိပ်သည်းစွာပင် ကျရောက်နေ၏။ နှင်းငွေ့ နှင်းစက် တို့
ဝါးလျားကွယ်ပျောက်စပြု သည်နှင့် နွေ၏ အပူရှိန်သည် ချဉ်းနင်းဝင် ရောက်စ
ပြုလာလေ၏။

သင်္ဇင်ပန်းခက်တွေ နွမ်းကြေစပြုကာ ငှက်ပန်းဝါဝါတို့ ငုံဖူးစပြုလာ၏။
သဘာဝတရားသည် မနားမနေ သူ့ဝတ္ထုတရားကို သူ မပျက်မကွက်
ဆောင်လွှဲတေသည် သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝှံ့မစိုက်အား။ ကိုယ်ဇောနှင့်ကိုယ်
ကျင်လည်နေကြလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လူ မိမိတို့၏ ဘဝရည်မှန်းချက်ကိုပင်
မေ့ပျောက်လုနီးနီး ရှိနေကြ၏။ တပ်မက်မှု၏ အဆုံးစွန်တွင် မည်သည့်
အကျိုးတရားများကို ထပ်မံရရှိ သည်ကို မည်သူမျှ မသိကြချေ။ သေခြင်းတရားကို
မေ့လျော့ကြ၏။

ငြိမ်းသည် သူဘဝတွင် ကျန်းမာစွာ အသက်ရှင်နေနိုင်ရန်အတွက် သတ္တိမွေးမြူနေရသူ ဖြစ်လေသည်။ ထိုမှတစ်ပါး လူ့လောကတွင် ပါဝင် ကျင်လည်ခွင့်မရှိ။ လူ့ဘဝ၏ အကြောင်းခြင်းရာများကို ရှုမြင်သုံးသပ်ရုံမှ တစ်ပါး ဖွင့်ဟဝေဖန်ခွင့်မရှိ။ ပြုပြင်ဖန်တီးခွင့် မရှိ။ လူတွေ၏ အတွင်းစိတ် ကို သိမြင်ခံစားခွင့်ရခြင်းသည်ပင် ရင်မောဖွယ် ကောင်းလွန်းလှချေ၏။

ညဉ့်သည့် နက်သည့်ထက် နက်လာ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေ၏။ ငြိမ်းသည် မှန်ပြတင်း၏ သည်မှာဘက်မှနေ၍ ကုန်လန်ကာ ကို ဆွဲဖယ်ကာ ပြင်ပလောကကို မျှော်ကြည့်မိ၏။ တံခါးများကို ရှယ်လိက် အသေအချာ ဂျက်ချ၍ ပိတ်ထားသဖြင့် ငြိမ်း၏ အင်အားနှင့် ဖွင့်၍မလွယ်။ ငြိမ်းသည် မှန်ချပ်များမှတစ်ဆင့် အမှောင်လောကထဲကို စူးစူးနစ်နစ် ကြည့်နေမိလေသည်။ ရည်ရွယ်ချက်ကင်းမဲ့စွာ အတွေးကမ္ဘာမှာ ကျင်လည်ရင်း

ငွေ့မိငွေ့ရာ နေမိသော ငြိမ်း၏ မျက်လုံးများအတွင်းသို့ ထိတ်လန့်ဖွယ် မီးစွယ် မီးညွန့်လေးတစ်ခုသည် ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

အစပထမတော့ မျက်စိ အမြင်မှားသည်ဟုပင် ထင်ကာ ကြောင်း ၍ ကြည့်နေမိ၏။ သို့သော် မီးရှိန်မြင့်တက်လာပြီး ဆူဆူညီညီ ရုတ်ရုတ် သဲသဲ အသံတွေကို ကြားရတော့မှ အောက်ဘက် တံခါးများကို မီးစွဲလောင် နေပြီဖြစ်မှန်း ထိတ်လန့်စွာ သိလိုက်ရလေသည်။

“ရှယ်လီ ရှယ်လီ၊ ဖေဖေ ဖေဖေရေ၊ မေမေ မေမေ လုပ်ကြပါဦး၊ မီးတွေ မီးတွေ လောင်နေပြီ”

အားကုန် အော်ဟစ်နေမိသည့်တိုင် အသံကား ကျယ်လောင်စွာထွက်မလာ။ အောက်ဘက်မှလူများ ပြေးလွှားအော်ဟစ်သံများ ဆူညံလာမှ အိမ်ထဲမှလူများ နိုးလာကြသည်။

“မီးလောင်နေပြီ၊ မီးတွေ မီးတွေ၊ လုပ်ကြပါဦး”

မေမေ၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံများ၊ ဖေဖေ ပြေးဆင်းသွားပုံများကို ကြားရ မြင်ရသော်လည်း ငြိမ်းမှာ နေရာမှ ရွှေ့ရှား၍ မရတော့ပေ။ စိတ် လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး၏ အကြောအချဉ်များ တုန်ဆိုင်းသွား သလို ဖြစ်နေလေတော့သည်။

“ဟင် မမငြိမ်း၊ မမငြိမ်း ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ အိုဆူညံလို့ပါလား၊ မမငြိမ်း

မမငြိမ်း"

အအိပ်မက်လှသော ရှယ်လီသည် ရုတ်တရက် အိပ်ရာမှ လန့်နိုး လာပြီး ငြိမ်းကို ကြည့်ကာ ပိုမို ထိတ်လန့်သွားရှာသည်။

"ရှယ်လီ ရှယ်လီ၊ မီးတွေ မီးတွေ လောင်နေတယ်"

ငြိမ်းသည် ကြိုးစား၍ အော်ပြောလိုက်သည်။

“အမလေး မမငြိမ်း ဘယ်မှာလဲ”

ရှယ်လီသည် ငြိမ်းဆီသို့ ပြေးလာလေသည်။ ပြီးတော့ ငြိမ်း စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေသည့် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်မိကာ ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ မီးတောက်သည် တံခါးများကို တစ်အိမ်မှ တစ် ကူးစက် လောင်ကျွမ်းလျက်ရှိသည်။ လူတွေသည် ရရာရေပုံးများ ပက်ဖျန်း ငြိမ်းသတိလျက်ရှိသည်။

“မီးတောက်က ကြီးတယ် မမငြိမ်း၊ အိမ်ဘက်ကို ကူးလာရင် ဒုက္ခပဲ”

ရှယ်လီသည် ငြိမ်း ခြေထောက်များကို သတိမရနိုင်ဘဲ လူကောင်း တစ်ယောက်လို အတင်းဆွဲခေါ်နေသည်

အပိုင်း-၁၄

"လာပါ မမငြိမ်းရယ်၊ အိမ်ထဲမှာနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အပြင်ထွက်ရအောင်"

ငြိမ်းက သတိကြီးစွာထားလျက် ချိုင်းထောက်နှစ်ခုကို ဆုပ်ကိုင် သည်။
ရှယ်လီသည် ငြိမ်းကို ဒရော့သောပိုးပင် ဆွဲထုတ်လာလေသည်။
အခန်းအပြင်ဘက်ရောက်တော့ ဖုန်းဆက်နေသော မိန်းနှင့် ကုလားထိုင် ပေါ်တွင်
ဒေါသမီးများ လောင်မြိုက် ဆူဝေလျက် ထိုင်နေသော မေမေ တို့ကို
တွေ့ကြရသည်။

"အမလေး၊ မမကြီး မီးတွေလောင်နေတယ်၊ ထွက်မပြေးကြဘူးလား ဟင်"

ဘုမသိ ဘမသိ အော်လိုက်သော ရှယ်လီကို မေမေက စိတ်ဆိုးစွာ
ဆူပူမာန်မဲပစ်သည်။

"ဘယ်ကို ထွက်ပြေးရမှာလဲ၊ မပြေးဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မပြေးဘူး ဒီအိမ်က
မပြေးရအောင်ကို နေပြမယ်၊ ဒါ သက်သက် အကောက်ကြတာ၊ အကြံပက်စက်တာ"

ဘာမျှ မသိ နားမလည်သော ရှယ်လီသည် မျက်စိအကြောင်သား နှင့်
ငေးငိုင်ကြည့်နေရှာလေသည်။

စိမ်းသည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို အောက်သို့ချလိုက်၏။

"မီးသတ်ကိုတော့ ဆက်လိုက်ပြီ၊ ကိုလတ်ဆီကိုရော ဆက်ရဦးမလားမေမေ"

"မဆက်နဲ့ မဆက်နဲ့ သူ့အမေ အကောက်ကြီသမျှကို ဒီက သွေးအေးအေးနဲ့
တုံ့ပြန်ပြမယ်၊ ဘာမှ အရေးမစိုက်သလို နေပြ"

အားနှင့် ငြိမ်းသွတ်ကြသဖြင့် မီးခွယ် မီးညွန့်တို့လည်း ကြိုးစပြုပြီ။ မီးငြိမ်းမှ
မီးသတ်ကားကြီးတစ်စင်း ဥဩသံပေး၍ ဝင်လာသည်။

ဖေဖသည် မိုးစင်စင်လင်းမှပင် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လာနိုင်လေသည်။

"ဟူး အတော်ကို ပင်ပန်းသွားတာပဲကွာ၊ ဦးချစ်တို့ ဦးတိုးအောင်တို့တော့ ဘာတစ်ခုမှ မရလိုက်ဘူးဟေ့၊ မောင်လူ ကလေးတွေတောင် ကံကောင်းလို့ အိပ်ကောင်းတဲ့အချိန် မဟုတ်လားကွာ"

ဖေဖေသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပင်ပန်းနွမ်းလျစွာ ထိုင်ချုရင်း နလေသည်။ မေမေကလည်း စောစောက ထိုင်နေသော နေရာမှာပင် တစ်ချိန်လုံး ထိုင်နေခဲ့သည်။ စိမ်းနှင့် ငြိမ်းသည် ဖေဖေတို့နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင် ထိုင်နေမိကြ၏။ ကရင်မလေး ရှယ်လီသည် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာ နေရာမှ မလှုပ်မယှက် ရပ်လျက်။

ဖေဖေသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြသော အိမ်သားအားလုံးကို - မျက်စိဝေ့၍ လိုက်ကြည့်၏။ နောက်ဆုံး မေမေဆီတွင် မျက်လုံး ရပ်တန့် သွားသည်။

"ဘာတွေ ဒေါပွနေတာလဲ မြင့်"

ဖေဖေလေသံက "အရေးထဲမှာ သူက ဘာဖြစ်နေတာလဲ" ဟူသော သဘောပင် ဖြစ်၏။

"ကိုကို ခဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဒီကိစ္စဟာ သွေးရိုးသားရိုး ဖြစ်နိုင်သလား"

ဖေဖေမျက်နှာသည် မထင်မှတ်သော မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသလို အံ့အားတသင့် ဖြစ်သွား၏။

"မြင့်က ဘယ်လိုထင်လို့လဲ"

"ဒီမီးဟာ ရှို့မီးကလွဲပြီး ဘာမီးဖြစ်နိုင်မှာလဲ"

ငြိမ်းသည် ဖေဖေကို သနားဂရုဏာသက်စွာ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ဖေဖေတွင် လူတွေအပေါ် မကောင်းမြင်ရန် ဝန်လေးသော သဘောရှိသည်။

ဖေဖေသည် ရိုးဖြောင့်သူဖြစ်၏။ မေမေက ဖေဖေ ဆိုးဝါးရန် ဟူသော သဘောဖြင့် ကြည့်လေသည်။

“စဉ်းစားကြည့်ပါလား ကိုကိုရယ်၊ ဒီခြံထဲမှာ တဲအိမ်တွေ ရှုပ်နေလို့ သာ
တန်ဖိုးဖြတ်ရာမှာ ဈေးနည်းနေတာ မဟုတ်လား၊ ဒါတွေ အားလုံး
ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသာ ရှိမယ်ဆိုရင် သိန်းနှစ်ဆယ်ထက်တော့ မနည်း ရမယ်ဆိုတာ
ထင်ရှားနေတာပဲ မဟုတ်လား”

ဖေဖေသည် နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်လေသည်။

“မြဖေ အလုပ်ကထွက်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပလဲ”

“နှစ်လလောက်ရှိပြီ ဖေဖေ”

အမှတ်အသားကောင်းသော ငြိမ်းက ဝင်ပြောမိ၏။ ဖေဖေက
တောက်ခေါက်လိုက်သည်။

“ဒီကောင် အိမ်ပါ ပြောင်းသွားတာ ငါ ခုမှ သိတယ်”

ဖေဖေအသံက ဒေါသဖြင့် တုန်ယင်နေ၏။

“ဒီနေ့ မခင်ကြည်လဲ ပြန်မလာဘူး”

မေမေက ပြောလိုက်၏။

“သူက ဘယ်သွားလို့လဲ”

“တောင်ဥက္ကလာက သူ့အိမ်ဆီ ခဏသွားဦးမယ်ဆိုပြီး သွားတာပဲ။ သူကလဲ
ခုတစ်လော့ ဒီအိမ်မှာ မနေချင်တော့ဘူးလို့လဲ ပြောပြောနေတာ ကိုကို သိမှာပေါ့”

မေမေက မည်သည့်သဘောနှင့် ပြောသည် မသိသော်လည်း ဖေဖေကတော့
ဟန်ဆောင်ထားသည့်ကြားမှပင် မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို ငြိမ်းက
သတိထားမိသည်။

“နှစ်ယောက်လုံးဟာ အန်တီမိန့်ဘက်က လူတွေချည်းပဲဆိုတာ ထင်ပါတယ်၊
မခင်ကြည်က ဖေဖေအားကိုးနဲ့ သမီးတို့အပေါ် တောင် မလေးမခန့် လုပ်ချင်တာ”

“ဟုတ်တယ် အမှန်ပဲ”

မိမိ၏ အပြောကို မေမေက ထောက်ခံလိုက်သည်။

ဖေဖေသည် ခေါင်းရှုပ်ထွေးဟန်ဖြင့် သူ့ဆံပင်များကို လက်နှစ်ဖက် ဖြင့် ပွတ်သပ်ကာ ခေါင်းငုံ့ထားလေသည်။

“လူကြီးမင်းခင်ဗျာ၊ ခဏလောက် ကျေးဇူးပြုပြီး”
ယူနီဖောင်းဝတ် အမျိုးသားတစ်ဦးက အိမ်ဝတွင်ရပ်ကာ ပြောလိုက် သည်။

“လာပါ ခင်ဗျာ၊ ထိုင်ပါ”

“မီးလောင်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နည်းနည်းလေး မေးစရာရှိလို့ပါ”

ဖေဖေသည် စိတ်ရှုပ်ထွေး နောက်ကျိဟန်ဖြင့်ပင် မီးသတ်အရာရှိ၏ မေးခွန်းများကို ဖြေဆိုရန် ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

အိမ်ရှေ့ကို မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ကြီးမား ကျယ်ပြန့်သော ခြံဝန်းကြီး၏ စည်းရုံးတစ်လျှောက်တွင် ပုဏ္ဏားပင်တန်းလေးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဖေဖေသည် မီးလောင်ပြင်ဖြစ်ကာ အကျဉ်းတန်သွားသော သူ့ကြီးကြီးကို ရှုချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် နေချင်းညချင်း စီစဉ်ပြုပြင်လေးသည်။ ခြံကြီးသည် နဂိုအတိုင်း ကေဝက် ကျယ်ဝန်းပြီး ဆင်ခြေလျှော ကုန်းမြင့်လေးဖြစ်၍ သေသပ် သန့်ရှင်းကာ သာယာလှပ၍ နေသည်။

သည့်ထက်ပို၍ ဂရုတစိုက် ပြုပြင်လျှင် ပို၍ ခံ့ညား လှပလာကာ တန်ဖိုးအားဖြင့်လည်း မြင့်မားလာမှာ မလွဲပင်။ ယခုတော့ ခြံဝန်းထဲမှာ ကျူးကျော်ဆောက်လုပ်ထားသော တံအိမ် များလည်း အလိုအလျောက် ရှင်းကုန်ပေပြီ။ မီးမလောင်ဘဲ ကျန်ရစ်သော အိမ်များမှာလည်း အလိုအလျောက် ပြောင်းရွှေ့ သွားကြရလေပြီ။

အခြေအနေသည့် ရုတ်ချည်းပင် ပြောင်းလဲ၍ သွားလေ၏။ လောဘ တိုက်ပွဲ၏ အရှိန်အဟုန်သည်လည်း အမြင့်ဆုံးသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပေပြီ။

မေမေနှင့် စိမ်းတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့မပျက်ပင် ရှိနေကြသည်။ အခိုက်အတန့် အားဖြင့်တော့ အနုတစ်နိမ့်တက်ကလည်း ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေသည်။

မီးလောင်မှုသည်လည်း တရားခံကို ဖော်ထုတ်နိုင်တဲ့ ဖြစ်နေသည်။ ဖေဖေ မသင်္ကာသော ဦးမြဖေသည် လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ခန့်ကပင် သူ့ဆွေမျိုး များရှိရာ တောသို့ ပြန်သွားသည်ဟု သိရသည်။ မခင်ကြည်သည်လည်း အခြေမပျက် အမဲသို့ ပြန်လာကာ သူ့အလုပ်များကို ခပ်အေးအေး ခပ်မွန်မွန် ပင် လုပ်လျက်ရှိသည်။ မခင်ကြည်သည် ဖေဖေရှေ့တွင်တော့ သူ သည်အမဲ တွင် မလုပ်ချင်တော့ကြောင်း ဖွင့်ဟ ပြောဆိုခြင်း မရှိချေ။

ရွှင်တွင်းမှာ ကြိုတ်ချို ကြိုတ်ချို နေသောမ ကောင်းမှုကို သိနေရခြင်း သည် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်တော့၏။

သည်ကာလအတွင်းမှာ ငြိမ်းသည် အိမ်သားတွေကို ရှောင်ရှားလျက် တတ်နိုင်သမျှ တစ်ယောက်တည်းသာ နေလေသည်။ ယခုအခါ စကားပင်အောက်တွင် ထိုင်၍ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ပေ့ဂျီခွင်စွာ ဆော့ကစားနေလေ့ ရှိသော ကလေးများကို မမြင်ရတော့၊ ဟင်းလင်းပြင်ဖြစ်နေသော မီးလောင် မြေနှင့် ပုဏ္ဏားရိက်ပင်တန်း ခြံစည်းရိုးအသစ်ကိုသာ မြင်ရ၏။ နေပူကြဲကြဲ အောက်တွင် ကျယ်ပြန့်သော ခြံဝင်းကြီးကို ကြည့်ရသည်မှာ သံဝေဂရဖွယ် ချောက်ခြားဖွယ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဆိုးမရှိသော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအောက် မှာ သွေ့မြောက်စွာ ထိုင်နေရသည်နှင့် တူလေသည်။

စိမ်း၏ ကားဖြူဖြူလေး ခြံဝင်းထဲသို့ဝင်လာသည်ကို ခပ်ဝေးဝေးကပင် လမ်းမြင်ရ၏။ ဦးတိုးအောင်သည် ခြံထောင့်တွင် တလေးတစ်လုံးထိုးကာ ခြံစောင့်တာဝန်ကို ယူထား၏။ ဥစ္စာရှိသူတို့၏ အရှန်အဝါအောက်တွင်ရိုးသားဖြောင်မတ်သော သာမန်လူတို့သည် အလုပ်အကျွေး ပြုကြရလေ၏။ စိမ်းသည် ကားကို ခပ်ပြင်းပြင်းလေးမောင်းကာ ကုန်းမြင့်ကိုတက်လာ

၏ဘေးတွင် ကိုလတ်ပါလာသည်ကို မြင်ရသည်။ စိမ်း၏မျက်နှာ သည် တင်းမာလျက်။ ကိုလတ်၏ မျက်နှာသည် ညှိုးငယ်လျက်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားပင်ရပ်မှ ငြိမ်းကို မမြင်ကြချေ။ ဘာအရေးကိစ္စများသည် ကျရောက်နေပြန်ပြီလဲ။ ငြိမ်းမှလွဲလျှင် လူသားတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုအတွက်တော့ အရေးကြီးနေမည်သာ ဖြစ်သည်။ ငြိမ်းအတွက်ကတော့ ဘာမျှ အရေးမကြီးလှပေ။ - ငြိမ်း ထင်သည့်အတိုင်းပင်။ စိမ်းနှင့် ကိုလတ်သည် ခြံထဲသို့ လျှောက်လာကြလေသည်။ စိမ်းသည် စကားကို အဆက်မပြတ် ပြောလာ၏။ ကိုလတ် သည် ပြန်လည် ငြင်းဆိုဟန် မြင်ရသည်။ စိမ်းက ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြန်လည် ပြောဆိုသောအခါ ကိုလတ် ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ သူတို့သည် စကားပင် နောက်သို့ ရောက်စပြုလာ၏။ ကိုလတ်သည် စိမ်း၏လက်များကို ဆုပ်ကိုင် ထား၏။ ငြိမ်း၏ ရင်များ ခုန်စပြုလာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏

စကားသံ များသည် ကျယ်လောင်ရာမှ တိုးသွားကြ၏။ တိုးရာမှ ပျောက်သွားကြ၏။

ငြိမ်းသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျောခိုင်းထားသဖြင့် မမြင်ရ။ သူတို့ ကလည်း ခုတန်းနောက်မှ စက္ကူပန်းရုံ ကွယ်နေသဖြင့် ငြိမ်းကို မမြင်ချေ။

ငြိမ်းသည် လွန်ခဲ့သော စိမ်း၏ မွေးနေ့ကို ပြန်လည် အမှတ်ရ၏။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ နေရာမပြောင်းဘဲ လူချင်း၊ ပြောင်း၍ နှမ်းသောအနံ့ကို သိမှတ်ရကာ လူတွေ၏အချစ်နှင့် သစ္စာ တရားကို များစွာပင် အံ့ဩတုန်လှုပ်မိလေ၏။

.....

“ညည်းတိုတတွေရဲ့ လောဘတိုက်ပွဲကြီးကလဲ အဆုံးမသတ်သေးဘူးလား အေ ဒီညည်းစိမ့်စွာတွေ မရတော့လဲ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲအေ၊ လူဆိုတာတစ်ယောက်တည်းအတွက် မကြည့်ရဘူး၊ အတ္တဟိတ ပရဟိတတဲ့၊ သူတစ်ပါး ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်းကို မကြံစည်အပ်ဘူး”

ဒေါ်ခြယ်သည် စိပ်ပုတီးကို တွင်တွင်စိပ်ရင်း သမီးဖြစ်သူကို ဆုံးမဩဝါဒ ပေးနေလေသည်။

“ကျွန်မက ဘယ်သူ့ကို ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း လုပ်နေလို့လဲ အမေ ကိုယ့်အပေါ် အကောက်ကြံတာကျတော့ အမေက မပြောဘူး၊ ခြံကို မီးရှို့တာလေ၊ လူသာ မနိုင်ရင် ဒီအိမ်ကြီးတောင် ပါသွားနိုင်လောက်ရဲ့”

“အို သူများက ဘာပဲလုပ်လုပ် မေတ္တာပို့ရတယ် သမီးရဲ့၊ ခုဟာကလဲ သူ့ဟာသူ ပေါ့ဆလို့ လောင်တဲ့မီးလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲအေ”

“မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်၊ အမေ ဘာမှ မသိပါဘူး”

“အေးလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်ကို ရန်ချင်း မတုံ့နှင်းအပ်ဘူး”

“အမေကလဲ ကျွန်မက ဘာတွေများ မတရား ကြံစည်တာကျနေတာပဲ”

ဘွားဘွားဒေါ်ခြယ်သည် သူ့သမီးအကြောင်း သူသာသိသည် ဟူသော အပြီးဖြင့် သိမ်မွေ့ကန်စွာ ပြုံးနေလေသည်။

“ဒါနဲ့ အမေ၊ မရွှေကို ဘာလို့ ပြန်ခေါ်မလာတာလဲ”

ဘွားဘွားသည် မေမေ့ကို အံ့ဩစွာ ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေလေသည်။

“မရွှေဟာ တောသူပေမယ့် အင်မတန် လိမ္မာပါးနပ်တဲ့ ကလေးမ”

အမေသည် ဘွားဘွား ဘာကိုဆိုလိုသည်ကို သိဟန်မတူပေ။

“အလုပ်ကိစ္စတွေ မပြတ်သေးလို့ နေမှာပါ ဒီမှာ အင်းလေ၊ သူမလဲ အလုပ်ကိစ္စတွေ မပြတ်သေး၊ ဖိုးငွေကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့လဲ အတော်လေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ပုံရတယ်၊ အမျိုးမကင်းတဲ့သူတွေ မဟုတ်လားလေ”

“အမေတို့က၊ တစ်ဆိတ်ရှိ ကျွန်မကို အပြစ်ဖို့ ဖို့ပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးအေ ညည်းလောဘတက်လာတာကို ဘယ်လောက်ငွေ မက်တယ် ဆိုတာလဲ ညည်း အသိ”

ဘွားဘွား၏ စကားသည် နားလည်ရန် ခက်ခဲသော်လည်း ငြိမ်းသတ်နားလည် လေသည်။ ဘွားဘွား သည် သမီးနှင့် မြေးများ ကို စိတ်ထဲမှ သတိရလာလျှင် အသက်အရွယ်ကို မထောက်ဘဲ ကောက်ကာဝင်ကာ ရောက်လာတတ်မြဲဖြစ်၏။ သို့သော် သည်တစ်ခါတော့ရင်ထဲမှာ ပြောစရာစကားတွေ ရှိနေဟန်တူသည်။ ဘွားဘွားသည် သမီးဖြစ်သူ၏ အိမ်ထောင်ရေးကို မလွှဲသာ၍ ခွင့်ပြုခဲ့ရသည့် နောက်ပိုင်း မည်သည့်ကိစ္စတွင်မှ ဝင်မစွက်ခဲ့ချေ။ သို့သော် ဘွားဘွားသည် တရားဓမ္မ နှင့် မေ့လျော့သူပီပီ လောဘရှိန်တက်နေသော သမီးဖြစ်သူကို သတိပေး ဆုံးမလိုဟန်ရှိသည်။ မေမေကတော့ အပြင်သဏ္ဌာန်အားဖြင့် အေးအေး ဆေးဆေး အသွင်ကို ဆောင်နေသော်လည်း စိတ်တွင်းမှတော့ ကျေနပ်ပုံမပေါ့။

“ကိုယ့်သားသမီးတွေနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး နေရရင် ကျေနပ်ရော ပေါ့ တင်အေးမြင့်ရယ်၊ ပါရမီအိမ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ရောင်းပစ်လိုက်ရတာလဲ”

ဘွားဘွား၏ ပထမဆုံး စွက်ဖက်လိုက်သော စကားပင် ဖြစ်လေသည်။

“သူတို့က ချက်ချင်း ငွေအမ်းခိုင်းနေတာကိုး အမေရဲ့”

မေမေက စိတ်မရှည်သလို ပြောလိုက်သည်။

“ဒါတွေ ငါသိပါတယ်အေးသူတို့ ငွေလိုချင် သူတို့ဘာသာ ရောင်းယူ ပေစေပေါ့၊
ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်အိမ်လေးနဲ့ကိုယ် ပြောင်းရွှေ့နေလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့
သွားလေသူရဲ့ အိမ်မှာ နေချင်ရတာလဲ”

ဘားဘား၏အပြောက မေမေအရှိုက်ကို ထိသွားလေသည်။
သွားလေသူဟုဆိုခြင်းမှာ မမမိ၏အမေ ဒေါ်ကြည်ကြည်ရှိန်ကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်၍
မေမေမှာ ပို၍ပင်မချခင် အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

“အမေ အမေ ကျွန်မကို ဒီစကားတွေပြောပြန်ပြီး ကျွန်မ ကျွန်မ
သားသမီးတွေအတွက် နောင်ရေး စိတ်အေးရအောင် စိမ့်တာ”

"သူမလဲ သမီးတစ်ယောက် ကျန်သေးတယ် မဟုတ်လား"

“ကဲပါ အမေရယ် တော်ပါတော့ ကျွန်မဘဝကိုက သူများပြောစရာ ဖြစ်နေရတဲ့
ဘဝပါ တော်ပြီး ဒီကိစ္စတွေ ကျွန်မ ဘာမှဝင်မပါတော့ဘူး၊ သူတို့ သားသမီးတွေနဲ့
သူတို့သဘော ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ကြပေတော့ တော့ ပါရမီအိမ်တစ်လုံး ဆုံးတာပဲ
အဖတ်တင်တော့မယ်”

မေမေသည် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မျက်ရည်ကျလေသည်။

လောဘမီးကြောင့်သော ကျသောမျက်ရည်သည် အဘယ်ကြောင့် မလောင်ဘဲ
ရှိပါအံ့နည်း။

.....

မဟာဂနိင်ဟု အမည်ပေးခဲ့သော သည့်ခံကြီးသည် သင်းသန်ပြန်ကာ ခံညားသော
ခြံကြီးအဖြစ်ပြောင်းလဲခဲ့ပြီး နှစ်ခြိုက်စဖွယ် ဖြစ်နေ၏။ အဆောင်ယောင် အခန်း
ထားသော ပုံသဏ္ဌာန်မှာလည်း ယခင်ကထက် လှပသစ်လွင်ကာ
မိသားစုအသုံးမပြုဘဲ ပစ်ထားသော အခန်းကို သေချာပြုပြင်ခြင်းဖြစ်သည်။
ဖေဖေက အိမ်ကြီးကို မွမ်းမံ ပြင်ဆင်နေချိန်ဝယ် အနုတိစံသည်
တန်ဖိုးတက်လာသော ခြံအတွက် ဝယ်ယူမည့်သူအသစ်ကို ရှာဖွေလျက်ရှိလေသည်။

မေမေမှာတော့ ဘွားဘွားတရားချသည့်ကြားမှပင် မျက်ရည် မျက်ခွက် ဖြစ်၍
နေ၏။ ဖေဖေကလည်း စိတ်ကို လျော့၍ထားပြီ။
အန်တီစိန်ရောင်းလိုသည့်ဈေးနှင့် ရောင်းပေစေတော့။ သူ မြတ်နိုးသော
သူ့အိမ်ကြီး ခွဲခွာကာ နေရာပြောင်းရွှေ့ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေလေပြီ။
စိမ်းတစ်ယောက် ကား စာမေးပွဲကို အကြောင်းပြကာ အိပ်ခန်းထဲမှ
မထွက်တော့ချေ။

သည်ဘက်မှ အားလုံး စိတ်လျော့ထားသည့်အချိန်မှာ အန်တီစိန်က အောင်မြင်
ရွှင်လန်းသော အသံဖြင့် အကြောင်းကြားလာသည်။

“အဆင်သင့်လိုက်တာ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးတို့ အိမ်နဲ့ ခြံကို
သိပ်သဘောကျတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိနေပြီ။ သူက အဲဒီမှာ စားသောက်ဆိုင်
ဟိုတယ်တစ်ခု ဖွင့်မလို့တဲ့။ ခု ဟိုတယ်တွေကလဲ ခေတ်စားနေတယ် မဟုတ် လား၊
ငွေရေးကြေးရေးကလဲ ပြေလည်တယ်၊ လက်ရှိ ကုတိုင်းက သူ့အိမ်ကို ရောင်းပြီး
ပြန်ဝယ်မှာ၊ အဲဒါ ဒီဘက်က သေချာရင် သူ့အိမ်ကို ရောင်းဖို့
စကားပြန်လိုက်တော့မယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကြီးတို့ စဉ်းစားပါဦးလေ၊
အစ်ကိုကြီး အမှုနပ် မမရှိန်နေခဲ့တဲ့ အိမ်ကြီးကို သယောဇင် မဖြတ်နိုင်ဘူး
ဆိုရင်တော့ အစ်ကိုကြီး အိမ်ယူချင် ယူပေါ့”

တယ်လီဖုန်းကိုင်ထားသော ဖေဖေမျက်နှာကြီးက နီမြန်းလာသည်။

“ဒါတွေ ငါ့ကို ဘာမှပြောနေဖို့မလိုဘူး စိန်စိန်၊ ငါ ဒီအိမ်က စွန့်ခွာဖို့
အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ၊ နှင့် ဈေးကောင်းကောင်းနဲ့ ရောင်းနိုင်ဖို့အတွက် ငါ
ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြုပြင်ပေးခဲ့မယ်”

“ဪ အစ်ကိုကြီးက စိန်စိန်ကို သံသယဝင်နေတုန်းပဲကိုး”

“တော်ပြီ စိန်စိန်၊ ငါ ဒီအကြောင်းတွေ မပြောချင်ဘူး”

“စဉ်းစားကြည့်ပါ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးဘက်က သားသမီးသုံး
ယောက်တောင် ရှိတာ၊ တကယ် ငွေကို သုံးနိုင်တဲ့သူက နှစ်ယောက်”

“တော်တော့ စိန်စိန်”

ဖေဖေက တယ်လီဖုန်းကို ချဖို့ပြင်သည်။

“နေ့ပါဦး အစ်ကိုကြီး၊ စိန်စိန် ဒီတစ်ခါပဲ အစ်ကိုကြီးနဲ့ စကားပြော တော့မှာပါ။ စိန်စိန် အစ်ကိုကြီးတို့ဆီ မလာတော့ဘူး၊ အရောင်းဝယ်ဖြစ်ရင် မိမိနဲ့ ရှေ့နေနဲ့ပဲ လွတ်လိုက်မယ်၊ စိန်စိန် သားသမီးတွေအတွက် စိတ်အေး ရှောင် ပြင်ဦးလွင်မှာ သားနေတော့မယ်၊ မိမိအတွက် အိမ်ထောင်ရေးကို အစ်ကိုကြီးပဲ ဆုံးဖြတ်ပါ။ ကိုလတ်ကိုတော့ ကိစ္စအားလုံးပြီးရင် လက်ထပ် ပေးဖို့ စီစဉ်ထားပြီးပြီ”

‘နင် မိမိကိုရော ငွေအကုန်အပ်မှာမို့လား’

“အစ်ကိုကြီးသမီးက စိန်စိန် သူ့ငွေတွေ ယူသုံးထားတယ်လို့ ပြောသလား၊ စိတ်ချပါ။ စိန်စိန် မတရား မလုပ်ပါဘူး၊ သားအတွက်ရတဲ့အထဲက သူ့ကို အကုန်ပြန်ပေးမှာ”

“ဒါဆိုလဲ ပြီးတာပဲ”

ဖေဖေက တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ဆွဲချလိုက်သည်။ ပြောမည့်စကားက ဆုံးဟန် မတူသေးချေ။ ဖေဖေစကား ကို စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်ဆိုင်း နားနေဆဲမှာပင် တယ်လီဖုန်းသံက ထပ်မြည်လာသည်။ အနီးဆုံးမှာ ထိုင်နေခဲ့သော ငြိမ်းကလက်ကမ်းလိုက်သည်။

“ငြိမ်းပါ အန်တီစိန်”

“ဪ ငြိမ်းလေးလား၊ ငြိမ်းရဲ့ ဖေဖေက စိတ်ဆိုးပြီး ဖုန်းကိုချ လေရဲ့ ကွယ်၊ အန်တီစိန်ကလဲ ပြောစရာနည်းနည်းလေးပဲ ကျန်တော့ ပြောသင့်တဲ့ကိစ္စလဲ ဖြစ်နေလို့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ အန်တီစိန်”

“ကိုလတ်ကို လာမယ့် တနှစ်နှစ်မှာ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမယ်လေး၊ အစ်ကိုကြီးကလဲ ကိုလတ်ရဲ့ အဖေ မဟုတ်လားကွယ်၊ အဲဒါ အစ်ကိုကြီးကို လာစေချင်တဲ့အကြောင်း ပြောချင်တယ်လေ၊ ကျန်တာတွေ မကျေနပ်သော်လဲ ဒါကတော့ သားကိုလတ်ရဲ့ အရေးကိစ္စမို့ လာစေချင်တဲ့အကြောင်း ငြိမ်းကပဲ ပြောပေးပါလားကွယ်၊ ငြိမ်းက ပြောတတ်ပါတယ်လေ”

“ဪ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပေးပါ့မယ် အန်တီစိန်ရယ်၊ ငြိမ်း ပြောပေးပါ့မယ်”

ငြိမ်းသည် အန်တီစိန်၏ နှုတ်ဆက်သံကို မစောင့်တော့ဘဲ တယ်လီဖုန်း ခွက်ကို ဖြည်းလေးစွာပင် ချလိုက်လေသည်။ ဖေဖေသည် အနားမှာ မရှိတော့။ မေမေနှင့် စိမ်းသာ ဘာပြောပြန်ပြီလဲ ဟူသော သဘောဖြင့် ငြိမ်းကို လှမ်းကြည့်နေကြလေသည်။ ငြိမ်း နှုတ်ဖျားမှ ရုတ်တရက် စကားသံ ထွက်မလာ။ ငြိမ်းသည် ပန်းလှူစွာ ထိုင်ချလိုက်၏။

"ဘာတွဲလဲ သမီး ၊ ဘာတွဲလဲ ငြိမ်း "

မေမေနှင့် စိမ်းက ငြိမ်းကို ပြိုင်တူ မေးလိုက်ကြသည်။ ငြိမ်းက စိမ်းကို ဆွေးမြည့်စွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ငြိမ်းက တိုးတိတ်စွာ ခေါ်လိုက်၏။ စိမ်းသည် အခြေအနေကို ရိပ်စား မိဟန်ရှိကာ မျက်နှာညှိုးငယ်သွားလေသည်။

“ဘာလဲ သမီးရဲ့ ၊ မြန်မြန် ပြောစမ်းပါ”

"လာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ကိုလတ်ကို စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမယ်တဲ့”

စိမ်းသည် နေရာမှထကာ သူ့အခန်းဆီသို့ ပြေးသွားလေသည်။

ဪ ချစ်စရာရယ်၊ တကယ်ပဲ အသည်းနှလုံးတွေ ကွဲကြေလေရော သမီး၊ ကိုလတ်ကို နှုတ်ပြောတသခြင်းဖြင့် ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာခံစားရသည် ဆိုလျှင်ဖြင့် ထိုဝေဒနာကို ခံစားရသူသည် စိမ်းတစ်ယောက်တည်း မဟုတ် ပါလား ဆိုတာကိုတော့ ပြောပြဖို့ အခွင့်အရေးရှိလျှင် ပြောပြချင်ပါရဲ့ စိမ်း။

.....

“ကိုလတ် သိပ်ရက်စက်တယ် ငြိမ်းရယ်၊ ခု စိမ်း သိပ်ထိခိုက်တယ်၊ အစကတော့ ငြိမ်းရဲ့ ကိုလတ်ကို ငြိမ်းထင်သလို မချစ်ဘဲနဲ့ ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် ဆွယ်ခွဲမိတာပါ။ ကိုလတ်သာ စိမ်းတို့ဘက် ပါလာရင် ကိုလတ်အတွက် အမေ့လဲ ခွဲပေးဖို့ မလိုတော့ဘူးလေ၊ ဒါကို မေမေကလဲ အကြံပေးခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် စိမ်း ကိုကျော်ကျော်စိုးကို အဆက်ဖြတ်ပြီး ကိုလတ်နဲ့ တွဲခဲ့တာ”

ယခုတော့ အစိမ်းရောင်ကို မြတ်နိုးသော စိမ်းသည် သူ့အဖြစ်ကို ရင်ဖွင့်နေလေပြီ။ လောဘကြောင့် လောင်ကျွမ်းခဲ့ရသော အသည်းနှလုံးသည် ပို၍ပင်

ကွဲပြားပေရောမည်။

“စိမ်းလေ အစကတော့ ကိုလတ်ကို အထင်လဲမကြီးဘူး၊ ချစ်လဲ မချစ် ပါဘူး၊
ငယ်ငယ်ကဆို စကားကြီး စကားကျယ် ပြောတယ်၊ ကြောင်တယ် ဆိုပြီး မုန်းတောင်
မုန်းပါသေးတယ်၊ ဖေဖေကလဲ သူ့ကို မွေးစားထားတယ် ဆိုတော့ စိမ်း
သိပ်မုန်းတာပဲ၊ နောက်တော့ ဟန်ဆောင်မှုမရှိတာတွေ၊
ရိုးပြောငဲ့လွန်းတာတွေကြောင့် ကိုလတ်ကိုအထင်ကြီး လေးစားခဲ့ရတယ်”

စိမ်းရယ်၊ ဒါတွေ တကယ်ပြောနေတာလား၊ ကိုယ့်ရင်ထဲက လွတ် သွားတဲ့
လူတစ်ယောက်မို့ နှမြော နေတာလား။ မျှော်မှန်းထားတာတွေ ဖြစ်မလာလို့
နာကြည်းကြေကွဲနေတာလား။ စိမ်းကတော့ တကယ် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ
ရင်ဖွင့်နေပါသည်။

“ကိုလတ်နဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်နေရတော့မှ ကိုလတ်ရဲ့ အယုအယမှာ သာယာပြီး သူ့ကို
တကယ်ချစ်မိတယ် ငြိမ်းရယ်”

“အို စိမ်း” ငြိမ်းသည် လွတ်ခနဲ မအော်မိစေရန် သတိထားလိုက်ရ၏။
ငြိမ်း၏ရင်ထဲမှာ စူးခနဲ နာကျင်သွားသည်။ စိမ်းက ကိုလတ်ကို တကယ်
ချစ်တယ်ဆိုတာ ကြားလိုက်ရတော့ ငြိမ်း ရင်ထဲမှာ မခံမရပ်နိုင်သလို ဖြစ်သွား
ရသည်။ စိမ်းသည် ငြိမ်းကို အလွန် နားလည်ရန် ခက်ခဲသည့် အကြောင်း အရာကို
နားလည်လိုက်သည့်အသွင်ဖြင့် ကြင်နာစွာ ကြည့်လေ၏။

“ဆောရီးပဲ ငြိမ်းရယ်၊ စိမ်း ငြိမ်းကိုပဲ ပြောပြစရာရှိလို့ ပြောရတာပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး စိမ်း”

စိမ်းသည် ငြိမ်း၏၊ ခွတင်ပေါ်မှထကာ ပြတင်းပေါက်တွင် သွားရပ်လေ သည်။
ခန်းဆီးကို ဆွဲဖယ်လိုက်သောအခါ ကုန်းမြင့် ဆင်ခြေလျှောနှင့် လှပ သပ်ရပ်သော
ခြံဝန်းကို တွေ့ရသည်။ ငြိမ်း၏၊ အခန်းသည် ခြံဝဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသဖြင့်
ရှုခင်းကောင်းပြီး အလင်းရောင်လည်းရသည်။ ဧည့်ခန်း၊
ထမင်းစားခန်းတို့နှင့်လည်း အနီးဆုံးဖြစ်သည်။

တွစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရသော် အိမ်သားတွေအားလုံးနှင့် အလွယ်တကူ
ထွေတွေနိုင်သည့် နေရာလည်းဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ငြိမ်း၏ ကမ္ဘာသည်
အိမ်သားများ၏ကမ္ဘာ ဖြစ်ခဲ့ ရ၏။ ငြိမ်းသည် သူ့အခန်းကျဉ်း၊
ဘဝကျဉ်းလေးထဲမှနေ၍ လူ့ဘဝ၏ မတည်မြဲသောအဖြစ်တွေကို

မြင့်မြင့်နေရသည်။ ယခု မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်၏ အချစ်နှင့် ကြေကွဲမှု
အရပ်အယောင်ကို မြင်ရပြန်လေသည်။

အပိုင်း-၁၅

စိမ်းသည် ငိုတော့မယောင်ရှိသော်လည်း မငိုပေ။ နာကြည်းမှုနှင့် မာနက စိမ်း၏ နှလုံးသားကို ဖုံးအုပ်ထားဟန်ရှိ၏။

“စိမ်းတို့အကြောင်းကို ရိပ်မိလို့ အနှုတ်စိန်က ကိုလတ်ကို မိန်းမ ပေးစားဖို့ စီစဉ်တာပဲ ငြိမ်း၊ ဒါပေမယ့် ကိုလတ်က စိမ်းဘက်ကပဲ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ယုံခွဲတယ်”

စကားများများ မပြောတတ်ခဲ့သော စိမ်းသည် ယခုတော့ စကားတွေ အများကြီး ပြောလာလေပေပြီ။

ငြိမ်းသည် စိမ်းကို နှစ်သိမ့်နိုင်ရန် စကားလုံး ရှာမရပေ။ ကိုလတ်ကို နှိမ့်မြှောက်တာတွေ စိမ်းတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ငြိမ်းအနေ ဖြင့် ယောက်ျားတွေနှင့် အတွေ့အထိရှိသူ မဟုတ်၍ စံထားစရာ မရှိပေ။ စိမ်းက ကိုလတ်ကိုမှ တကယ်ချစ်မိပြီဆိုတော့ စိမ်းက အလေးသာ၏။

“စိမ်းလေ ကိုလတ်နဲ့ နှီးစပ်အောင် အကြံပေးခဲ့တဲ့ မေမေကိုလဲ စိတ်ဆိုးတယ် သိလား၊ စိမ်း အမေကိုလဲ မမက်တော့ပါဘူး၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ လုံကြတဲ့ပွဲမှာ စိမ်းရဲ့ နှလုံးသားကို စတေးခံရတယ်”

အလို၊ စိမ်း စကားတွေ သိပ်ပြောနေပါပြီကော။

“ဟော ဖေဖေ ပြန်လာပြီး သူ့သားကြီးရဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတဲ့ပွဲက ဖေဖေ ပြန်လာပြီ”

စိမ်းသည် ပြတင်းပေါက်အပြင်သို့ ကြည့်နေသူဖြစ်၍ ဖေဖေကား ဝင်လာသည့်ကို တွေ့ရပေမည်။ သည်နေ့ ကိုလတ် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း သည်။ ဖေဖေကလည်း သဘောထားကြီးစွာ သွားခဲ့သည်။ သားတွေ သမီး တွေ၏ တိတ်တုခိုး နှလုံးသားဇာတ်လမ်းကိုလည်း ဖေဖေက သိမည် မဟုတ်။ အရှုံးနှင့်သာ ရင်ဆိုင်နေရပြီ။

သည်ဇာတ်လမ်းက မေမေနှင့်သာ ဆိုင်သည်။ ယခုတော့ မေမေလည်း မတက်သာပြီ။

“သမီးတို့က ဒီရောက်နေတာကိုး၊ ကိုလတ် ကိစ္စကတော့ ပြီးသွားပြီ ဟေ့၊
စိန်စိန်ကတော့ ရွှင်လို့ လန်းလို့ပဲ၊ ဖေဖေတို့ အိမ်ကိုလဲ လကူနဲ့ လောက်မှာ
စရပေးစာချုပ် ချုပ်ကြလိမ့်မယ်၊ ဖေဖေကတော့ ခြောက်မိုင်ဘက်မှာ ခြံတစ်ခု
ကြည့်ထားတယ်၊ ဖေဖေ ပင်စင်ယူမှာနဲ့ အတော်ပါပဲ တစ်ခုခု
စိုက်ပျိုးစားကြတာပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား သမီးရယ်”

ဖေဖေက ငြိမ်းကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။ စိမ်းသည် ဖေဖေကို မကြည့်။
အပြင်ကိုသာ ကြည့်နေ၏။

“ကောင်းတယ် ဖေဖေ၊ ဒီအိမ်ကြီးကလဲ သမီးတို့အတွက် ကြီးလွန်း ပါတယ်။
အိမ်ပြောင်းပြီးမှ မရွှေ့ကို ပြန်ခေါ်ရအောင်နော်”

“မရွှေ့က ဘာလို့ ပြန်မလာတာလဲ သမီးရဲ့၊ ခုလဲ ပြန်ခေါ်လို့ရတာပဲ”

“မရွှေ့က မခင်ကြည်နဲ့ သိပ်အဆင်ပြေပုံမရဘူး ဖေဖေ၊ မခင်ကြည်က
ဒီအိမ်ကြီးကို သယောဇော်ရှိလို့ နေတာတဲ့၊ သမီးတို့ ဒီအိမ်မှာ မနေရင် သူ
မနေတော့ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်ဖူးလား”

ငြိမ်းသည် သူ့ရင်ထဲမှာရှိသော စကားကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ်
ပြောချလိုက်လေသည်။ ဖေဖေမျက်နှာမှာ ချက်ချင်းပင် ညိုမှိုင်းသွားလေ သည်။

‘အေးလေး ဖေဖေ ကြည့်စီစဉ်ပါ့မယ်’

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေ”

ဖေဖေသည် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ စိမ်းသည် ငြိမ်း ဘက်သို့
ပြန်လှည့်လာသည်။

“ငြိမ်း မင်းသိပ်တော်တာပဲ၊ ကိုယ် ဒီပြဿနာကို ဘယ်လို ရှင်းရမှန်း မသိလို့
ကြည့်နေတာ”

“စိမ်း သိတယ်လား”

"ရိပ်မိနေတာတော့ ကြာပြီ၊ မေမေကလဲ ပစ္စည်းတွေရဖို့လောက်သာ အိမ်ထဲမှာ
ဘာတွေ့ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိတာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ဆုံး
သူ့သမီးတွေအကြောင်းကိုတောင် သူ မသိဘူး"

စိမ်းသည် ပြတင်းဝမှ ခွာလေသည်။ စိမ်းက ဆက်ပြော၏။

"မေမေက သူ့ပစ္စည်းဥစ္စာ ဆုံးရှုံးတာကို သိတယ်၊ ကိုယ်တို့ဘက်က နှလုံးသားကိုပါ
ဆုံးရတာကို မသိဘူး"

စိမ်းသည် အခန်းဆီသို့ လျှောက်သွား၏။ အပြင်ထွက်ခါနီးမှ ငြိမ်းဘက်သို့
လှည့်ကြည့်သည်။

"ငြိမ်း၊ မင်းကို ထပ်ချီးကျူးရဦးမယ်၊ မင်းဟာ နှလုံးသားရေးရာမှာလဲ
ကိုယ့်ထက်ပိုပြီး သတ္တိရှိပါတယ်"

ငြိမ်းသည် ဘာမျှမပြောဘဲ စိမ်းကိုသာ တိတ်ဆိတ်စွာ ပြန်ကြည့်နေ၏။

စိမ်းက ဖြည်းလေးစွာ ထွက်ခွာသွားမှ သူပြောနေကျ စကားလေးကို တိုးတိုး
ရေရွတ်ဖြစ်သည်။

.....

ငြိမ်းတို့ အိမ်ရောင်းစာချုပ် ချုပ်ဆိုမည့်နေ့သို့ တဖြည်းဖြည်း နီးလာ၏။
ထွက်ခွာမှုအတွင်း ကိုလတ်သည် ငြိမ်းတို့ အိမ်သို့ မကြာခဏ ရောက်လာ သည်။
သို့သော် မေမေကရော စိမ်းကပါ အတွေ့မခံသဖြင့် ကိုလတ်သည်
စိတ်မကောင်းဖြစ်စွာ ပြန်သွားရတတ်၏။ ကိုလတ်သည် ဆေးရုံနှင့် ဆေးခန်း
အကူးအားလပ်သည့်အချိန်တွင် အပြေးအလွှား လာရသဖြင့် ကြာကြာမနေ
စိမ်းဆီကို တယ်လီဖုန်း အကြိမ်ကြိမ် ဆက်သည်။ စိမ်းက အတွေ့မခံ။

ကိုလတ်ကို ချစ်မိပါသည်ဟု ဝန်ခံခဲ့သော စိမ်းသည် ကိုလတ်ကို မာန တံတိုင်းဖြင့်
ကာဆီးပိတ်ပင်ကာ ထားလေပြီ။

"ကိုလတ် စိမ်းကို ရှင်းပြစရာတွေရှိတယ် ငြိမ်းရယ်၊ စိမ်းနဲ့ တွေ့ရ အောင်
ပြောပေးပါဦး"

ဪ ကိုလတ်ရယ်၊ ခုတော့ ငြိမ်းကို တိုင်ပင်ဖို့ သတိရပြီနော်။ ကိုလတ်၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ များစွာ ရင်မောမိသည်။ ကိုလတ် အထင်ကြီးခဲ့ရသည့် ငြိမ်းအတွက် ယခုလို မပြတ်မသား ဖြစ်နေသည့် ကိုလတ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ အားရစရာမရှိ။

“ကိုလတ်ရယ်၊ စိမ်းကို ဘာလို့ တွေ့ချင်တာလဲ ဟင်”

“ကိုလတ် တောင်းပန်စရာ ရှိလို့ပါ”

“လူတဝှား တောင်းပန်တာတွေ၊ ရှင်းပြတာတွေ ဆိုတာဟာ သိပ်ပြီး အရာရောက်လှလို့လားဟင်”

“မဟုတ်ဘူး ငြိမ်းရယ်၊ ကိုလတ်မှာ အကြောင်းရှိပါတယ်”

“စိမ်းနဲ့တွေ့မှ ဖြစ်မယ့်အကြောင်းလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုလတ် စိမ်းကို တကယ် ချစ်လားဟင်”

“ချစ်တယ် ငြိမ်း”

ငြိမ်း ရင်ထဲမှာ စူးခနဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း သစ္စာတရား၏ ရောင်ခြည် ကို မြင်ရသဖြင့် လောကကြီးက သူထင်သလောက် မဆိုးသေးဟု ဖြေသိမိမိသည်။

“ငြိမ်း ကိုလတ်ကို ယုံပါတယ်၊ စိမ်းကို ပြောပေးမယ်နော်”

“သိပ် ကျေးဇူးတင်တာပဲ ငြိမ်းရယ်၊ ငြိမ်း ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုလဲ ကိုယ် ဂရုစိုက်ဦးနော်၊ ငြိမ်းကို ကြည့်ရတာ အားမရဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုလတ် ”

“အင်းလေ၊ ဒီလို ပြန်ပြောလိမ့်မယ်လို့ ထင်သားပဲ”

ငြိမ်းသည် ခပ်သောသောလေး ရယ်လိုက်၏။

“ကိုလတ် မှတ်မိရဲ့လား၊ ငြိမ်းတို့ ဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်စတုန်းကလေး ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတယ်၊ လင်းလင်းကိုတောင် မမေးသေးဘူး၊ အဲဒီတုန်းက သိပ်ပျော်စရာကောင်းတယ်နော်၊ ကိုလတ်ကလဲ ငြိမ်းတို့နဲ့ ဝင်ကစားတာပဲ၊ မမမိကတော့ ငြိမ်း ကြောက်တယ်၊ သစ်ပင်တွေစုတဲ့ ဒီခြံကြီးထဲမှာ နေရတာ ငြိမ်း သိပ်ပျော်တာပဲ၊ အင်းလေ၊ ဒီတုန်းကတော့ ငြိမ်းတို့တတွေ ရောက်လာတာ တရားတယ် မတရားဘူး ဆိုတာတွေလဲ မသိခဲ့ပါဘူး ကိုလတ်ရယ်”

“ကလေးဘဝဟာ အပြစ်ကင်းစင်ပါတယ် ငြိမ်း”

“ကိုလတ်တို့ ကျောင်းတက်သွားတော့ ငြိမ်းက ကိုလတ်တို့ကျောင်းကို လိုက်မတက်ရလို့ ငိုလိုက်ရတာလေ၊ နောက်တော့ ငြိမ်း ဘယ်ကျောင်းမှ မတက်ရတော့ဘူး”

“စိတ်မကောင်းစရာတွေ မတွေ့နဲ့လေ ငြိမ်း၊ ဘဝဆိုတာ ကျရာ နေရာကနေ ရုန်းကန်ကြရတာပါပဲငြိမ်းရယ်”

“ငြိမ်းရဲ့ ဘဝမှာ ဘာကိုမှ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှု မရှိပါဘူး ကိုလတ်ရယ်၊ အဲဒါကိုပဲ ငြိမ်း မကျေနပ်တာ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲငြိမ်းရဲ့၊ ငြိမ်းကိုယ် ငြိမ်း ကျန်းမာအောင် ဂရုစိုက် တယ်၊ သွားလာလှုပ်ရှားတယ်၊ ဒါဟာလဲ ငြိမ်းဘဝအတွက် ရုန်းကန်ခြင်း ပဲ ငြိမ်းရယ်၊ ဒီလိုသာ ရုန်းကန်မှု မရှိရင် ငြိမ်း ဘဝကို အရှုံးပေးသွားရမှာပေါ့၊ အင်းလေ၊ နောက်ဆုံးတော့ အသက်ရှင်ဖို့ တစ်ခုတည်းအတွက်ပါပဲ”

ငှက်ပျံဝါဝါတို့ တွဲရစ်ကျကာ ငိုဖူးစပြုကြသည်။ မိုးနှင့် ရောင်စုံဖူးပွင့်ခဲ့ကြသော ပန်းလှလှလေးများသည် နေရောင် တက်မှာ ပျောက်ပြယ် လွင့်ပါးကုန်ကြသည်။ ငြိမ်းဘဝနှင့် နှိုင်းယှဉ်ခဲ့ သော ဒန်းပန်းနုလေးများလည်း မရှိတော့ပြီ။

“ငြိမ်းလေ တစ်ခါတစ်ခါတော့လဲ ကလေးဘဝကို ပြန်ပြီး ရောက်ခင် ပါရဲ့၊ သေသေချာချာ တွေးကြည့်တော့လဲ မရောက်ချင်တော့ဘူး၊ ဒီဘဝ ကြီးကို

အစကပြန်ပြီး လျှောက်ရမှာ ကြောက်လွန်းလို့ အင်း အသစ်ပြန် စလို့ ရရင်တော့
ကောင်းသားနော်

ငြိမ်းသည် ကိုလတ်နှင့်တွေ့ရလျှင် စကားတွေ များစွာ ပြောချင်သည့် ဆန္ဒကို
ထိန်းချုပ်၍ မရဘဲ ပြောမိပြန်၏။ သို့သော် ကိုလတ်၏ မျက်လုံး များသည်
ယခင်ကလောက် လေးနက်စူးရှခြင်း မရှိတော့သည့်အတွက် ဝမ်းနည်းရပြန်သည်။

“ဟော ကိုလတ် ဟိုမှာ စိမ်းပြန်လာပြီ”

စိမ်းသည် သူ့ကားလေးကို ဖြည်းညှင်းစွာမောင်းရှင်း ခြံထဲသို့ဝင်လာ လေသည်။
စိမ်း၏ဘေးတွင် လင်းလင်း လိုက်ပါလာသည်။ ငြိမ်းသည် ကားကို အိမ်ရှေ့မှာပင်
ရပ်ထားခဲ့ပြီး အိမ်ထဲသို့ လျှင်မြန်စွာ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။
လင်းလင်းက ကိုလတ်ဆီသို့ ပြေးလာသည်။

“ကိုကို လင်းလင်းတို့ကို ဘာလို့ ရုပ်ရှင်လိုက်မပြတော့တာလဲ၊ မမစိမ်း နဲ့
နှစ်ယောက်တည်း သွားကြည့်ရတာ၊ လင်းလင်းက ကိုကိုဆီ ဖုန်းဆက် မလို့ဟာ
မမစိမ်းက မဆက်ရဘူးတဲ့ ကိုကိုက မိန်းမယူတော့မလို့ဆို လင်းလင်းတို့ကို
ရုပ်ရှင်လိုက်မပြတော့ဘူးပေါ့”

ငြိမ်းသည် ကိုလတ်အပါးမှ ခွာလာခဲ့၏။ ကိုလတ် တစ်ယောက်
မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေမည်ကို ငြိမ်းက သိသည်။ ငြိမ်းသည်
စိမ်းသည် အခန်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

ပိတ်ထားသော စိမ်း၏ အခန်းတံခါးကို ခပ်ဖွဖွလေး ခေါက်လိုက် သည်။

အခြေအနေသည် ရုတ်ချည်း ပြောင်းလဲသွားပြန်၏။

အိမ်အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ချုပ်ဆိုရန် တစ်ပတ်အလိုတွင် ကိုလတ် က စိမ်းကို
ခိုးပြေးသွားလေသည်။

အန်တီစိန် ဆွေခွန်လေပြီတည်း။

အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် ငြိမ်းလည်း လိုက်မမီတော့။ ကိုလတ်က
စိမ်းကို တွေ့ချင်သည်ဆိုတော့ ရိုးရိုးတွေ့ချင်သည်ဟုပဲ အောက်မေ့ ခဲ့သည်။
ကိုလတ်နှင့် စိမ်းတို့ ဘာတွေ ဆွေးနွေးပြောဆိုကြသည်လဲ ငြိမ်း မသိ။ ငြိမ်းမှာ

ချစ်သူချင်း အမုန်းနှင့် အငြိုးဖွဲ့မှုကို မလိုလား၍ ပြောလည်စေခင်သည့် ဆန္ဒပဲ ရှိခဲ့သည်။ ယခုတော့ အခြေအနေသည် အထင်အမြင် လွှဲရာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

"မမမီ သိပ်အံ့ဩတယ် ငြိမ်းရယ်၊ ငြိမ်းဟာ အမှန်တရားဘက်က အမြဲ ရပ်တည်ခဲ့တယ်လို့ မမမီ ယုံခဲ့တယ်။ ခုတော့ ငြိမ်းရယ်၊ အန်တီနီက သားအတွက် အရှက်လဲရ၊ သူ မျှော်လင့်တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေပဲ လက် လွှတ်ရမယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားကြည့်ဦးလေ၊ ခုတော့ အိပ်ရာပေါ် ဗုန်းဗုန်းလဲပီ"

ငြိမ်း မည်သို့လျှင် ဖြေရှင်းရပါမည်နည်း။ ငြိမ်းသည် စကားပင် ရိပ်မှာ မလှုပ်မယွက် ထိုင်နေမိ၏။ မမမီကလည်း အယင်လိုပင် စကားပင် ပင်စည်ကိုမှီ၍ ရွပ်လျက်ရှိသည်။ မမမီ၏ မျက်လုံးများသည် ယခင်ကထက် ပို၍ ခက်ထန်ကာ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေလေပြီ ငြိမ်း နားလည်လိုက်ပါသည်။ ယခင်ကတော့ မမမီသည် အိမ်ကလူတွေကို မကျေနပ်သည့်တိုင် ငြိမ်းတစ်ယောက်ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ထားခဲ့သည်။ ယခုတော့ အားလုံးကို စုရုံးကာ နာကြည်းလေပြီတည်း။

"ငြိမ်း ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိပါဘူး မမီရယ် ခု ဖြစ်သွားတဲ့ ကိစ္စကိုလဲ ငြိမ်း မသိလိုက်ရပါဘူး"

မမမီသည် ငြိမ်းကို မကြည့်စဖူး ရက်စက်စွာ ကြည့်၏။ အော် ဒေါသ နှင့်ယှဉ်သော အကြည့်သည် အဘယ်မှာလျှင် ကရုဏာ ပါတော့မည်နည်း။

"စိမ်းဟာ ကိုလတ်ကို လုံးဝ အတွေ့မခံတော့တဲ့ အခြေအနေမှာ ငြိမ်းက ကြွားကနေ စေ့စပ်ပေးခဲ့တယ်ဆို၊ ငြိမ်းကပါ ကိုလတ်ကို လိုလား ခဲ့တာ အမှန်ပဲ မဟုတ်လား"

"ငြိမ်း ကိုလတ်ကို ခင်တွယ်တာ မှန်ပါတယ် မမမီရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါပေမယ့် ဒါတစ်ခုတည်းနဲ့တော့ ကိုလတ်ကို ငြိမ်းတို့ဆီ ရောက်လာအောင် မလုပ်ခဲ့ရပါဘူး မမမီရယ်"

"ဒါဖြင့် ဒီဇာတ်လမ်းကို ဒီလိုဖြစ်လာအောင် ဘာလို့ လုပ်ခဲ့သလဲ"

"အို ငြိမ်း မလုပ်ခဲ့ရပါဘူး မမမီ"

"မခင်ကြည့် ပြောတဲ့စကားအရတော့ နောက်ဆုံး ဒီလိုအခြေအနေ ဖြစ်သွားရတာ ငြိမ်းကြောင့်ပဲ"

'အင်းလေ၊ အမေ့ခွဲဖို့ ရွက်ပိုင်းလောက်အလိုမှာ ခုလိုစွမ်းဆောင်နိုင်
အံ့ဩချီးကျူးပါရဲ့ ၊ ကိုလတ်အတွက် ရသင့်ရထိုက်တာတွေပါ အပိုင်
သမီးလွှက်ရုပ် ရှိတော့တာပေါ့၊ လောဘကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒေါသကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်
အနိတိစိန် တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်တော့ ဖေဖေ အပါအဝင် ငြိမ်းတို့ အားလုံးကို
တစ်သက်လုံး မကျေနပ်ဘူးသာ မှတ်လိုက်ပါ”

“အို မမမိရယ်”

မမမိ၏ မျက်လုံးမှ ဒေါသရောင်ကြောင့် ငြိမ်းတစ်ကိုယ်လုံး လောင်
ကြိုက်သွားတော့မလား ထင်မှတ်ရသည်။ မမမိသည် ခြံထဲသို့ တစ်ယောက်တည်း
လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ငြိမ်းထိုင်နေရာ စကားပင်ရိပ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ၊ လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိသမျှကို ပြောအပြီးတွင် နေရာမှ ထွက်ခွာဖို့ ပြင်သည်။
ငြိမ်းသည် စကားတစ်စုံတစ်ရာ ပြောရန် ကြိုးစားပါသော် လည်း ငြိမ်း နှုတ်ဖျားမှ
မည်သည့်စကားမျှ ထွက်မလာတော့။ တစ်ကိုယ်တည်း
အားအင်ကုန်ခမ်းသလိုဖြစ်ကာ နှမ်းလှလာသည်။ မမမိသည် အိမ်ဘက် ဆီသို့
မီးတောက်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်ပြီး နေရာမှ
ထွက်ခွာလေသည်။ အိမ်ထဲတွင် ဖေဖေ ရှိနေသည်။ သို့သော် ဖေဖေကိုလှမ်းခေါ်ရန်
ငြိမ်းအသံက မထွက်။ မမမိကို တားဆီးရန်လည်း အင်အား - မရှိ၊ မာကျောသော
မမမိ၏ ဟန်အမူအရာနှင့် ထွက်ခွာသွားသည်

မမမိကို ကြည့်ကာ အပြေးအလွှား တားဆီးလိုစိတ်ပေါက်လာသည်။ ငြိမ်းမှာ
လောဘ၏ သားကောင်အဖြစ် ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲ မမမိ၏ မှန်းတီးခွဲရာ
စက်ဆုပ်မှုဒဏ်ကို ၊ ရောက်သည့်အဖြစ်ကို မခံနိုင်။ မမမိ၏ မှန်းတီးခွဲရာ
စက်ဆုပ်မှုအောက်က မရွေ့လျားနိုင်သော်လည်း ပြင်းပြလွန်းသော ဆန္ဒဖြင့်
မမမိနှောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားချင်မိ၏။ မမမိ၏ ကျောပြင်ကိုကြည့်ရှုင်း
တားဆီးအော်ဟစ်မရသော နှုတ်ခမ်းအစုံနှင့်ခန္ဓာကိုယ်က မရွေ့လျားနိုင်ခင်
မမမိသည် ခြံဝမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

အပိုင်း-၁၆ (ဇာတ်သိမ်း)

ကျယ်ပြန့်ခြောက်သွေ့သော ခြံဝင်းကြီးသည် ဆုံးစမရှိ ကျယ်ဝန်း သလို ခံစားရကာ ကန္တာရအလယ်ကို အထီးတည်း ရောက်ရှိသွားသ မောဟိုက်သွားလေသည်။ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ယူကျုံးမရဖြစ်ခြင်းတို့ဖြင့် ခန္ဓာ ကိုယ်တစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်းကာ ရှိသမျှ အကြောအခြင်တွေ အားလုံး မြေပြင် ပေါ်သို့ တစ်စစ ပုံကျသွားသလို ထင်မှတ်လိုက်ရလေ၏။

မြေပြင်ပေါ်သို့ ခွေခနဲ လဲကျသွားချိန်ဝယ် ချိုင်းထောက်နှစ်ခုသည် လည်း စကားပင်ရပ်မှာ တစ်ခုစီ လွင့်ပါးသွားလေသည်။

နွေလောက၏ ရွက်ခြောက်တို့သည် ဝေ့ဝဲလွင့်ပါးကာ မြေပြင်သို့ သက်ဆင်း ကျရောက်လာကြလေသည်။

“ဒေါက်တာဆန်းထူး ခရီးထွက်နေတယ်တဲ့”

တစ်အိမ်လုံးမှာ ပျာယာခတ်နေကြရပြီ။ စိတ်၏နှိုးဆော်မှုဖြင့် သွား လာ လှုပ်ရှားခဲ့သော ငြိမ်းသည် ယခုတော့ အိပ်ရာပေါ် ခွေလဲကျသွားလေ ပြီ။ ရင်ထဲမှာ ကျပ်၍ အသက်ရှူမဝခြင်းသည် ဝဋ်ဒုက္ခဆင်းရဲတစ်ခုအလား ခံစားနေရသည်။

သို့သော် ငြိမ်းသည် စိတ်ကို လုံးလုံးကြီး လွှတ်မချနိုင်သေး။ တစ်သက်တာလုံး ကျရာမှနေပြီး အပြင်လူတစ်ယောက်အဖြစ် အသက်ရှင် နေခဲ့ရသော သူ့ဘဝတွင် နောက်ဆုံးတာဝန်တစ်ရပ် ထမ်းဆောင်စရာ ရှိလာသည့်အတွက် များစွာ အားတက်နေမိသည်။

ဟုတ်တယ်။ ငြိမ်းဟာ နောက်ဆုံးနေ့အထိ အသက်ရှင်နေရမယ်။ အသက်ရှင်နေမှ ဖြစ်မယ်။

ဖေဖေသည် ကိုလတ်နှင့် စိမ်းကို ရှာမရသည့်အတွက် ဒေါသဖြစ် သည်။ သူ နှစ်သက်မြတ်နိုးသော သမီးလေး အိပ်ရာပေါ် လဲ အတွက် သောကဝေနေရသည်။ သူ့သမီးသည် ခန္ဓာကိုယ်က မကြံ့ခိုင်သော်လည်း စိတ်ဓာတ်က ကြံ့ခိုင်၏။ အမှန်တရားကို မြတ်နိုး၏၊ တရားမျှတမှုကို လိုလား၏။ လောဘဖိစီးမှုကို မုန်းတီး၏။ ဖောက်ပြန်မှုကို မလိုလား။ ယခုတော့ မခင်ကြည်လည်း အိမ်မှ ထွက်သွားရလေပြီ။ ဒေါ် ခြယ် သည် မရွှေ့ကို အပြေးအလွှား သွားခေါ်၏။ ဪ လောဘဖိစီးတွေ တောက်လောင်နေတဲ့ကြားမှာ အပြစ်ကင်းတဲ့ ကလေးငယ်လေး

တစ်ယောက် ဘဝကို အရှုံးပေးရတော့မှာပါလား။

ငြိမ်းကတော့ အပြီးမပျက်ပေ။ သူ့မေမေ၏ လက်များကို ဆုပ်ကိုင် ကာ တဖွဖွ ပြော၏။

“မေမေ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ သိလား၊ သမီး မသေနိုင်ပါဘူး မေမေရယ်။ အို နောက်ဆုံး မေမေတို့ စာချုပ် လက်မှတ်ထိုးတဲ့အချိန်ထိ သမီး အသက် ရှင်နေမှာပါ။”

“အို သမီးရယ်”

ပစ္စည်းဥစ္စာ လိုချင်တပ်မက်မှုဖြင့် အဝိဇ္ဇာလွှမ်းမိုးသော မေမေသည် ငြိမ်း၏ လက်အစိုကို ရင်မှာပိုက်ကာ ငိုရှက်လေပြီ။

“မေမေ့သမီး မသေရဘူး၊ မသေရပါဘူး သမီးလေးရယ်”

“သိပ်ကျွေးဇူးတင်တယ် မေမေရယ်၊ ဒီလိုပြောလို့ သမီးက သိပ်ရိုင်း တာပဲလို့ မပြောပါနဲ့နော်၊ တကယ်လဲ သမီးဟာ ဘာတာဝန်မှမရှိဘဲ လူ့ဘဝမှာ လာပြီး နေထိုင်ရတဲ့အတွက် အားလုံးကို ကျွေးဇူးတင်တယ် မေမေ ဘဝမှာ အပေးထက် အယူသာ များခဲ့တယ်ဆိုသလိုပဲ။ ဒီအတွက် သမီး တစ်ခုခုကို ပြန်ပေးခဲ့ချင်တယ်”

မေမေသည် မျက်ရည်မကျအောင် အံ့ကိုကြိတ်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ဘားဘားသည် တရားကို တွင်တွင်ရွတ်လျက်ရှိသည်။ မရွှေသည် သူ ပစ်ထားခဲ့မိသော ငြိမ်းကို ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေမိ၏။

“မရွှေရယ်၊ ငြိမ်းလေ သတ္တိမနည်းပါဘူးနော်၊ ငြိမ်းရဲ့ ကုလားထိုင်ကြီး တောင် ပစ်ထားတာကြာလို့ ဘီးတွေ သိချေးတက်နေပြီ သိလား၊ မရွှေ မရှိတဲ့ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်းတစ်ယောက်တည်း လိမ်းလျှောက်နေခဲ့တာ”

“သိပါတယ် ငြိမ်းရယ်၊ ခုလဲ ငြိမ်း သတ္တိကို ဆက်ပြီးမွေးပါဦး”

“ကိုလတ်နဲ့ စိမ်းကို သိပ်တွေ့ချင်တယ် မရွှေရယ်”

“ဒီနေ့တော့ ရောက်လာကြမှာပါ”

မရွေ့သည် ငြိမ်း၏ ခုတင်ဘေးမှ ပြတင်းတံခါးကို သာသာလေး ဖွင့်လိုက်၏။
ခြံထဲတွင် များစွာ ပြောင်းလဲနေပြီ။ တံခါးခံများလည်း မရှိတော့ ပြီ။
ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးသည် ခြောက်သွေ့စွာ ရပ်တည်နေသည်။ ယနေ့
အရောင်းအဝယ်စာချုပ် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး နှစ်ပတ်အတွင်း သည်အိမ်မှ
ပြောင်းရွှေ့ ပေးရပေမည်။ သည်နေ့ အိမ်မှ ခွဲဝေရယူမည့် မောင်နှမ ငါးယောက်
စုံစုံညီညီ လက်မှတ်ရေးထိုးကြရမည်။ အိမ်သားတွေ ငွေထုပ် ပိုက်ကာ
ဆင်းရဲမည့်အရေးတွင် ငြိမ်း၏ ကျန်းမာရေးကြောင့် အခြေအနေ သည်
ပြောင်းလဲတော့မလို့ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ငြိမ်းသည် တစ်ပတ်လုံးလုံး အိပ်ရာပေါ်
လဲခဲ့သည်။ အကယ်၍ ငြိမ်းသာ တိမ်းပါးသွားခဲ့လျှင် ငြိမ်းကို ဖယ်ရှားကာ
သားသမီး လေးယောက်အတွက်ပဲ ငွေကို ခွဲဝေပေးရပေမည်။

မရွေ့သည် သက်ပြင်းကို လေးတွဲစွာချမိသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း လူတွေ၏
လောဘကို စက်ဆုပ်ရွံရှာနေမိသည်။ ငြိမ်းသည် လူ့လောက ဇာတ်ခုံကို
ထောင့်ကနေ ထိုင်ကြည့်ကာ သူမြင်သမျှ လူ့ဘဝကို အနီးကပ်ဆုံး သုံးသပ်တတ်သူ
ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သူသည် ထိုဇာတ်ခုံတွင် ဇာတ်သမီးပိုင်းတွင် ပါဝင်ရန်
ကြိုးစားနေချေပြီ။

'သမီးငြိမ်း၊ ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင်၊ သမီး ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပါလား၊ သမီးကို
ဆေးရုံတင်ကြရင် ကောင်းမယ်'

ဖေဖေသည် ငြိမ်းကိုကြည့်ကာ စိုးရိမ်စွာ ပြောလာ၏။

"ဖေဖေရယ်၊ သမီးဆန္ဒကို လိုက်လျောပါ။ သူတို့လာတဲ့အထိ - သမီး နေပါရစေဦး၊
သမီး နေလို့လဲ ကောင်းပါတယ်၊ မနေ့က ဒေါက်တာ ၊ ဆန်းထူး မိတ်ဆွေ
ဒေါက်တာသက်မာလဲ လာကြည့်သွားသေးတာပဲ"

ဖေဖေသည် သက်ပြင်းကို လေးတွဲစွာချကာ ပြင်ပ လောကကိုမျှော် ကြည့်နေမိ၏။
ရွက်ဝါတို့ လွင့်ကြွေလျက် ရှိလေသည်။

.....

“လောဘ ဒေါသတွေ ကင်းပြီး တရားမျှတမှုတွေ အမြဲရှိနေမယ်ဆိုရင်တော့
လူ့ဘဝမှာ ဆက်ပြီး အသက်ရှင်နေချင်ပါသေးရဲ့ ကိုလတ်ရယ်”

“ညီမလေး ငြိမ်း၊ ခုလဲ ငြိမ်းဟာ အသက်ရှင်နေရဦးမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုလတ်ရယ်၊ ငြိမ်းရဲ့ ဆန္ဒကို လိုက်လျောတာလဲ သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ဒီအတွက် စိမ်းရော မေမေရော ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လားဟင်၊ အန်တီစိန်အတွက် ကိုလတ် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာကို မဆုံးရှုံးရသလို မေမေလဲသမီးအတွက် ရခွင့်ရှိတဲ့ အခွင့်အရေးကို မဆုံးရှုံး စေရပါဘူး”

‘သမီးလေး မေမေ့ကို သိပ်အထင်သွေးနေပြီနော်၊ မေမေ ဒီပစ္စည်းတွေ မမက်မောတော့ပါဘူး၊ ချက်ချင်း အိမ်ပေါက် ဆင်းပေးဆို ဆင်းပေးဖို့ အသင့်ပဲ သမီး”

“သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ မေမေ”

ဖေဖေ အခန်းထဲဝင်လာ၏။ ဖေဖေသည် နာရီတကြည့်ကြည့်နှင့်၊ ဖြစ်နေ၏။ ငြိမ်းကိုလည်း စိုးရိမ်စွာ ကြည့်နေသည်။ ငြိမ်းသည် ဖေဖေလက် များကို လှမ်းဆွဲကာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ဖေဖေ့ကိုလဲ သမီး ကျေးဇူးတင်တယ် ဖေဖေ၊ ငြိမ်းရဲ့ ဆန္ဒကိုလိုက် လျောပြီး မရွှေ့ကို ပြန်ခေါ်ပေးတာလေ”

ငြိမ်းသည် သူတို့သားအဖချင်းသာ နားလည်နိုင်သေးက ဖေဖေ့ကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။ ငြိမ်းသည် ဖေဖေ၏ အပြစ်ကို နှုတ်ဖြင့် မဖော်ထုတ်ဘဲ ဖြေရှင်းပေးခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဖေဖေသည် ညင်သာစွာ ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟော ဖေဖေ သူတို့လာကြပြီထင်တယ်”

သက်ဆိုင်ရာ လူကြီးများနှင့်အတူ အန်တီစိန်ရော မမမိပါ ရောက် လာကြသည်။ အန်တီစိန်သည် ကိုလတ်ကို တွေ့တွေ့ချင်း မင်း ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ သားရဲ့” ဟု ပြောကာ ငိုရှက်လိုက်သည်။

လောဘ သောက ဖိစီးမှုကြောင့် အန်တီစိန်သည် များစွာ အိုစာ သွားခဲ့လေပြီ။ မမမိသည် မလွဲသာ၍ သာ လာရသည့်ပုံဖြင့် မျက်နှာကို တင်းထားသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပေါ့ပေါ့လေးနေသော ငြိမ်းကိုလည်း ငဲ့စောင်း၍ပင် မကြည့်တော့ပေ။ မေမေသည် မျက်လွှာကို ချထားလေသည်။ ဘွားဘွားသည့် “ဒုက္ခ ဒုက္ခ” ဟု တတွတ်တွတ် ရွှေ့ရွတ်နေသည်။ မရွှေ့သည် ကုန်ခလုသော အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေရင်း ငြိမ်းကိုသာ အရိပ်ကြည့်နေ သည်။ ယခုအချိန်ထိ ငြိမ်းသည်

ဘာမျှမဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်ထားလေ ၏။ ဪ သူ့ဘဝကြွေးကို
ပေးဆပ်ချင်နေတာတဲ့ ကလေးမပေပဲ။

'ကဲ၊ စာချုပ်ပါ အချက်အလက်အားလုံး သဘောတူ ကျေနပ်ကြ တယ်ဆိုရင်တော့
သက်ဆိုင်သူအားလုံး လက်မှတ်ထိုးကြ"

ငြိမ်း၏ လက်သည် အရင်ဆုံး ကမ်းလင့်လော။ ပြီးတော့ စိမ်း၊ လင်းလင်း။

မမမိသည် မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်ဘဲ လက်မှတ်ထိုးသည်။ ကိုလတ် သည်
သူ့အမေဖြစ်သူ အန်တီစိန်ကို ဦးစွာကြည့်၏။

“မေမေ”

အန်တီစိန် မထူးချေ။

“ကျွန်တော့်အတွက် ရသင့် ရထိုက်တာကို မေမေ့ကိုပဲ အားလုံးပေး ပါတယ်၊
ဒီအတွက် ခု ကျွန်တော့်ရဲ့ ဇနီးဖြစ်တဲ့ စိမ်းကလဲ သဘောတူပါတယ်၊ ငြိမ်း အဲ
ငြိမ်းတို့ အမိသားတွေ အားလုံးလဲ သဘောတူပါတယ်”

အန်တီစိန်၏ မျက်နှာတွင် အံ့သြသည့်အသွင်ကို မြင်ရ၏။ မမမိသည် -
ငြိမ်းဘက်ကို ချက်ချင်း လှည့်ကြည့်လေသည်။ မမမိ၏ တောက်ပသော
မျက်ဝန်းအစုံသည် အရောင် ဖျော့တော့စပြုလာ၏။

အားလုံးသည် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေကြလေသည်။

“အရူးတွေ၊ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး အရူးတွေပဲ၊ လောဘဇောတက်နေတဲ့ အရူးတွေ၊
ဒီလို အသက်ရှူကျပ်လာရင် ဆေးရုံကို အမြန်ဆုံးတင်ရမယ် ဆိုတာ မသိဘူးလား၊
အသက်ရှူစကရဲ့ အကူအညီ လိုတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ နားမလည်ဘူးလား”

ဒေါက်တာဆန်းထူးသည် အားလုံးကို အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းလိုက် မိသည်။

'မနွေကအထိ သူ ကောင်းကောင်း နေကောင်းနေတာပဲ ဒေါက်တာ"

မေမေက တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူဟာ မနေ့ကအထိ ကောင်းကောင်း ဟန်ဆောင်နေခဲ့တာပါ။”

မရွှေက ရှိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ငြိမ်းဟာ သူ အနှစ်နှစ်ဆယ် လုံးလုံး ထိုင်ကြည့်နေခဲ့ရတဲ့ ဘဝ
ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို အကောင်းဆုံး ဇာတ်သိမ်းပေးခဲ့တာပါပဲ...”

ထိုစကားများကိုတော့ မရွှေ၏ ရင်ထဲမှ ပြောလိုက် မိသည်။

အင်းလေ၊ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရင်တော့ သူ ဝဋ်ကျွတ်သွားတာပေါ့။

ဒေါက်တာဆန်းထူးက တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်သည်။

“သူဟာ အားလုံး သိနေခဲ့တယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်
သိတာလဲ သူ သိတယ်၊ အားလုံးကို သိနေတဲ့ သူဟာ ပိုပြီးတော့ စိတ်ဆင်းရဲ မှာပဲ၊
ခုတော့ သူ့အတွက် အေးချမ်းသွားပါပြီ”

ဒေါက်တာဆန်းထူးသည် သူ၏ မသိစိတ်ကို ငြိမ်းက သိခဲ့သည့်အတွက် သူ
ရှက်ခဲ့ရပုံကို ပြန်တွေးကာ စိတ်တွင်းမှ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ငြိမ်းတစ်ယောက် လူလောကကို ကျောခိုင်းသွားခြင်းအတွက် မိန်းမ သားများက
ငိုကြွေးကြ၏။ ယောက်ျားများက အကို ကြိတ်ထားကြ၏။ သူတို့သည်
မြရပ်ငြိမ်ကိုချစ်သော ငြိမ်းကိုသာမက သူတို့ မြတ်နိုးသော မြရပ်ငြိမ်ခြံကြီးကိုပါ
စွန့်ခွာဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပေပြီ။ သူတို့၏ ဘဝဇာတ်ကို ဆက်လက် ကခုန်ရန်
ခရီးဆက်ကြပေဦးမည်။

ကိုလတ်သည့် ငြိမ်း ထိုင်လေ့ရှိသော စကားပင်ရိပ်မှာရပ်ကာ ငြိမ်း၏ အကြောင်းကို
တွေးနေမိ၏။ ငြိမ်းသည် မကြာသေးမီကပင် ကလေးဘဝကို ပြန်လည်
တမ်းတခဲ့သေး၏။ ဘဝကို အစက ပြန်စရာမှာကြောက်သော ငြိမ်း။
နောက်ဘဝတွင်တော့ ငြိမ်းတစ်ယောက် ဘဝကို အသစ်ပြန်စနိုင်ပါစေ ဟု
ဆုတောင်းလိုက်မိလေသည်။ ထိုအခါတွင်လည်း ငြိမ်းသည် အမှန်တရားနှင့်
တရားမျှတမှုကို မြတ်နိုးသောကုယ် ဖြစ်ပါ စေတော့။ စကားပင်ရိပ်မှ ငြိမ်း၏
အသံလေးကို ကြားယောင်မိ၏။

"လောဘ ဒေါသတွေ ကင်းပြီး တရားမျှတမှုတွေ အမြဲ ရှိနေမယ်ဆိုရင် တော့ လူ့ဘဝမှာ ဆက်ပြီး အသက်ရှင်နေချင်ပါသေးရဲ့ ကိုလတ်ရယ်"

~~~~~●~~~~~

၁၈၊ ၉၊ ၁၉၇၉။

မိုးမိုး (အင်းလျား)

